Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Canadiana

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIↃIↃCCXC

688 M
AA
HE
VII

PA
4230
A2
1789
v.7

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ
Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοὐν-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.) Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν, εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περιέργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθένους δόξαν ὑποπεισούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπεστι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσαποσπάστως ἔσχηκε τούτου, τερατείαις τε συγχαίρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed ſupplevi deficientib. ex C.

5 Σταθμὸς) Μονή. V.

ICAROMENIPPUS
SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. IGITUR ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam uſque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *Solan.*)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. *ibid.* Τῆς ἐναγχος) Τῆς χθεσινῆς. G.

ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quaſdam & paraſangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποισύμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὁλοκλήρους. V.
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.
13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum.

Sod. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Iove tibi adſum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demiſſus e coelo adeſt?

Men. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Iove advenio hodie, rebus auditis viſiſque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipſo nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus ſum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ) Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειραχίσκος εὐπρεπὴς· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερὲς) Ὅμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον. V.

natus ipſe & terreſtris qui ſim, fidem negare poſſim viro ſupra nubes elato, &, ut ſecundum Homerum dicam, coelicolarum uni? Sed illud mihi dic, ſi videtur, qua ratione ſurſum ſublatus ſis, & unde copia tibi tantarum ſcalarum obtigerit? Quantum enim ad ſpeciem, non valde ſimilis illi Phrygi es, ut etiam coniicere poſſimus, te quoque ad pincernae forte officium in ſublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, ſi remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae ſimilis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad aſcenſum neque ſcalis fuit, neque ut amaſius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam ſupra ipſum Daedalum eſt, quod narras, ſi quidem praeter cetera, nobis non ſentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ETAIP. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ETAIP. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐμεγέθη συλλάβων, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος) Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec *procul* a ſcopo coniecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipſe quoque machinatus ſum.

Sod. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, δίειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

4 ΜΕΝ. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robuſtis illis: horum alis abſciſſis... ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar.

Sod. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum exſpectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόῤῥητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
οὖν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11. Διαΐξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἄδηλα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μοι καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος ἑτέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινὲς) Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.

8 Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε) Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

10 Ἐδέησαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus triſtitia, & colore pallido, & menti hirſutie, valde enim altiloqui & coeli conſulti homines ſtatim mihi videbantur: his ergo me cum commiſiſſem, magna vi pecuniae partim e veſtigio repraeſentata, partim in futurum pro ſumma & faſtigio ſapientiae promiſſa, poſtulabam doceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum huius univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διῤῥᾴν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν. V. 9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quiſque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iiſdem rebus ſenſerunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas uſque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν
7 ἐπιμετροῦντες. Ἔπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ
8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἑξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἀγνωμον) Ἀνόητον. G. 11 Μύδρον μὲν) Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

nosſent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere: aëriſque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quaſdam varias, coelum nempe ipſum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali funi quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκεύαζε. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσειας) Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε) Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιοῦντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem *te rogo*, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generationis & interitus expers eſſe videtur; alii vero opificem illius & modum conſtructionis dicere auſi ſunt, quos vel maxime admiratus ſum, qui Deum quidem aliquem artificem huius univerſi conſtituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi conſiſtens, fabricatus ſit omnia: cum tamen ante exortum huius univerſi neque tempus, neque locum cogitare poſſimus.

Sod. Audaces ſane quoſdam & praeſtigiatores homines narras.

Men. Quid vero ſi audias illos, cariſſime, de ideis & incorporeis quae diſputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν
9 ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἵδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-

ρούσης τὸ ἡδὺ πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 Ἕτερος) Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo ſupra de Pythagora intelligitur. *C.*)

ſermones? Nam haec rurſus vehemens illis pugna eſt, aliis fine quodam totum hoc circumſcribentibus, aliis autem infinitum hoc eſſe putantibus. Verum etiam, multos quoſdam eſſe mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno diſputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerſorum eſſe, ſentiebat. De Diis enim quid opus etiam eſt dicere? ubi quibuſdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anſeres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, &, diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

2. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573, in Fragm. Menandri. *Solan.*

ibid. Εἶτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγηρακότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεσέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ λῃπτός ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὗπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, λῃπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἕτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διΐ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nuſquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacunque ratione factus in coelum aſcenderem. Huius autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis aliquando & ſcarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſo-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κάτὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ 11
ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβάς τινας) Κρατήματα. V.
15 Ὑμηττοῦ) Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. V.
16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.
ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceteriſque lege Srrabonem alioſque. *G.*

las ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quaſdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta iam & ſublimia ſapiebam, ſolvenſque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam uſque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἠσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς) Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτουμένου. V.

13 Τῶν ἱπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, uſque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico aſſumto, quam poterat fieri leviſſimo, ceterum recta verſus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam iam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſenſi, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, iam Myſorum, paulo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12
πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεῖτο· ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ᾠκοδόμηται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum exſpecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint.

Men. Recte iſtuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & univerſam eorum, quae in terra ſunt, poſitionem conſidera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego ſubito deſpiciens multum dubitarem, ubi eſſent tanti montes, & ingens adeo mare. Et niſi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ᾖ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loſſum vidiſſem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugiſſet. Iam vero illa excelſa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram eſſe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero ſemel viſum intentum fixiſſem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, ſed ipſi diſtincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui cauſas agerent, tum mulierculae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia ſunt, quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interiecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſ-

ὠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα ὠήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεὺς) Ὁ Λυγκεὺς οὗτος λέγεται οὕτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

11 Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλεως. V.

ſes: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecunque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſollicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem, & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo eſto, Menippe,*

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κἀπειδὰν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· κἂν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
14 ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλαυδή. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν) Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane ſcriptum.

Phyſicus ille ſum Empedocles. Cum enim in crateras ipſe me deieciſſem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore paſcor. Venio igitur exſoluturus te praeſenti ſollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non diſtincte, quae in terra fiunt, vides. Bene ſane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,* inquit, *non huc veni mercedis cauſa. Sed animo commotus ſum, cum te triſtem viderem. Verum ſcin', quo facto acutum viſum nanciſci poſſis? Non equidem, per Iovem,* inquam, *niſi tu mihi caliginem quodammodo abſtergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὃς, ἐμοῦ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὃς, ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὃς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοὶ, ἦδ' ὃς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοὶ) Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι τὸν ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obtueatur: & ob id ipsum est rex & vera germanaque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista*, inquam. *Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. ἅλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν ἠρέμα
15 διελύετο. Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα οἶκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν) Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non poteſt, quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi deceſſerit: quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens, in fumum paulatim diſſolvitur. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum, quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent: Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Διατεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum, & Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam, quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familiariſſimis. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλειτίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι παρεσχῆσθαι.

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορνείῳ. V.
11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.
14 Ἔνεργον ἦν) Δυσχερές. V.
16 Εἰλαπίναι) Εὐωχίαι, ἄριστοι. V.

(Aliter videtur legiſſe, quam in hodiernis Codd. *Solan.*)

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo, Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui cauſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitissima. G.)

11 Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος) Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστασαι, καταδουλοῖς· ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἑλὼν, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συστήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iſte cinnus viſus ſit. Velut ſi quis, ſaltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, κἀκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V. 9 Ἀπῳδὰ) Ἔξω τῆς ᾠδῆς. V.

relicto concentu, ſuum ſibi carmen canere: ſtudioſe autem faciente unoquoque, & ſuum peragente *canticum*, & ſuperare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus ſit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confuſus.

Men. Verum, Sodalis, tales ſunt omnes in terra ſaltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum conſtructa eſt, non voces modo diſſonas edentium, ſed figura etiam & habitu diſſimilium, contrarioque ſe motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de ſcena choragus exigat, non amplius illo opus eſſe dicens. Ab eo inde tempore ſimiles omnes iam tacentes, nec amplius confuſum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipſo hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου 18

3 Τὸ Σικυώνιον πεδίον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναχεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καταχριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὠμός. φακῇ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19 ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θέει φέρων) Τρέχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis ſpectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipſi viri quanti ſuperne videbantur?

Men. Puto iam ſaepe te formicarum forum vidiſſe, diſcurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rurſus in oppidum: atque alia ſtercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Veriſimile autem eſt, eſſe apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quoſdam, & demagogos, & ſenatores, & muſicos, & philoſophos. Verum

καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἴγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὔπω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, φησιν, οὕτως ὄναιο, διανόησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ.

1 Ταῖς μυρμηκιαῖς) Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ἠύξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

9 Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

12 Βαρὺ χὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται βαστάσαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divûm.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit, *ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris*, inquam: *nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-*

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαί τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί μοι, ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

ſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quiſque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam, aiunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam. Quamquam quot ego illis conſcia ſum, quae noctibus faciunt turpia & deſpuendi, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis? Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον) Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμέως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἵνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium tranſigendarum rationes, & illam uniuſcuiuſque in ſcena vitam. Verum ſi quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, ſtatim nube contracta me involvo, ne oſtendam multitudini viros ſenes, in barba prolixa, & in virtutis profeſſione turpiter ſe gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me ſermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, ſaepe cogitavi migrare quam longiſſime, ut illorum linguam male ſedulam effugerem. Memento igitur iſta renuntiare Iovi, & adiicere, non poſſe me loco meo manere, niſi Phyſicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie iſti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet iſtuc, inquam, & ſimul ardua via coelum verſus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti latérem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi eſſe, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo poſt intrò vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſollicitudinis expertes: inſpe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ, 23

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ θέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἆλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξηχηθείς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνήσαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; & exspectabant, omnes non ita multo post adventuros homines eodem modo alatos. Iuppiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, & a maiestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem sublimia edisce re, ut venerim ad philosophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut sermonibus illorum distractus animum desponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέ-

3 Ὑπάνεις) Ὑποχαλάσας. V. *ibid.* Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὤτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voss.* in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλτου) Ὤτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δέ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημω--. V.

Ὤτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὤτος καὶ Ἐφιάλτης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipſa autem ex analogia σκιᾷ hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ἡλίου ἀνισχοντος ἀποῤῥεούσης· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam menſurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καταχρημισθέντες ἀπώλοντο· hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. *G.*

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαντες. V.

Poſt reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem Iuppiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis ſurgens ad eum coeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſa aſſidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶν

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν μετὰ τινὰς στυγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διῒ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν, πλεῖον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίαις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. G. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὼν) Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſam intermitterent Athenienſes tot annis Iovialia?* &, *Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent?* &, *Utrum comprehenſi eſſent, qui Dodonaeum templum ſpoliaverant?* De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religioſiſſimum illud, regem te eſſe omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit.

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσα) Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄχαρπον. V.

Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipſis viderer, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus, prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interiectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-*

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα 25
διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετὸν, ὁ δὲ καπνεὺς ἥλιον. ἐπα-

deas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Iuppiter, remoto operculo precantibus ſe dabat. Orabant vero undique terrarum diverſa & varia. Ego enim ipſe quoque capite admoto preces ſimul audiebam. Erant vero eiuſmodi: *Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi naſcantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres ſim uxoris! utinam lateam, dum ſtruo fratri inſidias! contingat mihi cauſam vincere, coronari Olympia!* Navigantium vero unus Boream adſpirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, ſolem

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φερῶν, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορούντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus ſingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuit illud.

Iuſtas etenim preces ſurſum admiſſas per feneſtellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorſum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hoſtias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum uſu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam tranſiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διῳκημένων, ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam tranſiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram tranſgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renuntiabat Iovi ſacrificantis uniuſcuiuſque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus eſto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque aſſumtum Mercurius aſſidere iuſſit apud Panem, & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά μοι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, ſic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, ſic & Lucianus βωμολόχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

nem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambroſiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſaltavit Silenus, ſurgenteſque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28
Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ μεθύων. V.

8 Κατέδραθον) (Lege κατέδαρθον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unuſquiſque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divoſque homineſque
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in coelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paulum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praeſentibus omnibus dicere incipit: *Cauſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiuſque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus, non ita diu ſeculo ſpumae inſtar innatans, pi-*

γὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
30 ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳ-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V. 11 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſupercilliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus. Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductiſque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico-*

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. Καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρῃ, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἄν, 31

16 Ἦν ἔρῃ) Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiaſque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei, Non habiles bello, non conſultantibus apti, *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibuſdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipſos ferre primas videtur, qui & vociliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus. Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγαναχτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
32 μέν ἐστιν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γενόμενα. V.

cat ſane, ſi iuſta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec mediocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt, ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis fa-*

δὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33
τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκεχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Iuppiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iustitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτοῦ τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀετοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

De Menippo autem, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, Sodalis, *allata* e coelo, omnia. Abeo iam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ
Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν, ὁπόσοι τῶν Φιλοσόφων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν 1

BIS ACCUSATUS
SEU TRIBUNALIA.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. Dispereant vero, quotquot philoſophorum apud ſolos felicitatem eſſe Deos contendunt. Si enim ſciant, quot hominum cauſa ſubeamus moleſtias; non ſane nectaris aut ambroſiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impoſtori, beatos vocanti nos, & coeleſtia enarranti, qui neque videre, quae in terra ſunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὐτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶν ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ προμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem ſcalpere. *G.*

4 Ἀφνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀπορῥίψαντες. V.

ſto per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri ſcalpendae, quod aiunt, ſufficiat. Si enim vel paulùm per imprudentiam remittat, excuſſis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurſus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt, quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & iam quidem Delphis eſſe cogitur, paulo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum tranſit, tum curriculo rurſus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum, quocunque illum Antiſtita, ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ γὰρ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἅπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox, εἶθ' ὅγε τέρπετο δαιτί· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

Babylone ad inſpiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dîque, equiteſque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Iovis, almus ocellos
Nondum ſomnus habet.

Si qua enim vel paulum conniveamus, ilicet verus eſt Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant; verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *In-*

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγαναικτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἑώλους δίκας) Ἑωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρῶτος) Σήψεως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὁπόσαι) Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερημέρους) Παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verſo, eo ſolo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philoſophos, qui ſolos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambroſiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot cauſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quoſdam detulere, antiquos ſane quoſdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur iudicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

ΕΡΜ. Καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
χεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
ἀγαναντοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγ-
κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστι κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς
γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων.
εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16 Ἐξεῖναι ἐφέντων) Ἐκκλητον δεδωκότων. V.

Merc. Ipſe quoque, Iuppiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquieſcere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non ſane: ſed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum eſſe iudiciorum, in hanc formulam: *Quicunque detulere cauſas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Iuſtitiam ſorte aſſignaturam illis iudices pro portione aeſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero iniuſtum putet factum eſſe iudicium, licere ipſi*

ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὂν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἄνωθεν. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

14 Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quaſi plane iudicatum non eſſet. Tu vero, filia, aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & iudicantibus attende.

Iuſt. Rurſus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Iniuſtitiam non poſſim?

Iup. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim iam perſuaſerunt illis philoſophi, ut Iniuſtitiae te praeferant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis iuſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit.

Iuſt. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀίξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ

didiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Iniuſtitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpuſque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ κἂν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαί με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque reſpiciens non incidat in philoſophum.

Iuſt. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Aiunt vero etiam, pleroſque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniuſtitiam hoſpitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *cauſae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iuſtitia, recta Sunium verſus, paulum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται, καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκείρωνες) De his conſule Scholia ad *Iovem Tragoedum* (Vol. VI, pag. 249.) *G.*

ibid. Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Iov. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hiſt.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. *Reitz.*

videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam ſimilis eſt ſeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes, ſicunde ad illos rurſus devoles.

Iuſt. Tu enimvero, Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane *poteſt*: iniuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιὸν) Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quoſdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quoſdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui, ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ κεραόφορος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῂς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἄνω τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὄρος Ἀρκαδίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὐ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris, concionem prospiciens, exspectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pelaſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iuſtitia.

Merc. Et . . .

Iuſt. Tu quoque *ſalve*, Pan, canendi & ſaltandi inter Satyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iuſt. Demiſit me, Pan, ad ſortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς Φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πόλεμον. λέγεται γὰρ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐναρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὀρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὄρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι διαιτάμενος. V.

2 Ἀστικὰ) Πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *Solan.*

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὀρθιον) Αντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula iſta dicta atque urbana non didici, Iuſtitia: unde enim in Arcadia Sophiſta aut Philoſophus? ad obliquam arundinem uſque, & fiſtulam ego ſapiens: ceterum caprarum paſtor, & ſaltator, &, ſi opus ſit, pugnax. Verum audio tamen illos ſemper clamantes, & virtutem quandam, & ſpecies, & naturam, & expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium uſque modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; 12

5 Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſé videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ac deliniti.* Mihi igitur his *indiciis* vani homines eſſe videbantur, aegreque ferebam illam barbae ſimilitudinem. Utrum vero aliquid publice utile inſit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis iſtis exoriatur, non equidem dixerim. Verum ſi abſque diſſimulatione rem ipſam dicere fas eſt, (habito enim hic, ut vides, in ſpecula) multos illorum ſaepe iam vidi, ſero veſpere.

Iuſt. Exſpecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi viſus eſt?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεὼς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, populc. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athenienſibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studioſe vero concurrunt trahentes alii alios arduo aſcenſu in collem Martium! Iam vero adeſt etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & ſortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum eſt. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. 13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποταχτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, sceleste.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te feciſſe horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτική. V.

mus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iuſt. Sortire ſeptem *iudices.*

Merc. *Porticus* [Stoa] *contra Voluptatem, iniuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.*

Iuſt. Quinque ſufficiunt.

Merc. *De Ariſtippo Voluptas contra Virtutem.*

Iuſt. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. *Menſaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iuſt. Tres ſolos ſortire.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deſerti ordinis.*

Iuſt. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἶ αὐτὸς, κακόδαιμον Λουκιανέ. V.
11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Viſne illas quoque ſortiamur, Iuſtitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Iuſt. Antiquas prius dirimamus: hae poſtridie iudicabuntur.

Merc. Verum ſimiles illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo ſortiti ſumus. Itaque inter haec iudicari aequum eſt.

Iuſt. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, ſi videtur. Verum ſolas haſce: ſatis multae enim iudices ſortitae ſunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis* dicam ſcribit *Syro*: *Dialogus eidem, contumeliae.*

Iuſt. Quis vero hic eſt? neque enim adſcriptum eſt nomen.

Merc. Sic modo ſortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impediet, etiam ſine nomine.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν.

Iuſt. En tranſmontanas iàm etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas;* quas trans Euphratem iudicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eoſdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Iuſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas iudicum.

Iuſt. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non poſſum, ait, cauſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem ſto, ut vides.

Iuſt. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſa dirumpere ſe parati.

Merc. Sed nemo temere volet cauſam Ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iuſt. Quid?

Merc. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet.

Iuſt. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſam, quando tibi facile eſt.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui

θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥηματία σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄβλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω.

ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quaſdam voculas, miſeraſque, & multae ſollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo efflorescebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nonnunquam & ſitiens ad mediam uſque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταὶ, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla iſtam iniuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipſi frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum, comiſſationibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro ſe dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam ſobrius, comiſſatum veniens ad quoſcunque,

ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρέ τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἠσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν

contumelia maiorum ſuorum, & totius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad me cum veniſſet; equidem, ut facere ſoleo, apertis ianuis ad ſodalium quoſdam praeſentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adſtans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore noſtram diſputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrietatem ab illa diſputatione rediit, abſtulitque coronas, & tacere iuſſit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo ſomno expergefactus, tum ſe, quomodo affectus eſſet, inſpexit, tum vitam condemnavit ſuperiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubeſceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
στητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut iſta dicit; ſed quod ipſe ſua ſponte haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca, ut diſcatis, quomodo erga me affectus ſit. Hunc ego, Iudices, cum accepiſſem ridicule ſe habentem, & neque vocem mittere, neque ſtare prae mero valentem, converti, ad ſobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honeſtum, & ſobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipſe gratiam habet harum rerum cauſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem iam conſiderate, cum utra noſtrûm eſſe illi fuerit melius.

Merc. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Iudicare oportet etiam alios.

Iuſt. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adiecerit. Sedete iam, quibus ſortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ καταγράφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare cauſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa iam eſt aqua. Tu iam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrûm etiam pleroſque video coniectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere, quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido, multo me iuſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττουσα. V.

8 Ἀφνιάσαι) Φυγεῖν. V.

11 Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρουσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. V.

cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerenteſque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, pleroſque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dîs quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi iudicium volueritis, impietatis etiam poenam ab iſta ſumſeritis. Audivi equidem, neque ipſam ad dicendum ſe comparaſſe, ſed Epicurum adducturam eſſe patronum: adeo tribunalis maieſtatem per delicias concul-

ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ

2 Τὸν ὑμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεὺς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe iſtam interrogate, quales putet futuros fuiſſe Herculem & veſtrum Theſeum, ſi, voluptatis caſtra ſecuti, fugiſſent labores. Nihil enim impediebat, quo minus iniuſtitiae plena eſſet terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi reſpondere, celerrime, quam nihil ſit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religioſe iam ite in ſuffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inſpicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Tranſi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibuſdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἅσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιεστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit Voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus, evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibuſdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem, & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem deſperationi, idque cum velut ſup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τῷ πράτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὕπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὑτὸν ἐκδόντα ἀνιαρᾶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμευσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad miſericordiae aram, *ſic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratiſſimam illam Virtutem, per ardua multo ſudore eniſus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis conſumta, beatus ſit poſt vitam? Ecquis vero iuſtior iudex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, ſi quis alius, & ſolum, quod honeſtum eſt, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ εὐόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστιν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος, καθὸ ἡ μέν ἐστι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δέ ἐστι τέχνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεχνοπενίας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώποις, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀπουσχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυία ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν διαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν διαφόρων, τὰ μέν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λῃπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄλῃπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι λῃπτά· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πόν.) Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. *Solan.*)

9 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνέην) Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque crubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νεην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium:* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: reſpondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? noſti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere ſe diſſyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quieſcite. Ferent enim ſuffragia.

Port. Verum viceram, ſi peregiſſem interrogationes in tertia figura indemonſtrabilium.

Iuſt. Quis ſuperavit?

Merc. Omnibus *calculis* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὔμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μέν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δείσαν γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ἠσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iuſt. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Ariſtippo Virtus & Luxuria. Ariſtippus autem ipſe quoque adſit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim eſt Ariſtippus, ut ſermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; ſed me, Luxuriam. Meus enim vir eſt, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iuſt. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque cauſa, uſque dum Iuppiter pronuntiet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλύθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναικτεῖτε, αὖθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύῤῥωνα κήρυττε.

13 Πέφευγεν) Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοίβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adſunto. Verum illud ne capiant hi... ſportulam dico. Neque enim iudicarunt cauſam.

Merc. Nequidquam ergo aſcenderint viri ſenes viam tam longam.

Iuſt. Satis fuerit, ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.

Diog. Verum, Iuſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam ſtatim fuſte illam percutiam.

Iuſt. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. 25

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἴσαγε τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύῤῥων δὲ) Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὤν, γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις. V.

12 Ἔωλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adeſt, Iuſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam.

Iuſt. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat eſſe iudicium.

Iuſt. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſas nunc iudicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi iube cauſam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iuſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſam vero adverſus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἶθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ τ'αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deaſque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praeſenti certamine tribuatur. Deinde, quod iuſtiſſimum eſt, eam vobis mentem dare Deos, ut adverſarium tacere iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accuſationem peragere patiamini. Non idem autem mihi ſentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, reſpicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam ſimillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, proſpiciendum ſit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accuſatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον νο- 27
μιδῆ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μο-
νονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο
ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπει-
δὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐ-
τὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κάνδυν ἐνδεδυκότα) Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, iſtum admodum adoleſcentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Aſſyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid ſe faceret dubium, aſſumſi, atque inſtitui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis reſpicere, (tum nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, & honeſti, & claris maioribus, ingrato me iſti deſponſavi, pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam, multas admirabileſque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui; ſed ubicunque

παντα χοῦ ἑπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἠσχεῖτο ὑπήνη. V.

16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. *Solan.*

illum ſecuta, ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum traieci: & denique in Celticam uſque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret. Cum vero ſatis ſibi iam viaticatus eſſe, & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit; iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar, ſe licet ſeniorem, diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα καταικλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ μακρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαῤῥησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς [εἰ] ποτε ἀστεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴπου βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις) Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce, breves quoſdam ſermones contexere, & tanquam colligere ſyllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plauſus multus, illi non redierit; ſed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiſcant. Iſta adamavit generoſus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum ſuo iſto amaſio pacem habere, ſed in iſtum quoque, ut arbitror, contumelioſum eſſe. Quidni igitur ingratus ſit iſte, & legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam ſit nobilis, ita ignominioſe tamen deſeruerit, & novas res appetierit:

ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipſo tempore, cum ſolam me admirantur homines, & ſuam videri antiſtitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulſantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iſte autem ne ſic quidem ad me convertitur, ſed ad amaſium ſuum reſpicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum ſe ab illo exſpectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, ſi mea ratione in cauſa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipſam gladium acuiſſe. Contra amaſium autem ſuum, Dialogum, cauſam ſic dicat, ſi potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

30

31

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κωμῳδικῆς διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δέ ἐστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniugium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare ſe, & capillos meretricio more diſponere, & infucare faciem, & genas pingere: ſtatim ſuſpicabar aliquid, &, quo oculum ferret, obſervabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noſter ebriis amatoribus, ad illam comiſſatum euntibus, pulſantibuſque fores, quibuſdam etiam vi irrumpere ſine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac ſaepe aut de tecto deſpicere, & audire aſpera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, laſcivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; ſed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae ſunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. 33

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μακρὸν μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καί τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam ſi vel nihil eiuſmodi ab ea actum eſſet, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus diſcedere, & quieſcere pati iudices: evitatiſque tyrannorum accuſationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide diſputantem, [laudes ac plauſum non deſiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam deſinam. Vos vero religioſum ferte ſuffragium.

Iuſt. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iuſt. Rhetor videtur eſſe, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iiſdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriuſque cauſae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καταspάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὁρᾶσθαι, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σάματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβεν δὲ, καὶ τὸν χυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον

oration nolim, ſed breviter more meo *agere*. Tamen ut in iudiciis fert conſuetudo, ſic accuſationem inſtituam, ignarus licet undique ſim talium & rudis. Et hoc mihi ſit apud vos exordium. Iniuriae autem & contumeliae, quibus ab iſto ſum affectus, hae fere ſunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & univerſi circuitu diſputantem, ſublimem, ſupra nubes incedentem per aëra, ubi *magnus in coelo Iuppiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipſam iam abſidem volarem, & ſupra coeli terga pararem eſcendere, confractiſque alis, ad vulgi conſuetudinem detruſit, &, tragica illa modeſtaque

πεῖον ἀφειλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. V.

14 Οὔτε πεζὸς) Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, impoſuit. Deinde in unum collata incluſit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cynicam licentiam, cum Eupolide Ariſtophanem, homines idoneos ad traducendum, quae ſunt maxime ſevera, ad irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effoſſum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi' iniuria affectus ſim, qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permixtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν κατ-αναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, διασυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἰθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo ſqualore purgatum, & ſubridere coactum, iucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re multam ipſi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἢν λέγηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem ſpinas, quae in illo ſunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum ſumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non ſubtilia iſta atque tenuia, aſſidens, minutim cum illo diſputo, Utrum immortalis ſit anima? &, Quot ſextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiſcibilis, & quae ſemper unius modi ſuique ſimilis erat, materiae in illam temperationem, in qua miſcebantur omnia, infuderit? &, Utrum Rhetorice civilitatis particulae ſimulacrum ſit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, neſcio quomodo, minutis id genus diſputatiunculis, ut illi, qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cuiuſvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀττικισμόν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον. οὐ γάρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam ceterarum rerum cauſa nihil, puto, mihi obiiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricam ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Iniuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiuſdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert calculum, nec deſierit optimis quibuſque invidere. Sed vos quidem diſcedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; 1

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. QUID tandem igitur eſt, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac ſervi, artem unuſquiſque aliquam norunt, per quam & ſibi ſunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipſe iuveris, vel alii quidquam impertias?

Par. Quid ſibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Eſtne ars, quam tu forte noris? verbi cauſa Muſicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακουομένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ἃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῆς παρέχειν ἄγνοιαν, ὁπηνίκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philoſophia enim tantundem abes, quantum abeſt pravitas.

Par. Equidem ſi fieri poſſet, longius etiam *abeſſe optem.* Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me eſſe, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didiciſti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; ſed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα οὕτως ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἣν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies.

Tych. Sed *moram* non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἐναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars iſta.

Tych. Atqui eam ipſam ob cauſam cupio diſcere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; ſed nunc dicito, niſi tamen pudore impediris.

Par. Paraſitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem inſaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero inſanire tibi videar, *at tu etiam* inſaniam illam in cauſa eſſe putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam abſolve. Aiunt enim, Deam illam, *Inſaniam*, gravem ceteroquin eſſe ſe habentibus, ſed excuſare illorum peccata, quorum cauſas, magiſtri aut paedagogi inſtar, in ſe recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῳ, ὅτε χρῄζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Paraſitica ars eſt?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Paraſitus ergo?

Par. Egregie vero maledixiſti.

Tych. Sed non erubeſcis, cum Paraſitum te vocas?

Par. Nequaquam: ſed ſi non ita me vocarem, erubeſcerem.

Tych. Et, per Iovem, ſi deſignare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, iſque cupiat noſſe; nempe dicemus, Paraſitus?

Par. Multo magis *deſignaveritis* iſtuc dicentes, quam *ſi* Phidiam *vocetis* ſtatuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam ſuo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μήν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἤ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars ſit, reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἴδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστι τέχνη, ὡς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὀρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, ſi tibi videtur, quae tandem ſit genere, videamus. Sic enim aſſequamur forte etiam artes ſpeciatim: ſi quidem recte illius participes ſint.

Tych. Quid tandem ergo eſt ars? Nam ſcis *videlicet.*

Par. Omnino equidem *ſcio.*

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, ſi quidem noſti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.*

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Paraſiticam; quid aliud ipſa quoque, quam ars, ſit?

Tych. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat.

Par. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὁστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίη. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) Πλεοναζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tioſae cum pulſantur teſtae, maligne reſpondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem eſſe rerum certo perceptarum. Primum quidem eſt explorare ac diſcernere, quis idoneus ſit ad ſe nutriendum, quique praebere ſibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet ſententiam. Niſi forte nummularium habere artem quandam dicemus, ſi dignoſcere ſciat adulterina numiſmata ab his, quae non ſunt *talia*; hunc autem ſine arte dignoſcere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, ſic homines aperti ſtatim ſint. Verum id ipſum accuſat etiam vir ſapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoſcere,
Innata nulla corpori certa eſt nota.

Unde etiam natura maior Paraſiti ars eſt, ſi quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἴει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρί-

quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere donea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolenſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae, & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quiſquam conditione diſcedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipſe, artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur? idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae non ſit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε --- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιθῆς, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σεσυλημέναι. Εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρακιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8 ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην; δι' ἧς δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere eſt Paraſitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, ſed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperaſne te ſervatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis?

Tych. Sic eſt.

Par. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte ſervatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

ΤΙ Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. V.

Par. Ars igitur eſt Paraſitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque inertia eſt Paraſitica, neque facultas, ſed corpus quoddam concinnatum e comprehenſionibus exercitatis, artem nempe eſſe, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex iſtis colligo. Verum illud *ſupereſt*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Paraſiticae.

Par. Recte tu illud poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Paraſitica eſt ars eſculentorum & poculentorum, atque propter iſta dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
—— —— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,
οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiiſſe mihi tuam artem videris. Sed illud diſpice, ne cum philoſophorum quibuſdam pugna tibi ſit de fine.

Par. Quin ſufficit, modo ſit idem finis felicitatis & Paraſiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Paraſiti vitam, beatam nempe & invidendam eſſe ſolam,

Non, inquit, *finis quiſquam iucundior exſtat,*
Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.
—— —— *Si menſa exſtructa ſit alte*
Pane ac carne, merumque cavis crateribus hauſtum
Circum omnes pincerna ferat, cyathiſque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus, maloſque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt; neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί·
Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕ-
τω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἠξίωται. V.
Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθείᾳ γὰρ,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum conſequitur Paraſitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine ſolis, ac diſtantiis, de primis elementis, ac de Diis, ſintne an non ſint? qui de ipſo bonorum fine ſemper pugnat, & ab aliis diſſidet; ille non in humanis modo, ſed in mundanis etiam eſt moleſtiis. At

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένως τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἴκαδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. 12

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicunque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus:* si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φής;

ΤΥΧ. Καὶμοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὃ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, καὶμοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui ſuaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi ſic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa poſſidet, hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum, qui ſua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς; ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
13 ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶκ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη

Par. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt, ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt, quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quoſdam de magiſtris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14
το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τιὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθ.) Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

vitus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
16 θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν
17 εὐφραινόμενον μανθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed univerſae ad ſola alimenta *paranda* natae ſunt: Paraſitus autem ſtatim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae cauſa; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi cauſa: ſed Paraſitus nihil ſequitur aliud; verum idem & opus ipſius eſt, & illud, cuius cauſa ſuſcipitur? Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat: *ut*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere; ipſaſque civitates, alios annuos, alios autem menſtruos dies feſtos obire, ac tum exhilarari dici: Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt, ii pauco cibo & potu pauco utuntur, aegrotorum inſtar: qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες. Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται. Καὶκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20
οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.

liquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici: neque enim tibia canere licet ſine tibia, neque pſallere ſine lyra, neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea poſſit. Et, quod nec iniquum eſt, alias artes diſcimus mercede data; hanc accepta. Inſuper aliarum artium quidam ſunt magiſtri; Paraſiticae autem nullus: ſed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina ſorte contingit. Etiam illud mihi conſidera, quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exercere non poſſunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναιά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena ſumunt, iniuſte agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Paraſitus, ſumens aliena, ſolus non iniuſte agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia ſunt initia: Paraſiticae vero origo plane generoſa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Paraſiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, ſed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: ſed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & menſae, & artis huius myſteriorum. Ego ergo ſaepe audivi dicentes, Qualis autem hic ſit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδροῦντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀρῶ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiſcum, ut qui putarent videlicet ſolum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum. Hanc vero maxime regiam eſſe artium, etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum moleſtia tantum & ſudore exercent, ſed, per Iovem, ſedentes atque ſtantes, nempe velut ſervi artium: at Paraſitus ſuam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod ſolus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; ſed ſine ſemine & aratro depaſcitur omnia? Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere ſuam, etſi malus ſit vel ſtultus: paraſitari autem nemo poteſt, qui vel ſtultus ſit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem oſtendis eſſe Paraſiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυ-

27 σικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ δῆλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipſe mihi velle videor Paraſitus fieri, pro eo, qui ſum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praeſtet *artibus*, oſtendiſſe mihi videor. Age vero etiam, quantum ſingulatim unaquaque ſit praeſtantior, conſideremus. Ac ſellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui deſtruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimiſque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes:* quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία Φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ Φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes:* ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes:* aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; ſimpliciterque aliam alius putat eſſe Philoſophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem ſententia iidem manent, neque ars illorum una eſſe videtur. Ex quibus nempe coniicere licet reliqua. Neque enim omnino artem eſſe dico, quam ne eſſe quidem certum ſit. Nam quid tandem? Arithmetica una eſt & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Perſas, quatuor ſunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philoſophias vero multas ac diverſas videmus; & neque principia omnium, neque fines conſentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀτύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δέ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ
29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς πρό-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἰπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὸν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπε διὰ συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ διγμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, εἶδος, στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἕν. ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικούς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philoſophiam dicunt; ipſi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cuiuſdam *ancipitiſque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica?* Iam una quidem non eſt Philoſophia: infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.* Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλ- 30
λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ ἐξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στοϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *Solan.*

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur:* neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης; πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὕς τινας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν καἰμὲ, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὔ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὕς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὕς τινας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγώ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας. Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui ſint.

Par. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eoſque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanoſque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret; lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tempore in Sicilia, paraſitans Dionyſio, deſedit, longum valere iuſſis Socratis diſputationibus. Quid vero, Ariſtippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philoſophis?

Tych. De nobiliſſimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore verſabatur Syracuſis paraſitatus Dionyſio. Quin omnium ipſe Paraſitorum princeps apud illum audiebat: & erat ſane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
34 δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ N.) Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδά- 37
σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει Φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat, & esurientes: Parasitum vero non *inveniat;* aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη Φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

ceſſe omnino eſt, manifeſtas fieri artes, earumque profeſſores, quales ſint. Prius autem, ſi videtur, conſideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim ſibi, tum reipublicae utiliſſimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis ſit collatus Paraſito Philoſophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipſi noſtrum fingamus, nuntiatum ſubito, hoſtes irruptionem in patriam noſtram feciſſe, neceſſitatem autem poſtulare, ut contra ipſos erumpamus, nec agros vaſtari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicunque militari ſunt aetate, & venire ſane reliquos, in his vero etiam Philoſophos quoſdam, & Rhetoras, & Paraſitos. Primo igitur illos

τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς, (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον) Ἄπαγε, κατάρατε. οἰνοποσία καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορὼς καὶ κρεώδης ἐκκεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μέν τοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία καταπεφορτίσθαι καὶ κατερραστωνεύεσθαι τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τε ἀ — ὢν κατελάμβα — καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi ſunt, primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quoſdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridoſque, quaſi iam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* tranſgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς; 42 Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

guine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur? Sed quid opus eſt coniecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque uſquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progredi non ſunt auſi; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deſertis refugiſſe.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in proelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denuntiato

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προύδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν Φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſidentes, domi ſuae iam obſeſſi, ſententiolas quaſdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat;* progredi auſus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

3 Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Athenienſibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuſes.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὑραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44
δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4. Φεύγων ἐκεῖθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas obiicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: *nemo ergo est*, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cuius a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praeſtantiſſimus & iuſtiſſimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Aiaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe, ut caperetur Troia, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Iove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

Tych. Iſta quidem ipſe etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Paraſiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, verſuum illorum, quos ipſe Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ
Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — *Tibi pocula ſemper*
Plena ſtetere, velut mihi, ſi potare luberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibuſdam diebus vocarentur. Aiacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι· τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Aiax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Morienſque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*
Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους· τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Et rurſus, iam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, iuſſitque tibi eſſe miniſtrum:

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos, qui neque ſervi eſſent, neque amici, nempe Paraſitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic, puto, tum vocarentur Paraſiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, ſed Merionem illius Paraſitum. Quid vero? nonne & Ariſtogiton, plebeius homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim eſt, ut

σται τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοίδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἕξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etſi ſtatim a lucis exortu pugnandum ſit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipſa belli metuenda ſuſpicans tremit; eo tempore hic noſter hilari vultu cibum capit, & poſt egreſſionem in primis ſtatim pugnam capeſſit: ſed qui illum alit, altero ſtat ordine poſt Paraſitum, quem ille, ut Teucrum Aiax, ſuo clypeo occultat, emiſſiſque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, με-
γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστὰς
αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους,
τὴν πόλιν ἀπορουμένην συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κα-
κούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
ρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 Ὡς ἀξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

ſuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam ſe, ſervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Paraſitus, non ſane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & ſicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium eſt iuxta iacens videre Philoſophi cadaver aridum, ſqualidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miſeros ſi videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones ſi iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli cauſa ſolviſſe? Tales quidem in bello ad Philoſophos & oratores *comparati* ſunt Paraſiti. In pace vero tantum mihi videtur Paraſitorum ars Philoſophiae praeſtare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχήσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυήσεσθαι. G.

occurrentem feram: at Paraſitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum, neque horridus aper percellit; ſed etiamſi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Paraſitus. Nam lepores magis ipſis canibus perſequitur. In convivio autem Paraſito quis certare audeat, ſive iocanti, ſive edenti? Uter magis exhilarare convivas poterit? hicne tandem canens & dicteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſententia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo. Sed age, his relictis, ad ipſam iam vitam Paraſiti veniamus, ita ut iſtorum ſimul *vitam* inſpiciamus & comparemus. Primo igitur Paraſitum gloriae contemtorem ſemper videas,

μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. V. (κιλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem intercesse. Verum enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ
οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβά-
53 νει. Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ
ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ
παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων
ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ
ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγαναχτήσειε
δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐ-
δὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει
τοὺς ξυνόντας. λυπεῖταί γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο
τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης,
μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν
αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες,
ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν
ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ
οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδείᾳ τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορίᾳ ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπορίᾳ Φρενῶν ἐστι Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσίᾳ Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες Φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile eſt.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt; neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo, qui Paraſitus eſt, non de eo, qui non eſt. Si vero fortis non aliter, quam praeſente fortitudine, & prudens, prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec iam de Paraſito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla, eſt ut doleat. Iam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Pleroſque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐῤῥωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasi-

ράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶν τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἁλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) Εὐτελοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποίσεται γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα) Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης. *ibid.* Φυγόντας) Hoc verbum in edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota appofita. Sed nulla in V. eſt lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antiſthenem non reſpicit; & in textu reperitur ad alium ſpectans. In C. non exſtat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combuſtos; alios ex urinae difficultate interiiſſe, alios in exſilio: Paraſiti autem mortem id genus nemo dixerit, ſed beatiſſimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiiſſe, ille cruditate mortuus eſt.

Tych. Satis tibi hoc contra Philoſophos pro Paraſito certatum certamen eſt. Supereſt, ut dicere coneris, An etiam honeſta atque utilis alenti ſit iſta poſſeſſio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam paſci a divitibus; id ipſum autem pudori eſſe ei, qui ſic paſcitur.

Par. Quam puerilis eſſes, Tychiade, ſi non poſſes intelligere, virum divitem, ſi vel Gygis haberet aurum, ſolus ſi cibum capiat, pauperem eſſe; & ſi progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ᾧγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδείς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίοντος) Τοῦτο ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τῶν καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

publicum ſine Paraſito, mendicum videri. Et quemadmodum miles ſine armis eo contemtior, & veſtis ſine purpura, & ſine phaleris equus, ſic etiam dives ſine Paraſito, humilis homo viliſque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Paraſitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probrum illi eſt, ut tu ais, iſti paraſitari, nempe tanquam praeſtantiori viliorem; cum diviti hoc utile ſit, nutrire Paraſitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam ſecuritas multa ab huius ſatellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adſtantem videns: ſed neque veneno facile moriatur, Paraſitum qui habeat. Quis enim inſidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praeguſtante? Itaque dives non ornatur modo, ſed maximis etiam ex periculis a Paraſito liberatur. Adeo Pa-

φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶει. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in victu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *siteisthai?* nonne *edere?*

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; 61

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἕλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur conſtat, *paraſitari* nihil eſſe aliud?

Tych. Hoc ipſum enim eſt, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rurſus mihi reſponde: utrum tibi videtur praeſtare, & utrum propoſitis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare?*

Tych. Equidem *iuxta navigare.*

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere?*

Tych. *Iuxta currere.*

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare?*

Tych. *Iuxta equitare.*

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari?*

Tych. *Iuxta iaculari.*

Par. Nonne ergo ſimiliter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim eſt paraſitari) quam *edere* ſimpliciter?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶος καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Neceſſe eſt tibi aſſentiri. Atque in poſterum egó tibi, ut pueri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae huius artis cauſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ
Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ 1
νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἁράμενος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

7 Καλινδούμενοι) Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ANACHARSIS
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo *de Gymnasiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. ISTA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

ἔδαφος· εἶτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, 2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere ſe illum non ſinit, contruditque deorſum in lutum. Tandem vero iam cruribus ſuis illius ventrem complexus, ſuoque cubitu gutturi illius ſubiecto, ſuffocat miſerum, qui iſtius interim humerum plaudit, ſuppliciter *eo geſtu* rogans, puto, ne plane fauces ſibi elidantur. Ac ne olei quidem cauſa parcunt, quo minus inquinentur, ſed deterſo unguento, oppleti ſtercore, ſudore inſuper multo *diffluentes*, riſum mihi quidem praebent, anguillarum inſtar alterius alter elabentes manibus. Alii in ſubdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, ſed arenam iſtam profundam ſubſtratam habentes in cavea, conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, accumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberi-

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὐτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ ὡς ὁρᾷς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν παταξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus ſe invicem calcibuſque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim, de magiſtratu aliquem hunc eſſe, colligo. Quin incitat etiam, &, qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, ſcire velim, cui bono ſit facere: nam mihi furori potius ſimilis res videtur, nec eſt, qui facile hoc mihi eripiat, non inſanire, qui iſta faciunt.

Sol. Nec mirum eſt, Anacharſi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi ſint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum viciſſim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ ἀγαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην. 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrûm, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrûm aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷσθ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὑτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, siniſtra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ΑΝΑΧ. Οὔκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, 11

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus exſpectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae cauſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paulo poſt aliter de iis ſenties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſa, & impleta theatra tot millium capacia; & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ ἱμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοὶ ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῂς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε,

paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: ſpectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis iucunditas, videre ferientes ſe &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐρραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπαλλωμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῂς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἶτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπώπια) Ὑπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα ποιά. ὄψες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei cauſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi ſemper meminiſſe praemiorum, quae tanta ſint ſcilicet. Sed dic mihi, omneſne ea accipiunt, qui decertant?

Sol. Minime, ſed unus ex omnibus, qui illos ſuperavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obſcura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum ſciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι.

ΑΝΑΧ. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, &, qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν Θθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

sa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenienſibus hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego iucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quouſque ipſe durare dicendo poſſis, hianſque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuſcuiuſque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conſervationem, & in univerſum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere ſibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa ſunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes iſtae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νὼ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω· καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μήδ' ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα

praemia cum recenſenda haberes, mala narrabas & apia, & ſilveſtris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharſi, nec illa parva tibi videbuntur, ſi, quae dico, perceperis. Eodem enim conſilio iſta fiunt, & partes iſta omnia parvae ſunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At ſermo meus, migrato, neſcio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Iſthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otioſi enim ſumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio ſtudioſe omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ſermo proceſſerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, ſi quem videam olea ſibi pla-

ἥδομαι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, ſi videtur, in umbroſum illum locum progreſſi aſſideamus in ſedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque ſolem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi viſum eſt, ne ſolus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidiſſima pars eſt aſtri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ſiccum aridumque aëra reddentis; atque ſol circa meridiem iam ipſi imminens capiti, aeſtum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo ſenex iam homo, neque ſudes ad aeſtum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam ſentire videaris, nec umbroſum locum circumſpicias, quo ſubeas, ſed facile excipias ſolem.

Sol. Nempe vani iſti labores, Anacharſi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τοῦ συμπεριλειόντος προσταχτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & ſubdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra ſolis iacula propugnaculum praebent: nec iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et *fac*, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas: ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere ſtatim & examinare meum ſermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino conſequemur, aut firmiter ut in hanc traducare ſententiam, effuſis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hiſce rebus non ſentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profi-

μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βε-

trebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes,* (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter me inſtituit, & aliam me meliorem diſcendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos ſcribatur hic vir, & aeneum illum ſtatuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam.* Et bene noris, non ductturam ſibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in

βιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmius. Et ecce iam evitato ſole, in opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in ſaxo frigido. Itaque ab initio inde *exorſus* rationem doce, cur aſſumtos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
ἔνθα ἄν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praeſertim ab initio ſtatim cupiebam audire: reliqua vero in poſterum per partes ſuo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum eſſe cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas ſermonem. Metuo enim, ne priorum obliviſcar, ſi multa poſtea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharſi, diſpenſabis melius, ubicunque tibi viſa fuerit non nimis plana eſſe oratio, aut longius aliquorſum temere fuſa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena ſint a diſputatione, neque procul a ſcopo *quaſi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamſi dicantur longiuſcula: quandoquidem etiam Areopagitarum conſilio, quod caedis apud nos cauſas iudicat, patrio more receptum eſt ſic facere. Cum enim aſcendens in collem conſedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζηται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ Φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [*Actor.* XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum *cauſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipſi per ſe, aut adducto, qui pro ſe verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipſa dicunt, patitur conſilium, & audit ſilentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miſerationem, vel indignationem, extrinſecus arceſſitam inducat cauſae, qualia multa iudicibus ſtruunt Rhetorum filii: progreſſus *in medium* praeco ſilentium ſtatim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quaſi & involvere cauſam verbis, ut nuda, quae facta ſunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharſi, Areopagitam in praeſens mihi conſtituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι 20

dem: & ex mei conſilii lege audi, & tacere iube, ſi ſentias, rhetoricas tibi inſidias ſtrui: quamdiu domeſtica cauſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim ſub ſole iam diſputabimus, ut moleſtum ſit, ſi extendatur oratio: verum & umbra denſa eſt, & nos otioſi ſumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem ea cauſa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius conſilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe iudicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrûm est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent ar-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἕφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & ſuperflua putatione reſecant, & ventis eos quatiendos agitandoſque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Muſica primum atque Arithmetica quaſi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum ſapientium ſententias, & opera antiqua, & ſermones utiles, verſibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiſcunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipſi canantur, & admirationi ſint poſteris, qualia multa nobis Heſiodus Homeruſque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra cauſam iſta forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propoſitum; ſed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ῥυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non exſpectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui prae pudore, credo, ſuſtines iam tantum extra cauſam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui neceſſaria non dicunt in colle Martio, ſed reticent, nulla a conſilio poena excogitata eſt?

Sol. Quid hoc me interrogaſti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermiſſis, quae pulcherrima ſunt, & mihi ad audiendum iucundiſſima, minus neceſſaria dicere cogitas, gymnaſia, & laborioſas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor ſum, vir optime, eorum, quae in principio dicta ſunt, nec volo inde ſermonem abducere, ne *copioſe nimis* affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen iſta quoque dicam breviter, quoad eius fieri poteſt: accurata enim earum rerum conſideratio alterius diſputationis fuerit. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capessere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ΑΝΑΧ. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα περοικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ ἄριστε, ὤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

sa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
24 ἡμῖν γίγνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοιντο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Veriſimile eſt autem, te etiam tibiis canentes quoſdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inutilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo aſſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere maiorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τεὐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μέν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuſcuiuſque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ ταύτης καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑπασκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum deiiciat, &, ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamuſque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qualia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluen-

ὄντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ταῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλελειμμένον, ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθέρας) Τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα. M.

tia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc, circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad iuſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque paleas flatu abigunt,

καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.
26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις Φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) ἧττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλάμη ἀναΦλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε Φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυΦόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέΦρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum ſeparant, & acervant. Hinc valere illos neceſſe eſt, & quam longiſſime durare in laboribus: ſeroque ſudare talis incipiat, raro infirmus eſſe deprehendatur. Quemadmodum ſi quis ignem ſimul iniiciat in triticum atque eius ſtipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius ſtipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma ſurgente magna, neque uno impetu, ſed paulatim fumigans, aliquamdiu poſt & ipſum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut ſuperet temere. Nam interiora bene parata ſunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel ſolem ipſum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copioſum illud

μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστων παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερῤῥὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφερὲς) Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλινον ἐκαλεῖτο. G.

calidum inteſtinum affluens, tanquam olim paratum & ad neceſſarios uſus repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut curſu valeant, eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam traiicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiiciendis in longum iaculis certant. Vidiſti vero etiam

Φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ πέρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμηκιστον ἐξέλθοι· καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν· ἔπειτα, καὶ τὸν ὄλισθον ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρούντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὄχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam, quis longiſſime progreſſus ſuperet reliquos. Ac labor iſte tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noſter, cuius rei cauſa ſubiecta ſint: Primo quidem ne in durum impingant, ſed in molle cadant ſine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant neceſſe eſt, cum madeſcunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile eſt neque ridiculum, ſed ipſum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita ſe habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνιν τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29
μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus ſtudentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, ſi oporteat amicum vulneratum facile ſublatum acie efferre, aut etiam hoſtem comprehenſum ſublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propoſitis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: poſtquam enim in luto edocti ſunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, aſſuefiunt etiam effugere, ipſi comprehenſi ſi fuerint, e manibus, idque etiamſi, unde fugere difficile ſit, teneantur. Verum etiam ſudorem inſperſus pulvis continere videtur, ne denſus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento eſt, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἄν σε πότερῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν
30 εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ ἔσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum ſordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum iſtorum uno, qui ſub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati ſunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri ſimilis fieri praeoptes? Novi enim, te ſtatim ex primo adſpectu electurum, etiamſi neutrum factis tentaveris, conſiſtentem & compactum eſſe potius, quam eſſe delicatum, & diffluere, & album eſſe defectu, & fuga interiora verſus, ſanguinis. Haec ſunt, Anacharſi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, cuſtodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipſorum opera vivamus, devictis, ſi invadant, hoſtibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστι λέγειν, ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31
πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant; & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis, pugnoſque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto, quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatiſque ipſos cubitu ſubiecto ſub galeam: &, per Iovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in ſtatuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγάς, ἀλλὰ οἰφέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φῂς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. 32 Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi: neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paulum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis, niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altoſque illos induetis calceos nimirum, leves enim, ſi ita opus ſit, fugientibus, &, ſi ipſi perſequamini, effugere ea hoſtes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae ſint & ludus temere *ſuſceptus*, & occupatio otioſorum, ac remittere animum volentium adoleſcentulorum. Si vero voluëritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὑπαιθρίων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γερραιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Ἄλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera, quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμά-

10 Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrûm multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis verò ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito* adstans detractum de plaustro dormientem interficiat.

ξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κἄπειτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quiſque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit, quo defendatis, ſi quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne, ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀναναύσειας ἄν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχνου) De hoc habes apud Theophraſtum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

tes abeant, cum nihil ſit, a quo intus ſuppleatur. At illud non ita ſe habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis affluunt, ſecundum illam Hydrae fabulam, ſi quam audiſti, ut pro uno abſciſſo capite, duo ſemper alia ſuccreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec ſatis ipſis ſuppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & conſumatur: quale quid in igne & lucerna ſolet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem ſpiritu quaſi acuas; vel exſtinguas flammam lucernae, ſi non ſatis materiae illi ſuppeditetur, ut durare adverſus vim flatus poſſit: nec enim *flamma eiuſmodi* ſatis firma de radice exſiſtit.

Anach. Iſta enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixiſti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φὴς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὑτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Iſthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt viſuri iuvenes certantes, interdum in armis inſtituitis pugnam, ſed nudos in medium producitis, calcibuſque petendos & feriendos oſtenditis, victoribuſque mala datis atque oleam? Dignum enim ſcitu eſt, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharſi, maiorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, ſi eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi ſint, & bono habitu eſſe ſtudent, ne pudeat ipſos nudari, & digniſſimum ſe reddit unuſquiſque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a ſpectatoribus, & quod maxime fit inſignis, & digito monſtratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεταί γάρ τις ἤδη καὶ ταῖς ψυ-

aequalium ſuorum praeſtantiſſimus. Proinde multi ſpectatorum, quibus tempeſtiva adhuc propter aetatem exercitatio, diſcedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam ſi quis, Anacharſi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis ſplendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi praebeant, quales ſint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantum vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, ſi coturnicum & gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias, lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam uſque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in

χαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ του ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγας διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingreſſi in locum aqua circumdatum, diviſique in *ſuam quiſque* phalangem, hoſtiliter, nudi & ipſi, ſe mutuo invadunt, donec circumſcripto *illo loco* alterum agmen alteri eiiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι πατάξειε. μάλιστα δὲ ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim facto pax ceterum, neque quiſquam alterum percuſſerit: maxime vero ſi videas, cum flagris caeduntur ad altare, & ſanguine fluunt; patres vero aut matres adſtantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, ſi non durent ad plagas, atque illis ſupplicent, ut quam longiſſime ferant moleſtiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui ſunt, cum nollent ſe victos fateri, dum vita ſupereſſet, in oculis ſuorum, neque cedere corpore: quorum etiam ſtatuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica poſitas. Etiam iſta proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea cauſa aerumnas ſuſtinere, neque tyranno cogente, neque hoſtibus illam neceſſitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enuntiaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed, deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum eſſet, pulſatus eſt; an egreſſus iam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia iuvenili velut petulantia conſtituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ΑΝΑΧ. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna.

Sol. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, domeſticae quae ſint: peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns, pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παῤ ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόρρης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam ea, quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil iniuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes veſtros quibuſque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant.

Anach. Iuſtiſſime tu quidem iſtuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut &, quae ipſe dixiſti, magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim eſt veſperá.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

1 Ἄξιον γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἃς τινας περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

DE LUCTU.

Operae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cuius rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε ʒ

mero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut, quae in eo ſunt, conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis, Plutonem [*ſ. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſas quibuſdam ab omni aevo pauciſſimis. Circumflui autem ipſius regionem fluviis ma-

καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προύκειται, πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὖσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipſo nomine iniicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traiicere non licet, nec praeterire ſine portitore, cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu traiicias; adeo ut neque volucres mortui eam tranſvolare poſſint. Ad ipſum porro deſcenſum, & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt, fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque ricTu terreat. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι· Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, 6
καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ αἰεὶ συμπαρών. Ὕπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι 8
παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens. Magiſtratus vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

trudunt, pro portione ſuae iniuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum ſiccus, ſiti mori miſer metuit. Sed mediae cuiuſdam vitae homines, magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & inferiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ 11 12

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus iis, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
13 μένος. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπών, οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθή-
14 σῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi ſaepe volvuntur, & capita allidunt ſolo: at iſte decorus & pulcher, & ultra, quam fas eſt, coronatus, ſublimis iacet & elatus, ornatus quaſi ad pompam. Tum mater, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine progreſſus, eumque complexus, (propoſitum enim fingamus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quaſi fabulae vigeat) voces quaſdam abſurdas ac vanas edit, ad quas ipſe mortuus, vocis uſu impetrato, reſpondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis ſingulis nominibus, *Fili dulciſſime, ſicne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!* Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν αὐτωσὶ πάντα ταῦτα ὅσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὔθ' ἅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ἃ παῖς εἰδότα, οὔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos? Senex igitur iſte lugens, quaecunque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi pluſquam Stentorea voce inclamet: neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat; nemo quippe, ut ad ſe ipſe clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſa ſic delirare, qui neque quid filio acciderit ſciat, neque quorſum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipſius inde tranſitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum proſpicere de illo *inferorum* oſtio ſibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid moleſtias mihi faceſſis? Deſine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miſerum me vocas, & fato malo uſum, qui multum te melior factus ſim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, ſenex factus ſum, calvo capite, facie rugoſa, incurvus, imbecillis genibus, atque in univerſum a tempore ipſo veternoſus, poſt menſes multos atque Olympiadas impletas denique ſic delirans ſub tot teſtibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus ſim particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & veſtes, & res Venereas; ac metuis, ne hiſce carens miſer ſim? Non cogitas autem, non ſitire multo eſſe, quam bi-*

πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, ὦ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἴει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἄπειτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καταικλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν δυ- 17 18

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆει ἀναναγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ. 21

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per *ego vos* Iovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero supereſt, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero (quae vidi, narro) siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιτ-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἓξῆς ἡμερῶν ἀπηυ-
δηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳ-
δοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, aiunt, *lugemus? amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

οἱ δὲ ἅπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum.
Et: *Non iam ventre licet functos lugere Pelaſgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis, ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 Ἔρωτας, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῂς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἵ τινές ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ἀρεχόμενος

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἣν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἀμφω Λουκιανῷ καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.) Taxat Rhetores fui temporis ut luxurioſos nugaceſque, & plenos oſtentationis & ampulloſos fluenteſque deliciis. *G.* (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam tranſtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adoleſcens, quomodo fieri poſſis Rhetor; atque honeſtiſſimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophiſta ipſe eſſe videaris. Nec vitam enim tibi dulcem eſſe ais, niſi talem quandam in dicendo facultatem aſſequaris, ut invictus ſis, neque quiſquam conſiſtere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conſpicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer ſtudeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem ſint, ſtudes ediſcere. Verum nulla, puer, invidia eſt: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipſe rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο αἰτοίη προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαῤῥῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, ἢν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσῃς αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἕστ' ἂν ἀφίκῃ πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νὴ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίους τινὰς τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ἄβιον, καὶ ἰδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* conſilium, rem ſanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea poteſtate eſt, & cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoſcendum quae opus eſt, tum ad explicandum, ſi poſtea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, & diligenter ea meditari, & ſtudioſe viam pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum eſt, neque parvae curae indigum, ſed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non ſuſtinere aequum ſit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil eſſent, nobiles, & divites, &, per Iovem, generoſiſſimi, ob dicendi facultatem viſi ſint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum ſpes proponitur, ipſa aſſequendi difficultate reiiciat, qui putes, infinitos tibi ante ſubeundos labores. Neque enim aſperam te, neque arduam, & plenam ſudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μοχθηράν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν; καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιὼν, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμὼν, καὶ, νὴ Δί', εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores eſſemus reliquis, qui conſuetae illius duces ſunt, longae, & praeruptae, & laborioſae, & ut plurimum deſperatae. Verum eximium in conſilio noſtro illud eſt, quod *per* iucundiſſimam ſimul & maxime compendiariam, & equos etiam capientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram ſolidam, otioſe incedens, ſine ſudore ſtabis in ſummo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam ſecuti ſunt, ab alto videbis, circa imum aſcenſum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa aſperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim ſupra coronatus, feliciſſimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona ſunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διὸς,
μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾷστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα
ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
μένος κατέστη, καὶ ἥδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύ-
νατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
διηγήσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
σῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπερι-ιέναι

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promiſſio ſane quam magna. Sed per ego te amicitiae praeſidem Iovem rogo, ne fidem nobis deneges, ſi facillima ſimul & ſuaviſſima haec tibi nos oſtenſuros eſſe dicimus. Si enim Heſiodus, paucis ex Helicone ſumtis foliis, poëta ſtatim de paſtore factus eſt, & Deorum genera atque hominum, a Muſis obſeſſus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magniloquentiam eſt, brevi tempore fieri poſſe negabimus, ſi celerrimam quis viam ediſcat? Quorſum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiuſdam mercatoris inventum, quod ob negatam illi fidem caruit ſucceſſu, & utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Perſis Alexander, poſt devictum proelio ad Arbela Darium. Opus autem erat per omnes imperii partes diſcurrere tabellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Perſis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴπῃ γὰρ πειρώμενος ὡς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπεταθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deſerta regione multa ſuperata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro iſtas manſiones emenſum. Moleſte hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat ſatis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis ſibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi*, inquit, *Rex, promitto, me oſtenſurum viam non longam e Perſis in Aegyptum. Si quis enim montes iſtos ſuperet, ſuperaverit vero triduo, ille ſtatim eſt in Aegypto.* Et res ita ſe habuit. Verum non credidit Alexander, ſed impoſtorem eſſe mercatorem putavit. Itaque quod praeter ſpem promittebatur, incredibile viſum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim ſcies, nihil obſtare, quin Rhetor videaris, intra unum nec ſolidum diem alis traiecto monte ex Perſia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδεῖξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστον, αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam oſtendere. Duae enim ſunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamaſſe mihi videris. Nimirum ipſa iam in alto ſedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adſtantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adſtent vero etiam Gloria, & Vis, & Plauſus circa illam undique, parvis Cupidinibus ſimiles, multi, amplexi ſe mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidiſti, ipſum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraeſentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam ſunt Plauſus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in ſummo eſſe, ut & ipſam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi eſcenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plauſus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem deſperas aſcenſum, & ſimilis tibi res videtur, qualis Aornus viſa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad tranſvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, ſi capienda ſit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum poſt paulo vides duas quaſdam vias: quin altera ſemita modo eſt anguſta, & ſpinis obſita, & aſpera, ſitim multam oſtentans ac ſudorem. Et iam occupavit illam pulchre oſtendere Heſiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paulo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo ſaepius retineam te, cum iam Rhetor eſſe poſſes. Verum illud modo adiiciendum puto, aſperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀναύντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἵα ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγώ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν πρόσεισί σοι 9

buiſſe viatorum veſtigia: ſi vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miſer per illam aſcendi, tot ſuſceptis ſine cauſa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis ſit, conſpecta eſt: non qui ipſe ea iverim, nec enim, iuvenis cum eſſem, videbam, quod ſit melius, ſed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus naſci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim ſine labore pleroſque maiora conſecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriuſque viae* delatus, dubitabis, ſcio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime eſcendas in ſummum, & beatus ſis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim eſt, quod ipſe deceptus laboravi. At tibi ſine ſemine & aratro naſcantur omnia, ut ſub Saturno. Statim ergo accedit ad te robuſtus vir quidam, ſubdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σὲ, ἕπεσθαί σοι παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσειας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπῇ) Τῇ *βάσει*. V. Inverte.

virili inceſſu, multum in corpore ſolem oſtendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoletis orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum, qualia ſunt de illa veteri officina, Hegeſiae, & Cratetis, & Inſulani illius, adſtricta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιροποιοῦ υἱὸν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱὸν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis *quasi* lineis descripta: laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὁποία νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
11 πολλῷ ἱδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

5 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύτεως ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον ἀλλά σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀπαρέμφατα κεῖται. V.

matiſtae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; neſciens, quae nunc recens inventa ſit, brevis, & minime laborioſa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte aſſumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conſeneſcas laboribus, efficiat. Verum ſi omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirſutum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, eſcendere ipſum, & alios, quotquot decipere poteſt, educere; anhelanteſque & multo ſudore diffluentes relinque. Ad alteram vero viam tranſgreſſus, cum alios multos invenies, tum in his omniſcium quendam & uſque-

Φόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον ἐκεῖναν ποιητήν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις αὐτὸν, μηδέ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante inceſſu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta ſpirantem, ſummo digito ſcalpentem caput, paucos illos iam quidem, ſed criſpos ferrugineo colore capillos ſtudioſe componentem, delicatiſſimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipſum, venuſtum illum poëtam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoſcas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & conſuetam vocem emittat, ſtatim agnoſcas, non eſſe de noſtro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, ſed peregrinum quoddam monſtrum, rore paſtum vel ambroſia. Ad hunc igitur ſi acceſſeris, huic te ſi tradideris, e veſtigio Rhetor eris, & conſpicuus, &, ut ipſe appellat, rex in dicendo ſine labore conſtitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἁπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαίδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀῤῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
13 ἁβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπών, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἥκεις ἀκούων ἁπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invectus: aſſumtum enim te prima ſtatim iſta docebit. Potius vero ipſe te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, *ut metus ſit*, ne lapſus alicubi *perſonam* Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc ſupereſt comae demulſerit, ac venuſtulum illud atque molle, ut ſolet, ſubriſerit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: ruſticus enim eſt virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicet igitur modeſte admodum de ſe: *Numquid te, vir optime, Pythius miſit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chaerephonti ſe interroganti oſtendit, quis eſſet eorum, qui tum viverent, ſapientiſſimus? Si vero non iſtud, ſed gloria invitatus ſponte venis, cum omnes audias ſupra modum ad noſtra percel-*

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἔπου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὦ μέλημα) Ἀντὶ τοῦ φρόντισμα. οἱονεὶ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὴ φροντὶς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque ſtupere, & faſces nobis ſubmittere: ſtatim ſane ſcies, ad quam divinum virum veneris. Exſpectabis vero, nihil te eorum viſurum, quale huic vel illi queat comparari: ſed ſi quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, ſupra illos omnino ingens tibi noſtrum opus & prodigioſum videbitur; quandoquidem ita ſuperari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipſe quoque Rhetor vis fieri, & ſane a nemine facilius hoc didiceris, ſequere tantum, o cura Clytii, ea quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iuſſero, accurate mihi obſerva. Quin potius iam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, ſi non initiatus ante ſis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia diſciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam ſubſternit. Nihil enim iis

δεήσῃ. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὁπόσα χρὴ αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδείκνυς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι με-

7 Ἃ μὲν --- ἃ δὲ) Ἃ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπῃς· ἀλλά τινα μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολογιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem insciti am, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθὴς δὲ ἔστω εὐανθὴς, καὶ λευκὴ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προϊὼν, ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφήσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδές, τὸ νῦν στρίκτον. ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inceſſumque qualis meus eſt. Haec vero neceſſaria omnino, & quae ſola interdum ſufficiant. Veſtis autem ſit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa ſciſſilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pediſſequi multi, & ſemper liber. Et haec ipſum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoſcet te Rhetorice atque admittet, neque averſabitur & iubebit faceſſere, tanquam non initiatum & myſteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda eſt, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehenſa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθὴς, κἂν
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. Μετὰ δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὔλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἓν ἔστω φάρ-

in promtu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾆτα & μῶν, & ἀμηγέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona. Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunto & peregrina verba, & rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promtu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, *εὔλεξιν, &* prudentem *σοφόνουν,* saltatorem *vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel*

μακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινὸς, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἃς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Ἐπειδὰν δὲ καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
όντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τ|ιχεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

5 Τὰ παλαιὰ) Δρυμέως ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἑκάστου λοιδορησάμενος ἀρετήν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὕπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἀχαρι-ἀπέσκωψε· τοῦ δὲ τὸ ἀφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara ſingula protuleris; unum ſit remedium, impudentia, ac in promtu ſtatim nomen alicuius, qui neque ſit, neque fuerit unquam, poëtae, vel ſolutae orationis ſcriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad ſummam accurationem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque ſi quid nugator ille Iſocrates, aut expers Gratiarum Demoſthenes, aut frigidus Plato, ſcripſere; ſed libros paulo ante noſtram aetatem editos, & iſtas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis inſtructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum ſit, & argumenta quaedam praeſentes ſubiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia ſunt, facilia dicantur, & contemnantur, quaſi virile omnino nihil ipſi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans iſta, ut primum, ſicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἢν οὕτω τύχῃ, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἂν περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνῃσι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ ἱστορηται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἱστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἵν' ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσαιτο τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum eſt, ſuo tempore dicas, & ſecundum poſt hoc, & poſt illud tertium: ſed quod ſubierit primum, primum dicatur; ac ſi ita uſu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum inſta, & verba continua, & modo ne tace. Et ſi de ſtupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, ſine quibus nihil fiat: & ſemper navigetur Athos, & pedibus tranſeatur Helleſpontus, tegaturque ſol a ſagittis Perſicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione ſit, & legantur ſanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemiſium, ac Plataeae. Multa haec ſunto & crebra: tum adſperſa pauca illa nomina in ſummo quaſi natent, & florum inſtar praeniteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Ἢν 19
δέ ποτε καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀᾴδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἂν ποτε ἀπορήσῃς πράγματος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἷου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς παταττέσθω, καὶ λαρύγγιζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μέν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἢν δὲ ὀρθοὶ ἑστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μηρὸς παταττέσθω) Οὐκ ἄμεινον ταυτὶ τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάττειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυζε) Λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero *Voss.* hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibid. quinque alia Scholia ad 2 *Ver. Hist.* pertinentia, quae co retulimus.

perpetuumque sit illud ἄττα, *atque* δήπουθεν, *licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screatu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere. Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-*

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἳ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ φωνὴν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἱδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἆσθμα, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος
21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἴσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνᾴδοντα. ταῦτα μέν

deatur, ad illum, qui nunc eſt ſtatus rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: ſi quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & inceſſum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἄττα admirabuntur, ac viſo ſudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem eſſe. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excuſationem non parvam praeſtat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam ſcribas, aut poſt aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in iſta enim aperte deprehendaris. Amici autem ſemper plaudant pedibus, & mercedem ſolvant coenarum, ſi quando labare te ſentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occaſionem ſuppeditantes. Nam illud quoque tibi curae ſit, chorum tibi tuum ἄττι habeas, qui concinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορείτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἤν τις ἐντύχῃ, θαυμάσια ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἁπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἢν μέν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκείτω· ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσῃς δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μηδ' ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δὶς τὸ πλεῖστον· ὑπομειδίᾳ

Haec quidem obſervanda tibi in ipſis orationibus. Poſt ea vero prodeuntem te deducant, ſuo tectum ſatellitio, & de his, quae dixiſti, diſputantem. Et ſi quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & ſupra modum te ipſe lauda, ut gravis ei ſis: Quid enim ad me ille Paeanienſis? *&*, Ad unum forte veterum mihi certamen eſt? *& id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis neceſſarium, fere praetermiſiſſem. Quicunque dicunt, eos deride. Et ſi quis bene dixerit, aliena, non ſua, proferre videatur: ſi feratur mediocriter, reprehenſione digna ſint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredere; facit enim te conſpicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem ſubiicere memento, quae aures praeſentium advertat & offendat, ut nauſeent omnes ad verborum inſolentiam, & aures obturent. Neque vero manum ſaepe ad laudandum moveas, vile enim id eſt: neque aſſurgas, niſi ſemel forte aut bis ad ſum-*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρεῖν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ ἔξω.

23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, κἂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦ-

mum. Subride autem frequenter, & oſtende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem ſunt reprehendendi occaſiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum eſt: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promtu, & iusiurandum in extremis ſemper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conſpicuum facient. Atque talia ſunto, quae extra ſunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum ſit, aleatorem eſſe, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etſi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas oſtendere ſcriptas a mulieribus. Etenim pulcher eſſe velle debes, & hoc agere, ut mulieres ſtudioſe videantur te ſectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quaſi ea cauſa in ipſa quoque gynaeconitide gratioſus ſis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori ſit, etſi a viris alterius rei cauſa amari videa-

τα γενειήτης, ἢ καὶ, νὴ Δία, φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἢν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσῃς. πάντα αὐτή γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἢν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam ſis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed ſint, qui etiam hac ipſa cauſa ſemper tecum ſint. Si vero non ſint, ſervi certe ſufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores ſint mulieres, & abunde maledicant, ac ſupra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime ſane per omnia; ſi vero minus, omnino quidem illa... Ipſum vero os tibi ad omnia hiet facile, & miniſtret lingua cum ad ſermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Poteſt autem non ſoloeciſmos tantum committere aut barbariſmos, neque nugari ſolum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; ſed noctu aliud quoque ſubire miniſterium, inprimis ad multos adeo amores ſi non ſufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam averſetur. Haec ſi, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθῃς, (δύνασαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾴστην οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὦ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ οὖν καυχάμενος εἰσάγεται ὁ μιαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε νῦν οὕτως αὐτὴν, ἤτοι ἐπεβοήσατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐντεῦθεν ἀναντίῤῥητον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam eſt in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis ſimilem redditum iri. Quod ſequitur, non opus eſt uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi ſint. Vides enim me, qui ignobili patre natus ſim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin ſervierit, matre autem ſarcinatrice triviali. Ipſe vero, qui forma viderer eſſe non omnino contemnenda, primo ſolorum alimentorum pretio fui cum amatore miſero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam eſſe facillimam, eamque emenſus in ſummo iam eſſem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraſtea! praeſidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inſcitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γραῒ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμην πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλά γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἆθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχεν ἁπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακον εἴην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος. Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἥττωμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο- 25

sed iam Iovis & Ledae pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus exsecrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Praeceps igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevaricans saepe, & iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νὴ τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
26 ἐμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν· ὁ μὲν γενναῖος εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἢν πεισθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἑπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικήν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νὴ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὄμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προηγησαμένην αἰσχρότητα τῆς γραὸς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρναι, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perverſitatem, & prius etiam orationis, quodque digito oſtendor, atque ipſe princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipſe mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint *iſta ſatis!* Generoſus ille poſt haec dicta tacebit. Tu vero ſi dictis ab illo moveare, etiam adeſſe te puta, quorſum venire initio deſiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi *illi* obſecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis ſis, ducaſque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magiſter, ſed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucri curru vectum ferri, quam ipſum de Iove *dicere decuit.* Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥᾴστην καὶ πρανῆ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus ſum, de via vobis decedam, & deſinam Rhetoricen ſectari, qui conſiliis ad eam *obtinendam* veſtris uti non poſſim. Vel potius iam deſii. Itaque ſine pulvere praedicandos vos atque admirandos praebete, illud ſolum recordati, non celeritate vos veſtra viciſſe, qui velociores iudicati ſitis, verum quod facilſimam & declivem viam elegiſtis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

1 ΤΥΧ. Ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

10 Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. POTESNE mihi, Philocles, dicere, quid ſit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipſi gaudeant, cum nihil ſani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa ſunt, Tychiade, quae cogunt homines quoſdam mendacia dicere, utilitatis ſuae reſpectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot uſus alicuius cauſa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni ſunt, qui vel hoſtes deceperunt, vel ad ſalutem tali remedio in malis uſi ſunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τήν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημὶ, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἦ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τἆλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἴ γε τὸ χείρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

qualia etiam Ulyſſes multa fecit, dum vel ſuam vitam redimeret, vel reditum ſociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter neceſſitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla cauſa neceſſaria in ea verſantur. De his ſcire velim ego, cuius boni cauſa hoc faciant.

Phil. Numquid noſti tales quoſdam, quibus inſitus ſit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem ſunt tales.

Phil. Quid ergo aliud cauſae illis eſſe, quam amentiam, dicendum eſt, quod verum non dicunt, quando quod peſſimum eſt pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil eſt: quandoquidem plurimos ego tibi oſtenderim, prudentes alioqui, & admirabili ſapientia, neſcio quomodo illo malo captos & mendaciorum ſtudioſos,

ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις) Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, ſi tales viri, optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent ſeque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Cteſiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipſum, viros celeberrimos, ſcripto uſos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores ſuos deceperint, ſed ad nos etiam mendacium ſucceſſione quadam, verbis verſibuſque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque ſaepe ſubit illorum vicem pudere, cum Coeli caſtrationem & vincula Promethei enarrant, & ſeditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter ſit taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere in avem aut urſam aliqua mutata ſit. Ad haec vero Pegaſos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae ſunt ex eo genere, abſurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμὼ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί Φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροίβου τινὸς, ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα 3

12 Ταῦτα Κοροίβου τινὸς) Ὁ μὲν Κόροιβος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Larvam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fuerint *mendacia*. Quod vero iam civitates & gentes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quî non ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Attico solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam Thebani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἁναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri ſolet, qui manifeſtis adeo & veris rebus fidem neget. Eo uſque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam conſequantur; alteri ſuavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, ſuae ſcriptioni admiſcentes, qua ſcilicet maxime, ad auditores ſuos opus habent: Athenienſes vero ac Thebani, & ſi qui alii, auguſtiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabuloſa iſta, nihil prohibuerit fame eorum monſtratores perire, cum ne gratis quidem hoſpites audire verum velint. At qui nulla tali cauſa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte iſtuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ὠχόμην, οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολήν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐριννύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulosis auditis, vel potius in media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam submiserit, hominem sexagenarium, & in philosophia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interponens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὢν, ἆρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

6 ΤΥΧ. Εἰώθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη) Τὴν Ἑστίαν εἰς ὅρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

impoſtorem eſſe, ac tamdiu me fugiſſe, qui leonina pelle ſimium tegeret ridiculum; adeo abſurda narrabat.

Phil. Quaenam iſta? per ego te Veſtam *rogo*, Tychiade. Volo enim ſcire, ecquam ſub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, ſi valde otioſus eſſem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus eſſet, qui meus, ut noſti, ſodalis eſt, audiſſemque ab eius puero, mane abiiſſe ad Eucratem, ut aegrotantem viſeret; utriuſque cauſa, ut *nempe* & Leontichum convenirem, & viderem ipſum, ignarus aegrotum eſſe, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, diſceſſiſſet: ſed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: noſti illum, qui Platonicarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς καταγενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον· καίγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἐλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec *V.* Forsan ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil. *Solan.*

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαθεζόμην πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγάλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς πρεῖπον, ἐνθήσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιαψειε περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, curſim ſtatim veniſſe, prope illum aſſedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc diſputabant, inſuper vero etiam curationes unuſquiſque nonnullas ſubiiciebant. Nam Cleodemus, *ſi ergo*, inquit, *ſiniſtra aliquis humi tollat dentem muſtelae, ita uti dixi interfectae, & excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, ſtatim ceſſat dolor. Non leonina*, inquit Dinomachus, *audivi equidem, ſed cervae virginis & nondum initae: & probabilior ſic res eſt: celere enim cerva & robuſtum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, ſi quis cum ſuo quodque carmine adhibere poſſit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipſe quoque*, inquit Cleodemus, *ita olim putabam, cervae oportere pellem eſſe, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir-*

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας, ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8 δὲ; οἴεσθε γάρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

ſapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores eſſe leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam perſecuti. Laudabant praeſentes Libyn, qui recte dixiſſet. At ego, *Putatis enim*, dicebam, *incantationibus quibuſdam talia ſedari, aut rebus extra appenſis, cum tamen intus habitet malum?* Ridebant in hoc ſermone meo, ac manifeſtum erat, condemnari ab illis multam meam inſcitiam, quando neſcirem, quae eſſent manifeſtiſſima, ac de quibus nemo ſanus contradiceret, quaſi non ita ſe haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte ſua afferre vellet Eucrati, & vino illum abſtinere iubens, & veſci oleribus, & in univerſum de contentione remittere. Cleodemus ergo ſubridens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile tibi videtur, quaſdam exſiſtere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, 9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τἆλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἥλῳ -- τὸν ἦλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

hi vero, inquam; *niſi omnino pituita plenus mihi ſit naſus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum voculis quibuſdam, ut dicitis, praeſtigiiſque operoſa eſſe, & ſanationem, ſi appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque ſi quis in pelle de Nemeaeo leone ſexdecim totas muſtelas deliget. Ego enim leonem ipſum ſaepe claudicantem prae dolore in integra ſua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es*, ait Dinomachus, *neque talia diſcere curaſti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, proſint: ac videris mihi ne manifeſtiſſima quidem iſta recipere, febrium intermittentium depulſiones, & ſerpentium mulcedines, & tumorum inguinalium ſanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni & iſta putabis fieri a ſimilibus? Ea, quae non conſequuntur*, inquam, *concludis, Dinomache, & clavo, quod*

τὸν ἥλιόν. οὐδὲ γὰρ ἃ φῂς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρετοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σύ 10
μοι δοκεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἤπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἔα τοῦτον, ἔφη ὁ Ἰων, ἐγὼ 11
δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifeſtum eſt. Niſi enim prius eo converſa diſputatione perſuaſeris, quomodo fieri iſta poſſint, metuente febri aut tumore, vel divinum nomen, vel ſermonem Barbaricum, & propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles ſunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, *talia qui dicas, neque Deos credere, ſi quidem non putas fieri poſſe, ut per divina nomina ſanationes contingant. Illud quidem,* inquam, *noli dicere, vir optime. Nihil enim prohibet, etiamſi Dii ſunt, tamen talia eſſe mendacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, & quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medicinae opera reſtituant. Aeſculapius enim ipſe, eiuſque filii, medicamentis bonis miſcendis ſanabant aegrotos, non leonibus muſteliſque alligandis. Omitte iſtum,* inquit Ion. *Ego mirabile quiddam vobis enarrabo. Adoleſcentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robuſtum cetera ſervum, & efficacem, pleno foro a ſerpente morſum, iacere iam putreſcente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morſu appetiiſſe pollicem, ac ſubito ſuam rurſus cavernam ſubiiſſe: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipſum in grabato afferri a conſervis, totum tumoribus inflatum, luridum, putreſcentem iam, quod oculis cerneres, aegre adhuc ſpirantem. Triſti autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, *inquit,* ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, ſtatim arceſſo, qui ſanabit hominem. *Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, reſtituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligaret inſuper pedi illius lapidem, quem*

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν ὅρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella ſepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortaſſis mediocre videatur: quamquam ipſe Midas, ſublato, in quo portatus fuerat, grabato, diſcedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de ſepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiiſſet, mane, pronuntiatis ex veteri libro ſanctis ſeptem nominibus, loco per ſulphur & facem tribus circuitibus luſtrato, quotquot intra fines illos fuerant ſerpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aſpides, & viperae, ac ceraſtae, & iaculi, & rubetae ac bufones. Remanſerat draco unus vetulus, qui prae ſenio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adeſſe, atque unum ſerpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paulo poſt iſte etiam. Cum vero congregati eſſent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι,
13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φῂς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ὤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβαντίνας) Καρβαντῖναι τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confeſtim ab illo ipſo flatu, nobis admirantibus, combuſti ſunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, *ſerpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille ſcipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis,* Cleodemus inquit: *ego vero & ipſe magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum eſſem, (fieri enim nullo modo poſſe putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volantem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyperboreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me paſſus ſum. Quid enim facerem, qui viderem illum, ſudo die, per aërem ferri, ſuper aqua incedere, per ignem tranſire otioſe & gradatim? Tu haec,* inquam ego, *vidiſti, Hyperboreum hominem volare, & ſuper aqua incedere? Ego vero,* inquit, *calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀναπαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστὰς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου θυγατρός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ ἐκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἑκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημέου. V.

cere opus eſt, quae oſtendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipſa Hecate manifeſto ſiſtenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexielis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adiiſſet hereditatem, amore captus eſt Chryſidis Demaeneti filiae. Me autem philoſophiae tum magiſtro utebatur: ac niſi amor illum detinuiſſet, omnia iam Peripateticae ſcholae placita didiciſſet, qui duodeviginti annorum adoleſcens iam analyſi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem uſque pertractaſſet. Attamen conſilii circa ſuum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magiſtrum decebat, Hyperboreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praeſens minarum mercede interpoſita; oportebat enim ſtatim numerare aliquid ad ſacrificia: ſexdecim vero, ſi frui daretur Chryſide. Ille vero plenam cum ſervaſſet Lunam, (tum enim plerumque talia ſacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέσταται ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) foſſa in ſubdivali domus depreſſa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menſes ſeptem defunctum. Graviter autem ferebat ſenex amorem, atque iraſcebatur: denique vero tamen amare illi permiſit. Poſt vero Hecaten evocavit, quae Cerberum ſecum duceret, & Lunam detraxit, multiforme ſpectaculum, diverſamque prae ſe ſpeciem ferens. Primo quidem muliebrem prae ſe formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxiſſet parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chryſidem! *Avolat lutum, nec ita multo poſt adſtitit illa pulſans ianuam: & ingreſſa Glauciam amplectitur, ut quae ad ſummum furorem uſque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate ſubiit, & reliqua ſpectra eva-*

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δέ τινος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emiſimus, circa ipſum fere diluculum, Chryſidem. Haec ſi vidiſſes, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, eſſe multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, *mones. Crederem enim, ea ſi vidiſſem. Nunc autem venia, puto, parata eſt, ſi non ita acute, ut vos, videre talia poſſum. Verum enimvero, novi enim Chryſidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promtam, non video, quam ab cauſam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipſaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipſos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario ſpectris ingenio eſt. Nam illa ſi ſtrepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum ſi qua tinniat, venit ad ſonum. Alioquin ipſum quoque Magum admiror, ſi, cum poſſit ipſe amari a ditiſſimis mulieribus, & ſolida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis ſordidus homo Glauciam reddit*

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε
τί περὶ τούτων φῂς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
νῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, *qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitat, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum*, inquam, *talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-*

ἂς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρφνην μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶμοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
τος, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἄν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάντων. ποίου; ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater veſter, oſtendit, evanidum ac tenue ſpectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe ſolus talia, Eucrates inquit, *vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non ſemel, ſed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ob conſuetudinem inuſitatum nihil videre mihi videor: & nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: niſi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,* inquam, *non credam Eucrati Dinonis filio, ſapientiſſimo viro, & libere, quae ſibi videntur, & cum auctoritate, domi ſuae dicenti? Illud enim de ſtatua,* inquit Eucrates, *quod domeſticis omnibus quot noctibus apparet, & pueris, & adoleſcentibus, & ſenibus, illud igitur non ex me ſolo audias, ſed ex noſtris omnibus. De qua,* inquam,

τος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα παγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, ἐοικότα ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὃς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δέ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκεῖνον λέ-
19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νὴ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ Πολυκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

ſtatua? Non vidiſti, inquit, *ingrediens, in aula ſtans ſignum pulcherrimum, Demetrii opus, ſtatuarum humanarum artificis? Num diſcobolon*, inquam, *dicis, incurvantem ſe ad habitum emittendi iam diſci, reflexo vultu ad eam, quae diſcum attulit, paulum ſubmiſſo genu altero, ut in ipſo ſtatim iactu ſurrecturus una videatur? Non*, inquit, *illud, quandoquidem Myronis operum & ipſum eſt, diſcobolus, quem dicis. Neque illud iuxta ſtans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; iſtud enim Polycleti opus. Sed omitte, quae ſunt ad dextram introëuntium, in quibus Critiae Neſiotae opera ſtant, Tyrannicidae. Tu vero ſi quam vidiſti ſtatuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, ſeminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus videtur iactare, inſignes habentem venas, indiſcreta hominis ſimilitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης· ἢ σέ οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνήρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἤπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη, νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἧ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὁντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 Ἠπιάλου) Ἠπίαλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, *vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego,* inquit Eucrates, *inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere,* inquit Eucrates, *aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia,* inquam, *sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicunque in domo estis, videtis? Cum primum,* inquit, *nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens*

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
20 φὴς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἰων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἠμύνατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὗτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο περισκελὲς, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποδὲ ἀποτελούντων, πάρεσχε φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat ſaepe, & tota nocte ludit, ut ſtrepitus aquae exaudiatur. Vide ergo, dicebam, *ne non Pelichus ſit illa ſtatua, ſed Cretenſis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, ſed ex ligno factus eſſet, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii eſſe opus, ſed unum de Daedali artificiis. Nam, ut ais, fugit de ſua baſi hic quoque. At tu vide*, inquit, *Tychiade, ne dicti te poſtea poeniteat. Novi ego, quid uſu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos ſingulis noviluniis ipſi offerimus. Graviſſima quidem oportuit evenire*, inquit Ion, *ſacrilego. Quomodo igitur ultus eſt illum, Eucrates? volo enim audire, etſi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus ſit. Multi*, inquit, *oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipſius cera agglutinati, &*

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσαι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περίῃει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καὶμὲ, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, *quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὤν, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καὶμοὶ, ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ, ἢν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγαναικτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopecienſis elaboraverit, non Deorum faber, ſed hominum ſtatuarius; nunquam ego ſtatuam Pelichi timuero, quem, neque ſi vivus mihi minatus eſſet, valde metuiſſem. Poſt haec Antigonus Medicus ait: *Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates eſt, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exſtinctum eſt, totam orbe domum circumit, perſtrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praeſertim ubi rem ſacram differimus, quam ſingulis annis ei facimus. Poſtulat ergo*, inquam, *modo etiam Hippocrates ſacrificari ſibi, & indignatur, ſi non ſuo tempore opimis epuletur hoſtiis? Quem contentum eſſe decebat, ſi quis inferias illi mittat, aut libet mulſum, aut caput coronet. Audi ergo*, inquit Eucrates, *idque ſub teſtibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa mer-*

τὰς ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρέφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβερὰν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἕνερθεν ὀφιώπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὴς τὸ βλέμμα, φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἱλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι; μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυιῶν. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθεῖτο. V.

diem operis, ſolus abii in ſilvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnaſonem filium pro more ludere, & venatus cauſa in denſam ſilvae partem progreſſum. At illud non ita ſe habebat. Sed poſt paulo motu quodam terrae facto, & ſono, qualis eſt in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere ſtadii altitudine. Habebat vero facem etiam in ſiniſtra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora angulipes erat: ſupra autem Gorgoni ſimilis, vultu, inquam, & adſpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris ſpirarum in modum ſe volventes. Hic, *Videte*, inquit, *amici, quam inter narrandum perhorruerim!* & cum his verbis ſimul oſtendit Eucrates omnibus pilos in

23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενὲς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἑλκόμενοι τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὃς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant, viri ſenes, qui naſo ſe trahendos praeberent; & tacite adorabant coloſſum plane improbabilem, mulierem dimidium ſtadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & verſentur ſapientiae cauſa cum adoleſcentulis, & multis admirationi ſint, qui tamen ſolo capillitio cano & barba diſtent a puerulis, quibus ipſis ceteroqui facilius mendacio ductari ſe patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipſi, hirſuti, villis ſordidis ac ſqualidis. Ego itaque cum viderem, conſtiti, converſa ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percuſſiſſet anguino pede ſolum, hiatum effecit maximum, Tartarea*

ὤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅιδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔκρατες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὃς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὃς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγάστωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo poſt in illum deſiliens evanuit. Ego ſumto animo, protenſoque capite introſpexi, apprehenſa tamen arbore in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae ſunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quoſdam illorum agnoſcerem. Patrem quidem meum accurate noram, iiſdem adhuc indutum, in quibus eum ſepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, *animae, mi Eucrates? Quid aliud,* inquit, *quam per gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in aſphodelo? Contradicant ergo adhuc,* inquit Ion, *Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipſum etiam Socratem & Platonem vidiſti inter mortuos? Socratem equidem,* inquit, *neque hunc dilucide, ſed coniecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricoſus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὔπω τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς ἑωράκει. V. 7 Ἐπιμετρήσαντος) Ἀντὶ τοῦ προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γράι. ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clauſus eſt, & quidam ſervorum requirentes me, & in illis hic ipſe Pyrrhias, adſtitere, nondum plane clauſo hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Iovem, ait Pyrrhias, *etiam latratum audivi per hiatum, & ignis ſublucere de face mihi videbatur.* Et ego riſi, corollarium addente teſte latratum atque ignem. Cleodemus autem, *Non nova*, inquit, *neque non viſa aliis haec ſpectaſti, cum ipſe quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Viſebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat ſeptimus. Febris talis, ut ipſa ardentiſſima eſſet vehementior. Omnes autem, me ſolo relicto, clauſis foribus extra exſpectabant: ita enim iuſſeras, Antigone, ſi qua poſſem ſomnum capere. Tunc igitur adſtat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veſte candi-*

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διά τινος χάσματος ἐς τὸν Ἅδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδών, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐρινύες) ὁ μέν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἅσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde ſurgere me iuſſum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut ſtatim conſpectu primo agnoſcerem Tantálum, & Tityum, & Siſyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero eſſem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, aſſidebat, pronuntians eorum, qui paulo poſt morituri eſſent, nomina, quos ultra diem ipſis dictum in vita manere contigerat. At iuvenis me illi ſiſtebat. Sed Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, *inquit,* impletum illius filum eſt: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim ſupra colum vivit. *Et ego laetus recurrens ipſe quidem iam ſine febri eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox eſſe Demylum: in vicinia autem noſtra habitabat, aegrotans ipſe quoque, ut nuntiabatur. Et paulo poſt audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile,* ait Antigonus? *Ego*

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;
27 εἰ μή τινά γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, *viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti.* Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, *Ita*, inquit, *his fruar*, iniecta utrique manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,*

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθούμενος τὸ πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ἃ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας· ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με ὅτι τἆλλα πάντα χαριζάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, καταράτόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον. Ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus ſolatia quaerens: ſilentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec ſupervenit Demaeneta ipſa illa, & prope aſſidet, ut nunc Eucratides hic, oſtendens filium ſuum iuniorem: qui ſtatim puerili more cohorruit, pallidus iam ante ad hanc narrationem. *Ego vero*, pergit Eucrates, *cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrimabar. Illa non paſſa me clamare, ſed accuſavit, quod reliquis in rebus omnibus ſibi gratificatus, alterum ſandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidiſſe vero illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non inveniſſemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, exſecrabilis quaedam ſub lecto canicula Melitenſis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, ſub arca repertum, poſtridie eius diei crematum eſt. Adhucne fidem negare*

γέσιν οὖσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τοῦτον ὤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἡνίκα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχειν πίστεως, ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὗται δὲ πρὸς τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνεῴγεσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥσπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχάνων, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὁρωμένοις, ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, *Tychiade*, aequum cenſes, manifeſtis adeo, & quae ſingulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo ſandalio nates, puerulorum inſtar, caedantur, ſi qui recuſent credere, & impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: noſti illum ſapientiae cauſa celebrem, divini cognomine inſignem. Atque ego illo conſpecto reſpirabam, illud ipſum venire mihi ratus, ſecurim contra mendacia. *Os enim*, cogitabam, *iſtis hic obturabit vir ſapiens, prodigioſa adeo narrantibus.* Et, quod eſt in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum aſſediſſet, aſſurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

μράτους, Τί δὲ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, ὀρθμὸν ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audiſſet, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philoſophabamini? dum enim intro, audivi: & videtur mihi, bene vos eſſe diſputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem oſtendebat, *perſuadere ſtudemus, uti putet, daemones quoſdam eſſe, & ſpectra, & vita functorum animas vagari in terra, &, quibus velint, apparere.* Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates, num hoc dicat Tychiades, ſolas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut ſi quis ſe ſuſpenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua ſimili ratione de vita egreſſus ſit; fato autem ſuo mortuorum non item? Hoc enim ſi dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita eſt, per Iovem*, reſpondebat Dinomachus, *ſed plane non eſſe talia, neque conſiſtere ita, ut videri poſſint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὃς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὃς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέῤῥει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαῤῥήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam cauſam pro me dixiſtis*, inquam, *ſi non credo, quia ſolus inter alios non video: ſi vero vidiſſem, crederem nimirum, uti vos. Verum*, dicebat ille, *ſi quando Corinthum veneris, interroga, ubi ſit Eubatidae domus: & cum oſtenſa tibi fuerit, ad Craneum, ingreſſus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effoſſo locò, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praeſtiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote?* interrogabat Eucrates. *Deſerta fuerat*, inquit, *diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculſus fugiebat, a terribili & tumultuoſo ſpectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quiſquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, ſumo mecum libros, (ſunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-*

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι, εἰς προῦπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δεδίξεσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσειε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπῳδὴν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hoſpite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quorſum irem, audiſſet, in praeſentem, ut ipſe putabat, perniciem. Ego vero, ſumta lucerna, ingredior ſolus, & in maximo conclavi depoſito lumine, lego tacite, humi ſedens. Adeſt daemon, ad unum ſe de multis venire putans, & futurum ſperans, ut me quoque, ſicut reliquos, perterreat, ſqualidus, comatus, caligine nigrior: atque adſtans tentat ab omni parte me invadere, ſi forte poſſet vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, depromta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum ſermone uſus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricoſi conclavis. Animadverſo autem, ubi ſubierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum deſperaſſent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progreſſus praeter ſpem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipſi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὑρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἐνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-

7 Ἔωλος) Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

pertem domum habitare illi in poſterum licere. Atque aſſumtis cum ipſo, tum aliis pluribus, ſequebantur enim rei miraculo moti, deductiſque ad ipſum locum, ubi ſubire daemonem videram, iuſſi raſtris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum eſt ad paſſus altitudinem defoſſum cadaver antiquum, cuius ſola oſſa ſua figura compoſita iacerent. Hoc igitur effoſſum ſepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infeſta ſpectris eſſe deſiit. Haec cum dixiſſet Arignotus, divina vir ſapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praeſentium, quin magnae me accuſaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipſo dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro, *Quid iſtuc*, inquam, *Arignote, tune etiam talis es, ſola ſpes veritatis, idem tamen fumi & ſpectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui theſaurus eras,*

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καί τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῂς, ἦδ' ὃς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, *si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem*, inquam, *admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monimentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit*, Definite ludere! *Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-*

Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκέν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς παθών, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλείς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὰ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν· μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ' ὃ καὶ Κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, *amentem hominem etiam Democritum fuiſſe, ſi quidem ita ſtatuit. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo, quod mihi uſu venit, non auditum ab alio. Fortaſſe enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis adhuc, doctrinae cauſa eo miſſus a patre, cupido inceſſit animum, Coptum inde adverſo flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos ſonos oriente ſole edentem. Atque illius quidem audivi non, ut vulgus, vocem nullius ſenſus: ſed oraculum mihi ipſe aperto ore Memnon reddidit verſibus ſeptem: ac niſi ſupervacaneum eſſet, ipſos vobis recitarem verſus. In reditu autem navigabat forte nobiſcum homo Memphiticus, de ſacris ſcribis unus, ſapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae conſultus. Di-*

εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὃς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἄλλά τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis ſub terra habitaſſe, Magicis artibus dum inſtruitur ab Iſide. Pancraten dicis, inquit Arignotus, *meum praeceptorem, virum divinum, raſum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, ſimum, labioſum, extenuatis cruribus. Ipſum illum*, inquit, *Pancraten. Ac primo quidem, quis eſſet, ignorabam. Cum vero viderem illum, ſi quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigioſe facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter beluas, has vero illi ſe ſubmittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem eſſe agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adſpirarem, opinione celerius ſodalis ipſius ac familiaris factus ſum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem perſuaſit mihi, ut, ſervis omnibus Memphi relictis, ſolus ipſe ſe ſequerer, neque enim defuturos miniſtros. Ac poſtea ita viximus. Quoties in ſtabulum quoddam veneramus, ſumtum*

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπών τινα ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, ἦν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι περὶ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vectem de ianua, aut ſcopas, aut piſtillum, veſtibus induebat; & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo eſſe videretur: iſque abiens & aquam hauſiebat, & obſonabat, parabatque, omnibuſque in rebus dextre operam nobis dabat, miniſtrabatque. Tum ubi ſatis miniſterio illius uſus eſſet, rurſus ſcopas ſcopas, aut piſtillum piſtillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo ſtudio non potui tamen impetrare ab eo, uti diſcerem: illo enim invidebat, licet ad alia eſſet promtiſſimus. At certo tandem die clanculum ſublegi incantationem, erat vero trium ſyllabarum, prope adſtans in angulo tenebricoſo. Atque ille in forum abiit, cum praecepiſſet piſtillo, quid facto opus eſſet. Ego vero poſtridie illius diei, ipſo aliquid in foro negotii habente, ſumo piſtillum, exornatumque, dictis ſimiliter ſyllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσα, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεὶς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἂν ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37
ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attuliſſet; deſine, *inquam*, nec amplius affer aquam, ſed rurſus eſto piſtillus. *At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum oppleviſſet. Ego conſilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret redïens Pancrates, quod etiam factum eſt) ſecuri arrepta bifariam piſtillum diſſeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant miniſtri. Inter haec adeſt etiam Pancrates, intellectoque quid actum eſſet, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipſe vero clam, me relicto, ſubduxit ſe neſcio quorſum, & conſpici deſiit. Nunc igitur,* inquit Dinomachus, *adhuc illud noſti certe, hominem facere ex piſtillo? Per Iovem,* inquit, *ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in priſtinam eum formam reducere, cum ſemel factus eſt aquarius: ſed elueretur nobis, illo ſemper hauriente, domus. Non deſinitis,* inquam, *talia portenta loqui ſenes viri? Sin minus, at*

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adoleſcentulorum cauſa in aliud tempus differte incredibiles iſtas horribileſque narrationes, ne ſenſim impleantur terroribus, & abſurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque aſſuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque ſtrepitum meticuloſos facient, variaque ſuperſtitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, *ſuperſtitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo verſibus devincta loquens futura ſignificat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, eſſe mihi ſacrum quendam anulum, cuius ſigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipſe gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-*

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἥρωος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἕπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί τι περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audivi, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vidi, & audivi Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illustrissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetae tradat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) *Ego vero*, in-

τῶν) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιλήψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῄειν. οἱ δὲ ἅσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω, νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἄν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικοῦρουσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adiutores:* & cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum membria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ κἂν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶμοὶ τοῦ δήγματος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαῤῥῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ᾧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morſus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morſum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morſus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morſus impertiiſſe, ita daemonibus mihi mentem oppleviſti.

Tych. Sed bono ſimus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua uſos nos de vanis hiſce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

1 Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,
Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὴ τί ταῦτ' 2
ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἵ γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὢν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν· εἶτ' ἀνατείλαντος τοῦ ἡλιοῦ, καὶ προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθειρε τὰς νῆας ἁπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc *ut ostenderem*, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia clari, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναί τε ὀξέως, καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἔν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promisisset Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis. qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliqūis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis *modo* talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate construentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἓν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ᾗ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἃ δὲ ἔναγχος 4
ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλανείου κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, ſibi deſumto, bene rem geſſiſſet, tamen eſſe aliquid viſus eſt: hunc vero & mechanicorum principem, & geometrarum, & harmonicorum, muſicorumque eſſe apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfecte *in ſe eſſe* oſtendit, quaſi illud ipſum unum modo ſciret. Scientiam de radiis, & refractionibus, & ſpeculis, inſuper etiam Aſtronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur ſuperiores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero illius opera nuper cum ſtupore viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum quidem commune, & in vita noſtra ſatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, ſed acclivis admodum & erectus, quem cum accepiſſet ab una parte vehementer humilem, ſolo alterius aequavit, ſubiecta toti operi firmiſſima crepidine, eorumque, quae imponenda erant, ſecuritate, poſitis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον Φυλάττοντα. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἶτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, ſtabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, & ad ſecuritatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter obſervatam in tota ſtructura proportionem, maxime ſunt concinna, & reſpondentem ſibi feneſtrarum rationem ſervant. Veſtibulum altum, gradus ad aſcendendum latos habens, ſupinum magis quam arduum, ad aſcendentium commoditatem. Per hoc qui ingreſſus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pediſſequi & miniſtri poſſint, *ſitus* ad ſiniſtram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, ſeceſſus iucundi & multo lumine colluſtrati. Tum continens illis oecus, ſupervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at neceſſarius, quatenus beatis hominibus recipiendis deſtinatum eſt. Poſt hunc ab utraque parte, quae ſufficiant exuere ſe vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἠρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος, ἑκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἶτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἁπάντων κάλλιστος, στῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ διηνθισμένος.

lentibus, ſpoliaria; & medius *inter ea* oecus altiſſimus & *multa* luce laetiſſimus, aquae frigidae deſcenſiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetuſti operis, Hygeae una, altera Aeſculapii. Progreſſos excipit oecus leniter tepidus, calore non moleſto occurrens, longus, utrinque rotundus: poſt quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaeſtra recipiens. Tum poſt hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad ſtationes ac ſeſſiones iucundiſſimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodiſſimus, Phrygio lapide & ipſe ad ſummum uſque tectum fulgens. Deinde tranſitus excipit calidus, Numidico lapide incruſtatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae inſtar

7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πύελους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἠρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεο-
8 μένους, νότῳ, καὶ εὔρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς; καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφεγγὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρείαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἠμειψά-

9 Ἀφόδων) Ἄφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter cauſa & ſalubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum ſuſcepiſſe. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis ſpecimina, non parvae ſapientiae eſſe arbitror equidem. Quale ſane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum ſit, quod uſum ſui ſecurum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, ſellarum familiaricarum duobus ſeceſſibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per ſolem, exhibens. Haec ſi quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non ſtupidus modo, ſed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαί ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus ſum. Si vero fortuna praebuerit, ut etiam lavare quandoque hic poſſim, multos novi & alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει 1
γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικὸν) φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δέ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἅρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κερασφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυῤῥίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρχῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγάστορα) Μεγαλοκοίλιον. V.

12 Ἕτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικὸν, θατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ βοᾶν, εὖ οἶ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίουν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν γύναια μεμηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera manu ferat fiſtulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumſaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permiſſos ventis capillos ad illius adventum, & clamare Evoe; ſuſpicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mulieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: eſſe enim illas crudivoras. Audientes iſta Indi & rex illorum, ridebant, ut probabile eſt, neque contra educere exercitum, aut aciem ſtruere, operae pretium cenſebant. Sed, (ſi modo *omnino educere contra eos placeat*) mulieres iis immittere, ſi prope veniſſent; ipſis autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum muliebriter ducem, & ebrium parvum ſeniculum, & alium ſemimilitem, & ſaltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nuntiaretur iam igne vaſtare regionem Deus, & cum

ἀνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκὼς, (ὅπλον γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ, καὶ τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξῄεσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειληνὸς, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πὰν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

12 Σειληνὸς) Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγοὺς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἴδους εἰκάσαι τὸν Ἰκάριον ἔδειξε καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν πεπιστᾶ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταὐτὸν οἴεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (cur de Icario somniaret, nihil erat: quod & ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bacchi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinanter sumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope & in conspectum veniissent, Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan siniſtrum: ordinum vero & agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὄρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιόν τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἑαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μή με κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰό-

14 Κορυβαντιᾶν) Μαίνεσθαι. V.

Evoe. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, & Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephantes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi suprati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὑρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἢν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοὴ) ποιούντων ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγέντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia *ea esse* credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoe illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοῦν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιττὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἃ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' 7

do adhuc inter Indos verſamur, volo etiam aliud vobis de illis rebus enarrare, nec ipſum abhorrens a Baccho, nec ab inſtituto noſtro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui ad ſiniſtra Indi amnis, ſi ſecundum flumen reſpicias, paſcentes ad Oceanum uſque perveniunt: apud hos *igitur* nemus eſt in conſepto, regione non admodum magna, ſed opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant. Hic fontes ſunt tres, pulcherrimae & pellucidiſſimae aquae, Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud nemus Indi quotannis ſemel, ſacrum facientes Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes, ſed pro *diverſa* aetate, adoleſcentes nimirum de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur adoleſcentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae ſenes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνὸς, αὐτίκα ἐπίπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὁμήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἢν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπῃ ὃν διεξῄει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit ſenex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus eſt, & crapula laboranti atque bene mādido ſimilis. Deinde ſubito vox ſplendida, & loquela vehemens, & ſpiritus modulatus illi contingit, & eſt ex plane muto loquaciſſimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos ſermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus ſimilia hibernis*, proferunt. Neque ſatis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare, ſed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad ſeram uſque veſperam perpetuant. Inde autem, iam dimiſſa ebrietate, tacent, & ad priſtinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile eſt, nondum dixi. Si enim ſenex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἢν μέν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

1 Δύοντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύναντος erat, quod non placet. *Solan.*)

tionem, occidente ſole impeditus illam ad finem ſuum perducere: altero anno bibens rurſus illa annectit, quae ſuperiore anno dicentem deſtituerat ebrietas. Iſta Momi illius exemplo in me ipſum dicta ſunto, nec ego, ita me Iuppiter, quorſum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis, qua in re ſimilis illi ſim. Itaque ſi quid deliremus, cauſa ebrietas: ſi prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 Τον Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
2 ἐστι. Ταῦτά γε ὤμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium ſua voce appellant: ſed figuram Dei plane monſtroſam pingunt. Ultimae aetatis ſenex illis eſt, recalvus, plane canis, qui ſuperſunt, capillis, rugoſa cute, & ad nigerrimum colorem peruſtus, quales ſunt ſenes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis ſpecubus, & omnia potius, quam Herculem, eſſe ſuſpiceris. Verum talis cum ſit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis ſuſpenſam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appenſa, & intentum arcum ſiniſtra oſtendit: atque in univerſum eſt Hercules. Itaque ſuſpicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἑσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε φασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἕπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulciscì vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire studeant, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. αὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐπι-

non pigrabor ipſum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae ſuſpenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero ſiniſtra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum ſubridentem. Haec ego ſtabam intuens, nec ſine admiratione, dubius ſimul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adſtans, non ineruditus etiam noſtris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium ſuorum more, ut arbitror, philoſophus, *Ego vero*, inquit, *ſolvam tibi, hoſpes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus eſſe, ſed Herculi illam aſſimilamus, quod hic Mercurio multum eſt fortior. Si vero ſenex repraeſentatus eſt, noli mirari. Sola enim eloquentia in ſenectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὁπλοτέρων Φρένες ἠερέθονται.
Τὸ δὲ γῆρας
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὥστε εἰ τῶν ὤτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἕλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς, εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθών,

Τοῖς γὰρ λάλοις
Ἔξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, *hoc est,* floridam; [florum instar suavem] flores *enim, si recte memini,* sunt lilia. *Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim,* pergebat, *etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus
Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὀξεῖς, καὶ εὔστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἐμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῷδε ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατά τις Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἠπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·

ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

sapientem virum, & eloquentiae viribus pleràque expugnasse. Et tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum, celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quoque esse dicitis. Haec *tum* Gallus. Mihi vero, cum apud me considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis hominem, quique hoc declamandi genus olim desiissem, & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrûm viderer plane adolescentuli more istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Homericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,
Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc *ultimum* iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τήϊε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ ἕλκειν τῶν ὤτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδέν γε δέος, μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὦ Τήϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἱπποκλείδης) Παροιμία οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet talium auſorum, qui imaginis propoſitae aequalis ſim. Itaque robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque corporis bona ſunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupido, *intuens me, ſenſim canente mento, auratis vectus*, ſi voluerit, *alis*, aut *aquilis praetervolato*: ac *non curabit Hippoclides*. At dicendi facultate vel maxime reiuveneſcere, & florere, & vigere tempeſtivum fuerit, & auribus trahere, quam *fieri* poſſit, plurimos, & ſagittas emittere ſaepius, cum metus non ſit, ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quomodo meam ipſe aetatem ſenectutemque conſoler. Et hac ipſa cauſa auſus ſum ſubductum olim navigiolum iterum deducere, & pro copia inſtructum, in medium mare dimittere. Adſpiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τέ, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηταί τις,

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, & fecundo vento indigemus, ut, ſi quidem digni videamur, etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis ſenior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

Ἤλεκτρον περὶ καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἔτι αὐτῶν δάκρυον δηθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ᾀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ πρόκολπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο 2
μέντοι χρέος, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανὸν, οὔτ' αἰγείρους εἶδον,

DE ELECTRO SEU CYCNIS.

De electro nimirum nobis etiam fabula perſuaſit, populos ad Eridanum flumen eam ſtillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & ſorores quidem eſſe populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adoleſcentulum, mutatas eſſe in arbores, & ſtillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipſe quoque cum audiſſem poëtis canentibus, ſperabam, ſi quando eſſem ad Eridanum, me ſubiturum populorum unam, & expanſo ſinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et ſane non ita diu eſt, cum alterius quidem rei cauſa, ſed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverſo Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοὔνομα τοῦ Φαέθοντος ἠδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵναπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεὼν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῂς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἴει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumſpiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, poſtulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipſis enarro, Phaëthontem fuiſſe Solis filium, & hunc, adultus cum eſſet, petiiſſe a patre currus ipſius agendi facultatem, ut & ipſe diem unum faceret: illum dediſſe, hunc excuſſum curru periiſſe, & ſorores ipſius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas eſſe, & lacrimari propter eum ſuccina. *Quis haec tibi*, dicebant, *narravit impoſtor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid eſſet tale, putaſne nos duorum*

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἕλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα διαστχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ᾠμην εὑρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἵ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν ἑφεστῶτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο- 4

obolorum cauſa remigaturos, aut tracturos adverſo flumine navigia, cum divitibus nobis eſſe liceret, legendis populorum lacrimis? Hic ſermo non mediocriter me momordit. Et tacui, cum puderet me, cui re vera accidiſſet, quod puero, ut poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut ſanum nihil illis placeat. Una igitur hac ſpe non parva falſus, aegre ferebam, quaſi ex ipſis manibus electrum perdidiſſem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomodo illo uſurus eſſem. Illud tamen, & quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rurſus interrogabam nautas, (nam adhuc adverſo flumine navigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adſtantes hinc & hinc fluvio? Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiiſſe, & propterea adhuc canere, non*

μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενὲς, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς· ἀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἔνι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὑρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet C.)

oblitos Muſicae. At illi cum riſu, *Tu homo*, inquiunt, *non deſines hodie mentiri de regione noſtra atque fluvio? Nos vero ſemper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in paluſtribus ripis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Muſis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes ſint ad illos. Canentes autem ſuaviter, atque ut tu ais, ne per ſomnium quidem audivimus. Itaque mirari ſubit, unde iſta de nobis ad vos pervenerint.* Multum decipi in talibus poteſt, ſi quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc ſum ſollicitus, ne qui modo veniſtis, & iam primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire apud nos cum ſperaretis, diſcedatis paulo poſt irridentes illos, qui, pretioſa id genus multa ineſſe noſtris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego teſtor, talia me de

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πω ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἠριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγήν, ἐπειδὰν ἀναστάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσῃς ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam unquam audiviſſe, neque auditurum unquam eſſe. Alios quidem invenias non paucos, Eridanos quoſdam, quibus non electrum, ſed aurum ipſum orationis ſtillat, multum poëticis cycnis modulatiores. Ego vero qualis ſim, iam videtis, ſimplex, literarum expers; neque cantus adeſt. Igitur vide, ſi quis maiora de nobis ſperas, ne tibi accidat, quod his, qui aquis ſubmerſa vident. Arbitrati enim, tanta eſſe illa, quanta deſuper adſpicientibus videbantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effuſa aqua, & detegens me, ne quid magni te hauſturum ſperes, aut ſpei *vanae* culpam in te ipſe conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 Ἡ ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προύχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἕτερον κώνωψ· ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς σ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνάμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι) Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrium musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ ἀέρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
λο σῶμα ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγὲς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ γαστὴρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφὴξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis veſpertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locuſtarum inſtar cum ſaltu *coniunctus*, neque cum perſtrepero impetu, ut veſparum, ſed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi ineſt, quod non ſilentio, verum cum cantu quodam volat, non infeſto, qualis eſt culicum, neque graves fremitus apum, aut terribiles minaceſque veſparum imitante, ſed in tantum eſt modulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae ſunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuiſſimo canali continetur cervicibus, & circumactu eſt facile, non adnatum quale locuſtarum: oculi autem ſolide eminentes, multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo enati pedes non omnino, ut in veſpis, adſtricti. Alvus munita ipſa quoque eſt, thoraci ſimilis, zonas latas & ſquamas habens. Ulciſcitur ſe non circa noviſſimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει τοῦ αἵματες· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. V.

tem, uti veſpa, & apis, ſed ore ac proboſcide, qua eo modo, quo elephanti, inſtructa & ante ſe paſcitur, & comprehendit, & adhaereſcens continet, cum acetabulo extrema parte ſit ſimilis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat ſanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: ſed ſuavis illi etiam ſanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor ſolis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus ſublatum eſculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Naſcitur non ſtatim talis, ſed vermis primum, ſive ex hominibus, ſive animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum parit, muſcam paulo poſt futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio & menſa utatur, omnia

ξος ἁπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκῃ· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ υἱὶ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχὺν) Γραι. ἀλκήν. G.

guſtat praeter oleum, quippe quod bibiſſe illi mors eſt. Verum brevis aevi cum ſit, omnino enim arctis vita illius terminis circumſcripta eſt; luce gaudet maxime, & in ea verſatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, neque canit, ſed contrahit ſe, & nuſquam movet. Prudentiam illius non parvam in eo dico *ineſſe*, cum inſidiatorem & hoſtem ſuum araneum effugiat. Inſidiantem enim obſervat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius capiatur, & in cirros beſtiae incidat. Fortitudinem illius & robur nos dicere nihil attinet, ſed poetarum magniloquentiſſimum Homerum. Nam laudare ſtudens Heroum praeſtantiſſimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur illius comparat, ſed audaciae muſcae, & intrepidis illius improbiſque conatibus. Neque enim audaciam ait illi ineſſe, ſed fortitudinem. Nam etiam repulſa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὖθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτῳ καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπών, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὁπόταν τι δάκνῃ, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοὸς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς εὐθὺς

fiſtit, ſed morſum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muſcam, ut non ſemel, neque paucis mentionem illius iniiciat, ſed ſaepe: adeo commemoratione illius ornantur verſiculi. Nunc enim gregarium illius ad laç volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem ſuum curanti, muſcam rurſus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robuſta eſt, ut morſu vulneret non hominis modo cutem, ſed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & ſua proboſcide proportione magnitudinis ſuae fauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis eſt libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inſcendit, ſtatim ite-

ἐπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κἀκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὃ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχή, εἴγε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἐρρ' ἐς μυίας, βωμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) Ὥσπερ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δήγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχῃ, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυίας. V.

rum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit; adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, & agnoscit, & suscitat corpus, &, ut volet musca, efficit, & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος
οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυίαις ἢ ἀνθρώ-
ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
9 λαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιὰν οὐχ ἑνὶ τόπῳ
κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἑστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖταί τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
10 ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικὴν, καὶ

deinde reducem impleviſſe corpus, ſuſcitaſſe Hermotimum. Iam ipſa muſca vacua opere & ſolum alieno labore partis fruitur, ac plena illi ubique menſa. Nam & caprae illi mulgentur, & non minus muſcis, quam hominibus, laborat apis: & coqui huic condiunt opſonia, & regibus ipſis praeguſtat, menſiſque inambulans cum illis epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiem vero ſuam aut nidum non uno loco conſtituit, ſed volatum erraticum Scytharum more ſuſcipiens, ubicunque a nocte deprehenditur, ibi & larem ſibi & cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam ſe turpe facere, quod in luce factum pudori eſſe ſibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muſcam, olim fuiſſe, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερασθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγαναπτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ἀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἁπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφή· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuiſſe. Deinde cum dormientem adoleſcentem ſubinde ludibriis ſuis, & cantionibus, & comiſſationibus, excitaret, aegre tuliſſe illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutaſſe: atque ideo omnibus illam nunc invidere ſomno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribuſque. Morſus autem ipſe, & illa ſanguinis cupiditas, non feritatis ſignum, ſed amoris eſt, atque humanitatis. Quantum enim poteſt, fruitur, & de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pulchra ſane, & docta; & alia nobilis apud Athenienſes meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Iſtaec momordit Muſca ad uſque cor viri.* Ita neque Comica venuſtas dedignata eſt, aut ſcena excluſit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει
Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώματ', ὡς πλησθῇ φόνου·
Ἄνδρας δ' ὁπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία. 12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἵγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀῤῥένων ὁρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muſcae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muſcae memoriam uſurpat, ut in illis:

Proh dedecus, ſi muſca forti robore
Corpus virorum amore caedis inſilit:
Armatus haſtam ſed veretur hoſticam.

Multa haberem dicere de Muſca (Myia) etiam Pythagorica, niſi nota omnibus eſſet illius hiſtoria. Naſcuntur etiam maximae quaedam muſcae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo aſperrimo, velociſſimo volatu, quae etiam longaevae admodum ſunt, & tota hieme ſine cibo durant, lacunaribus ſe inſinuantes maxime, in quibus illud praeſertim mirabile eſt, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo ſe inſcendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum ſuperſint, quae dicam, deſinam, ne, quod eſt in proverbio, *elephantem facere ex muſca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. *l.* 4. ΜΕΝΙΠΠΟΣ) Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *B.* 1. inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *ead.* Στάδιοι) Omittit P. *l.* 8. *col.* 1. Τὸ πτηνὸν) Hanc lacunam V. Codicis & ſeqq. ex C. ſupplevimus. *Solan. l.* 13. *col.* 2. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς) πρὸς μηδὲν ὑγιοῦς C. Εἰς μηδὲν ὑγιοῦς V. *l.* 19. *col.* 1. Ὥρας) ὥραν edita. Mutavit Solan. *ibid. l.* 20. Οὕτως) οὑ Exc. *G.* Οὕτως recte C. *ead.* Εἰ πίστις ὕπεστι) Pro his tribus ὑπέστη tantum C. *Pag.* 2. *l.* 1. Ποῦ) Non legitur in O. *l.* 2. Δὲ ἀπὸ) δ' ἀπὸ O. *l.* 3. Τὴν τοῦ) τὴν abeſt ab O. *ead.* Ἄνοδον) Sic edd. omn. Ἄνοδος O. *l.* 8. Σταθμοὺς) στάδιους Graev. fruſtra. *ead.* Τινὰς) Abeſt a *Fl. l.* 20. *col.* 1. ζ') ζ ʹ Excerpta *G.* quod ipſe excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζστ' eſt in V. *ead. col.* 2. Ὑποξενίζοντος) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit Solan. *Pag.* 3. *l.* 5. Μακρόν γε τὸν) Hoc habent *Fl. I. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 7. Λέγειν) λαλεῖν P. *l.* 17. *col.* 2. Ὑπὲρ τὴν) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abeſſet διὰ in *G.* C. & V. merito delevi, quod vel ſine Codd. delendum erat. *Reitz. Pag.* 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) οὐρανίων male *Fl. l.* 6. Καὶ) Abeſt a *Fl. Pag.* 5. *l.* 5. Καταπεσὼν) πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *l.* 11. Ἀκήρωτα) Bene *I.* & *V.* 2. Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. *A.* 1. *l.* 16. *col.* 1. Ὅτε) Bene ſic dedit Solan. cum antea ederetur ὅτι. *Pag.* 6. *l.* 3. Δίειμι) Nil mutant edd. *l.* 6. Μὴ δὲ) Sic *Fl. I. H.* 1. *B.* 1. Μηδὲ *P. S. l.* 15. Ἀποβλέπειν) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P. *Pag.* 7. *l.* 14. Ὑπελάμβανον) ὑπολάμβανον *P.* ſola. *Pag.* 8. *l.* 9. Καταμαθεῖν) μαθεῖν *Fl. l.* 12. Καὶ τέλη) Non habet *Fl. l.* 16. *col.* 1. Ὑφαγόραι) ὑφηγόραι bis editum antea. Correxit Solan. *Pag.* 9. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l.* 16. Ὁπόσοι στάδιοι) Nil variant edd. *l.* 17. *col.* 1. Τερατουργίαν) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. Cler. Emendavit Solan. *Pag.* 10. *l.* 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν-

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in P. *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἄγνωμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *l.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit Solan. Παμπολὺ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *l.* *l.* 15. *col.* 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ) Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius: quod C. etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Reſtitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in P. & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ἥδη) ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit Solan. *ibid. l.* 16. Γινομένων) ἡνωμένων C. *ead. col.* 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit Solan. neſcio quare. *Reitz.* *ead. col.* 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex L. & *B.* 2. dedi. Οἳ edd. cett. Οἵ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male Schol. *l.* 16. *col.* 2. Παρηβηκότας) παροινοκότας edebatur ante, ſed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz. l.* 18. *col.* 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex V. Iam correxi ex C. *Reitz.* *ibid. l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxit Solan. *ead. col.* 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται V. quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἠγενείοις) Sic *l. Fr. Fl. P. H. B.* 1. *S. Ald. l.* 15. *col.* 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότητα. *ibid. l.* 16. Οὗτος) ὑπὲρ ediderat Cler. Mutavit Solan. *ibid. l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Πλάττει) πράττεις lectum ante. Merito correxit Solan. *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in P. & *Fl.* notat Solan. Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) An ὑπερέττων; *Pell. l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτώμην *B.* 1. *ead.* Ὑλὴ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. *l.* 13. Ἱπποπόλων) ἱπποπώλων edd. priores, male. *l.* 15. *col.* 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, Solanus. *ibid. l.* 16. Ἦν) Non aderat in impreſſ. Adiecit Solan. *ibid. l.* 17. Κοπτουμένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead. col.* 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; ſed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz. Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἴδωμεν O. *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε πέρι γῆς O. Τε π. γ. τὲ *Fl.* *l.* 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει O. *l.* 12. Δόκει) Et sic legere *Fl.* notat Solanus. Sed & habent *I. P. H.* &c. *l.* 15. Τὸν Ῥοδίων) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. *Pag.* 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων O. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* &c. *l.* 6. Μοι) Deest in O. *Pag.* 19. *l.* 1. Ὠήθης) ᾠήθεις O. *l.* 3. Νεοττίας) νεοττείας O. *l.* 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. *l.* 10. Σοφὸς) φυσικὸς O. *l.* 15. Οὔτις) οὔτι male *Fl.* *Pag.* 20. *l.* 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. *l.* 8. Καταπτῶμαι) Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *I.* & P. *Pag.* 21. *l.* 1. Γε) σε O. *l.* 2. Δείσῃ) δείσει *Fl.* *l.* 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. *l.* 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. *l.* 6. Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος) αἰετὸς ἐστιν ὀξυωπέστερος O. *l.* 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. *l.* 8. Ἀετὸς) αἰετὸς O. *l.* 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male O. *l.* 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ *S.* *ead.* Γε) Abest a *Fl.* *l.* 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. *l.* 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. *l.* 18. *col.* 2. Ἀέρα) ἄνδρα legebatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. *Reitz.* *Pag.* 22. *l.* 2. Γὰρ) δὲ *Fl.* Δ' O. *l.* 4. Ἅλις) ἅλης male *I.* *l.* 11. Πάμμεγα περιέλαμβε) πάμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. *l.* 14. Ὁπόσα) ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 19. *col.* 1. Πτολεμαῖον) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *Reitz.* *Pag.* 23. *l.* 1. Δὲ) Deest in O. *ead.* Μητρυιᾷ) μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. *l.* 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλέ. O. *l.* 7. Σπαρτῖνος) Σπατῖνος O. & *Fl.* Vulgata est in cett. & P. *l.* 9. Κατηλοημένος) Nil mut. *I. Fl. Fr. P.* *Pag.* 24. *l.* 3. Μισθοῦ) Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. *l.* 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. *l.* 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic *I. Fl. Fr. P.* &c. *l.* 11. Σοι) Deest in O. *l.* 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. *l.* 14. Δυσχερὲς) Omisit O. *l.* 15. Οἷα) ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. *l.* 19. *col.* 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. *ead. col.* 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. *Pag.* 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. *l.* 7. Δὲ) Omisit O. *l.* 16. *col.* 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* *l.* 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. *Pag.* 26. *l.* 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis O. *l.* 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Octo haec verba desunt in O. *l.* 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντεν *I.* *l.* 14. Καὶ ατακτον) Omisit O. *l.* 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & *Fl.* *Pag.* 27. *l.* 3. Τὸ) Abest ab O. *l.* 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. *l.* 7. Τεττάρων) τεσσάρων O. *l.* 12. Κυνουρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. *l.* 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. *Pag.* 28. *l.* 4.

Ἂν ἐγέλων) ἀνεγέλων *Fl.* & O. *l.* 13. Τὴν) Non adeſt in O. *l.* 16. Μουσικοὺς) δημαγωγοὺς iterum, male O. *Pag.* 29. *l.* 2. Δοκεῖ) Deeſt in O. *l.* 5. Τοὺς) Omittit O. *l.* 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. Ἀνεπτώμην) ἀνεπτόμην Pell. *l.* 10. Οὔπω) οὕτω *I.* & *V.* 2. Vulgatam ceterar. ſervat O. *ead.* Ἀνελπλύθειν) ἀνελελύθειν *I.* male. *l.* 22. *col.* 2. Βαστάσαι) βαστάξαι V. *Pag.* 30. *l.* 1. Ὦ) ἤδη O. *l.* 4. Τινα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν O. *l.* 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασὶ O. *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Τοῦν Marc. male. Τοῦ *Fl. B.* 1. *I. P.* &c. *l.* 10. Μου) Deeſt in O. *l.* 13. Αὐτοῖς) Abeſt ab O. *l.* 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abeſt a *Fl.* adeſt in cett. & O. *l.* 6. Ἐναισχημονοῦντας) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι O. *l.* 13. Ἐκείνους) ἐκεῖνος O. *l.* 15. Περιπάτῳ) τοῖς περιπάτοις O. P. *l.* 16. Πρὸς) παρ' O. *l.* 18. *col.* 1. Τὴν ἑκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19. *col.* 2. Ἵνα) Hoc Scholium in V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praeceſſit. Ego vero ſuo loco reddidi. *Solan. Pag.* 32. *l.* 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. I. B.* 1. *S. l.* 3. Μὲν) μοι marg. *A.* 1. ante μὲν inſerit. *l.* 9. Ἀετὸς) Iam & ſic O. cum quater ante αἰετός. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπτερωμένους) ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. *l.* 4. Τε) Abeſt a *Fl. l.* 11. Παρὰ) Sic *I. Fl. S.* Περὶ al. male. *l.* 16. *col.* 1. Ἀφίξεσθαι) ἀφέζεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag.* 34. *l.* 2. Οὖν) Non comparet in O. *l.* 3. Ἐπανεὶς) ἐπανιεὶς O. *l.* 4. Ὅπου) Deſideratur in O. *l.* 15. *col.* 1. Ἐφιάλτης) Θεομάχοι ὄντες addit C. *ibid. l.* 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus. *ibid. l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Diſtantiam lunae altera, & ſolis a luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *Solan. Pag.* 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l.* 5. Ἔτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat P. *l.* 6. Ἐλλίποιεν) ἐλλείποιεν O. *l.* 13. Ἔχων) ἐκὼν *P.* Sed prius *I. Fl. B.* 1. *H. S. ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. haberent. *l.* 14. *col.* 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid. l.* 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid. l.* 17. Μειλιχίῳ) Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid. l.* 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων) Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν ſcil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz. l.* 23. *col.* 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. ſcriptura. *Solan.* Γραι. φιλόνεικον *G.* Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet Cler. adſcripſerat Solanus, pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam, & veritatem: nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excuſſit, aut imprudens Voſſiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. *G.* appictum oportuit. *Reitz.* *Pag.* 36. *l.* 4. Τε) δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P. *l.* 10. Ταῦτα) τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *l.* 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. *ead.* Ὥσπερ) Deſideratur in O. *l.* 15. *col.* 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit Solan. addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. *Pag.* 37. *l.* 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμμα O. & *Fl.* *l.* 2. Ἐς τὸ) ἔστι O. *l.* 4. Ἐοικυῖαι) ἐοικῦαι male *l. ead.* Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτῶμα. *l.* 7. Ἠύχοντο) εὔχονται marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ὦ Ζεῦ) ὦ θεοὶ Codd. O. P. *l.* 12. Φαίη) ἔφη O. *l.* 16. Ἦτει) ἔτι male O. *Pag.* 38. *l.* 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε *Fl.* *l.* 7. Δὲ) δὴ *S.* *l.* 10. Αὐτῶν) αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. aſſerit P. *l.* 16. *col.* 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. *l.* 20. *col.* 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc reſtitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. *Pag.* 39. *l.* 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. *A.* 1. Ποιεῖν edd. & O. *ead.* Τήμερον) Διήμερον O. *l.* 8. Νιφέτω) ἰφέτω male *P.* *l.* 9. Βορέας) Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. *l.* 15. Ἄττιν) Ἄττην O. ſolus. *l.* 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. *Pag.* 40. *l.* 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. *l.* 5. Ποι) που O. *l.* 6. Δὲ) καὶ male *S.* Recte δὲ *P. H. I.* aliaeque. *l.* 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. *l.* 13. Σειληνὸς) Σιληνὸς O. *l.* 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. *Pag.* 41. *l.* 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. *A.* 1. *l.* 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. *l.* 4. Εὖδον) εὕδον *I.* & *P.* male. *ead.* Ἔχε) εἶχε *I.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B.* 2. *l.* 6. Φύει) φύσει O. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A.* 1. *l.* 12. Κοινώσασθαι) Sic *Fl. B.* 1. *I. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι *P.* cum O. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Γε) τὰ O. Plane omittit *Fl.* *l.* 15. Πλεῖον) πλέον O. *Pag.* 42. *l.* 5. Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* *l.* 7. Πολλῷ) Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ *Fl.* *l.* 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. *l.* 12. Ἀφέλης) ἀφέλῃ τις

O. *l.* 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. *G.* nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan. Pag.* 43. *l.* 9. Ἐνὶ) ἐν male O. *l.* 11. Ἐκμεμελ.) ἐμμεμελ. *Fl. ead.* Λοιδορουῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. *l.* 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. *l.* 16. Δὴ) Deficit in O. *Pag.* 44. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amst. l.* 10. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* sola. *Pag.* 45. *l.* 4. Ἡμῖν) Receptum ex *Fl.* Ὑμῖν cett. *l.* 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. *ead.* Οὖν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν *Fl. l.* 19. *col.* 1. Εἰς τὸ ἑξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. *Reitz. Pag.* 46. *l.* 11. *col.* 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. *l.* 1. Πανημέριος) πανήμερος *Fl. l.* 3. Κνήσασθαι) ἀλφαίσασθαι G. Ἀλφησασθαι P. *l.* 7. Ἀωρὶ) Ita *S. P.* P. & marg. *A.* 1 Ἀωρία cett. edd. *l.* 8. Τε αὖ) Non legitur in *Fl. l.* 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex *B.* 2. *V.* 2. & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. *l.* 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Διασεισαμένη κελεύῃ) διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 49. *l.* 2. Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam *P.* Sed πείρᾳ *Fl. I. H. B.* 1. *Fr. S. l.* 8. Φυτευργοῦντας) φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας coniicit Solanus. *l.* 9. Λιπμῶσιν) *Pell.* potest etiam legi λειμώσιν, sensu optimo. *l.* 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Ξυντελοῦντες marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 5. Χαλάζας) χαλάσας male *H.* 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. *l.* 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. *A.* 1 *W. l.* 16. *col.* 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. *ibid. l.* 17. Ἅπτωνται) ἄπτονται antea fuit. Mutavit Solanus. *ibid. l.* 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *Solan. ibid. l.* 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. *Cler. Pag.* 51. *l.* 5. Εἰ γάρ που &c.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐπινυστάξομεν) ἐπινυστάσομεν *Fl. l.* 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab οἱ ad οἱ transiliens. *Pag.* 52. *l.* 1. Ἄσιτος) ἄβυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. *ead.* Μερμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. *l.* 4. Πῶτε) ὁπότε marg. *A.* 1. *l.* 6. Γοῦν) γέτοϊ marg. *A.* 1. *l.* 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. *A.* 1. *l.* 10. Πάνυ) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H.* utraque. *l.* 17. *col.* 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l.* 19. *col.* 1. Μήπω τελεσθείσας ἀλ.) Haec tria in edd. non comparentia ſupplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. *Reitz.* *Pag.* 53. *l.* 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl. I.* &c. *l.* 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δοκεῖ) Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Ἢ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ *Fl.* *ead.* Προαγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν *Fl.* *l.* 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. *Pag.* 54. *l.* 5. ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν) αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Ἦν) Aberat in editis. Inſeruit Solan. *l.* 19. *col.* 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. *Pag.* 55. *l.* 6. Μέλιτον) Μέλητον edd. anteriores male. *l.* 8. Ἀπανταχῆ) Et ſic *Fl.* cum reliqq. *l.* 10. Ἴλας) Bene ſic *B.* 1. & 2. Ἴλας cett. Dubie *H.* *l.* 11. Ἀπαντώντων) ἁπαντώντων adſpirate edd. priores. *l.* 16. Περιέρχονται) περινοστοῦσιν G. P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 56. *l.* 12. Κᾆν) γὲ marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη) προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτηνὶ P. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 57. *l.* 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notat Solan. *l.* 8. Καταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Γὰρ) Non habet *Fl.* *Pag.* 58. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἔτι P. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 2. Ἀπονεύωμεν) Sic *Fl. I. Ald. H. S.* &c. Ἀπουεύσωμεν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Κάθησο) Reſcripſi ex G. L. & marg. *A.* 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι edd. *l.* 22. *col.* 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τοῦ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz.* *ead. col.* 2. Ὃς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. *Pag.* 60. *l.* 1. Μαραθώνασδε) ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A.* 1. *l.* 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐν γειτόνων) Reſtit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. *ead.* Πρόσεισι) προσέρχεται P. & marg. *A.* 1. *l.* 8. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.) Longo ſpatio haec ſeiungit *I.* coniungit *Fl.* item *P.* Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. *l.* 15. Κατέπεμψέ με ἀποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* *ead.* Ἀποκληρώσουσαν) ἀποκληρώσοντας *A.* 1. *l.* 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rurſus non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *Reitz.* *Pag.* 61. *l.* 1. Πράττω) τιμῶσί με marg. *A.* 1. Sed hoc certe gloſſa eſt. *l.* 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα *Fl.* omiſſo σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς

συνάμα. *l.* 14. Ὁμοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abeſt in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, ſi οὐκ ſerves. *ead.* Τοὺς λάλους) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκραγότων) Omiſit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν Pell. (n. νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὀρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τὸ, & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & ſeqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorſus eiecto. *l.* 7. Κεκινημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησώμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἁπάντων Ἀθηναίων) ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιεῖται) ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. *Pag.* 65. *l.* 3. Ἐμοίγε) Reſtitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Abſurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene eſſet in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτατικοῦ legebatur. Correxit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθη. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διανύσωμεν G. *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte ſic *Fl. Fr. B.* 1. *H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *l.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους G. *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. edd. *l.* 5. Φείδῃ) φίλη male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγις) μόλις *Fl.* *ead.* Ἕστηκα) ἕστηκεν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *l.* 16. Ἐθελήσει ἔν γε) Reſtitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Προτέρα) Sic *Fl. Fr. B.* 1. *P. S.* &c. Πρότερον *l.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* ſola. *l.* 9. Δὲ) Non comparet in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὧν) ἃ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. *A.* 1.

Pag. 70. *l.* 2. Εἶδον) ἰδόντες *Fl. l.* 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. *l.* 8. Σκολιὰ) Restitut. ex *B.* 1. *I. Fr. S.* &c. Nam σχολιὰ *H.* 1. & 2. ac *P. l.* 10. Ἄθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. *l.* 16. Ἐμαυτῆς) ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *Pag.* 71. *l.* 4. Ἡ) ἃ *P. B. l.* 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. *ead.* Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & *P.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ξυνυπουργεῖ) ὑπουργεῖ *Fl. Pag.* 72. *l.* 12. Ἀνεγρόμενος) Sic *P.* & P. Ἀνεγειρόμενος *I. Fl. H. Fr. S.* &c. *l.* 17. Οὔτε βιασαμ.) Deficiunt in *Fl. Pag.* 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 4. Καὶ) Abest a *Fl. l.* 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *l.* 7. Τε) Omittit *Fl. l.* 11. Ἄγε δὴ) ἄγετε *Fl.* sine δή. Vulgata vero est in P. *ead.* Ἀνάστητε) Deficit in *Fl. l.* 12. Ἄλλοις) Sic *Fl.* Ἄλλους cett. *l.* 14. Καὶ) Non legitur in *Fl. Pag.* 74. *l.* 12. Σώφρονα) σώφονα male *Fr. l.* 13. Ὑμῶν) Correxit Solan. Et marg. *A.* 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag.* 75. *l.* 7. Αὐτῶν) Deest in *Fl. l.* 13. Ἤκουον) ἀκούω *Fl. l.* 16. *col.* 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. *Solan. Pag.* 76. *l.* 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. *l.* 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *ead.* Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A.* 1. Προσθέντες edd. male. *l.* 4. Ἂν) Omittit *Fl. l.* 14. Ὦ) Non habet *Fl. Pag.* 77. *l.* 6. Μυσαχθεὶς) Recte sic *Fl. P. V.* 2. *S.* Μυσαχθὴς *I. Fr. H. B.* 1. *ead.* Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. *l.* 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους *I. H.* 1. & 2. male. *ead.* Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl.* Nil mut. P. *l.* 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας edd. absurde. *l.* 13. Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. *l.* 15. Πόνον) πόντον melius respondet allegoriae. *Pell. l.* 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. Pag.* 78. *l.* 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. *ead.* Ἐλέου) ἐλαίου *Fl.* male. *l.* 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter, Καταφυγόντα G. *l.* 9. *col.* 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler. ibid. l.* 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l.* 17. Ὠφελεῖσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. *ead.* Τῷ πρώ-

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata ſunt, & ſeqq. fere omnia omiſſa. *Solan. l.* 22. *col.* 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus. ibid. l.* 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. G. In priore impreſſo erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus. ibid. l.* 31. Θάρρος) L. Θαρσος; quamvis in C. G. etiam ſic ſcribatur. *Solan. l.* 35. *col.* 1. Αισθησιν) Exc. G. αἴσθησιν, & V. quod in impr. prave αἴδησιν editum eſt. *Solan. Pag.* 79. *l.* 2. Δοκιμάσας) Sic *Fl. l. H. Fr. B.* 1. *S.* Δοκιμασθὲν *P. A. ead.* Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* ſola. *l.* 28. *col.* 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan. ibid. l.* 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan. Pag.* 80. *l.* 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus ſum *P.* P. & marg. *A.* 1. Μέχρι τούτου νέων. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *l.* 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. *S. l.* 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. *A.* 1. *W. l.* 13. *col.* 2. Ἑαυτὰ) Sic V. Ἑαυτοῦ edd. male. *l.* 26. *col.* 1. Σπερματικοὺς) Sic V. bis. Quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *Solan. Pag.* 81. *l.* 1. Μακρὰ) Recepi ex *l.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B.* 1. &c. *ead.* Πόνοις) νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. *l.* 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. *A.* 1. *l.* 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male *V.* 2. Recte aliae. *l.* 13. *col.* 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum eſt in impreſſ. *Solan. Pag.* 82. *l.* 8. Ο, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praeſtat. *l.* 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι *Fl. Pag.* 83. *l.* 10. Φιλονεικῆτε) Sic *l. P. H. Fr. S.* Φιλονικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O. *l.* 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. l.* &c. *l.* 12. Τι) Abeſt a *Fl. l.* 14. Αὖ τῆς) αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. *l.* 17. *col.* 2. Δεῆσαν) Sic V. Δεῆσον edita. *Pag.* 84. *l.* 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. *l.* 6. Δικάσετε) Reſtitui ex O. Δικάσατε edd. priores. *l.* 8. Τοίνυν) Omittit *Fl. l.* 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. *l.* 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13 & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, apparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *Reitz. Pag.* 85. *l.* 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. *l.* 13. Χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec deſunt in O. *l.* 15. Διαλόγου) διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. *A.* 1. *l.* 17. *col.* 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noſter, non ſignificans, unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuiſſet, eiuſmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz.* *Pag.* 86. *l.* 6. Εἶθ') ἔπειθ' O. *l.* 7. Ὑμῖν) Sic bene O. *Fl. Fr. I. P.* *l.* 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet *Fl.* *l.* 10. Τ' (αὐτὰ) τὰ αὐτὰ *Fl.* *ead.* Δέ μοι παρίστ.) παρίσταταί μοι, omiſſo δὲ, O. *l.* 12. Οὗτος) οὗς αὐτὸς P. Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Ὄψεσθε) ὄψεσθαι male O. *l.* 14. Ὥστε) Non habet O. *Pag.* 87. *l.* 1. Δικασταὶ) Omiſit *Fl.* *ead.* Τοῦτον) Ita dedi ex *I. H. Fl. B.* 1. *S.* Τοῦτο *P.* Τουτονὶ O. *l.* 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὰν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. *l.* 6. Ὑπέπτησσε) ὑπέπτησε male *I.* *l.* 10. Τούτῳ) Deeſt in O. *l.* 11. Ἐπεσεγκ.) ἐπεισεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *l.* 13. Παρενέγραψα) παρέγγραψα *Fl.* *l.* 14. Διαμαρτόντας) ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. *l.* 17. Ἀρκαδικὸν) Ἀρκαδίκιον V. & *G.* quod in impreſſ. ita mutatum eſt. *Solan.* *Pag.* 88. *l.* 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην) καὶ κάτω περιαγομένη O. omiſſo ἄνω. *l.* 4. Ἐθελήσ.) Θελήσ. O. *l.* 5. Ἰόνιον) Ἰώνιον edd. priores. *l.* 8. Μοι) ἀεὶ O. *l.* 10. Τὴν) Conſentit O. *l.* 11. Μεγαλοφρονήσας) μέγα φρονήσας O. P. *ead.* Δὲ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. *l.* 12. Αὐτὸς) Repoſuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. *A.* 1. Αὐτὸν editum ante. *l.* 16. Ἐν) Abeſt ab O. *Pag.* 89. *l.* 1. Κομματικὰ) κωμικὰ O. & marg. *A.* 1. Forte κομμωτικὰ ait Solan. *l.* 6. Μακρὰ) μικρὰ *Fl.* & L. *l.* 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. *ead.* Οἶμαι) Hic iam omittit O. *ead.* Ὑβρίζειν) ὑβρίζει *Fl.* *l.* 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. *l.* 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰ) Inſeruit unciſque ſecluſit Solanus, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum. *l.* 15. *col.* 1. Λόγων) In edd. aberat. Inſeruit Solan. *ibid.* *l.* 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐξανύεται) Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαύνεται. In C. ἐξανίπται. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλά τι) ἀλλὰ ἅτε C. *Pag.* 90. *l.* 2. Προστάτιν) Sic recte *Fl. I. P.* &c. Προστάτην *S.* *l.* 3. Ἑαυτῶν) *A.* ſola male ἑαυτόν. *ead.* Μνηστευόντων) μνημονευόντων O. male. *l.* 9. Ὃν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. *l.* 10. Ὁρᾷ) Abeſt ab O. recte, ſi οἶδε legas. *l.* 12. Μὲν) Ex O. inſertum: aberat ab edd. *l.* 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. *Pag.* 91. *l.* 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. *l.* 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα *Fl.* *l.* 4. Αὐτὰ) αὐτὸς *Fl.* male. Vulgatum firmant P. L. *l.* 10. Τουτονὶ) τοῦτον O. *l.* 12. Ὑπολά-

βοιτε) ὑπολάβειτε O. *l.* 13. Ἐμμένουσαν) μένουσαν O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰς) εἶς legebatur, male. *ibid. l.* 15. Οὐδὲ) Excidit εὑρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & *G. l.* 16. *col.* 1. Κωμῳδικῶς) κομμωτικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan. l.* 21. *col.* 2. Κώμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. *l.* 22. *col.* 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ Solan. *Pag.* 92. *l.* 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl. l.* 10. Ἡ) Omittit *Fl. l.* 11. Ἀπὸ τοῦ τέγους ἀδόντων) Quatuor haec desunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P. *l.* 13. Θύρας) Sic O. & marg. *A.* 1. Θυρίδας edd. *ead.* Λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἠσέλγαινε) Bene sic O. *P. B.* 1. *S.* Ἠσέλγενε male *l. Fl. H. Fr. l.* 14. Γράψασθαι) γραφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. *l.* 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male desunt in O. *Pag.* 93. *l.* 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl. l.* 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Διπλασίονα ἀποισόμενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl. l.* 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl. l.* 18. Αἷς) ἧς antea datum pessime. *Pag.* 94. *l.* 2. Ὥσπερ εἰωθα &c.) ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *l.* 5. Τὸ) Sine artic. *Fl. l.* 7. Τε) Non habet *Fl. l.* 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mut. edd. *l.* 15. *col.* 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid. l.* 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid. l.* 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit. *Pag.* 95. *l.* 3. Σκῶμμα) σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. *l.* 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl. l.* 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. *A.* 1. *l.* 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *I. l.* 11. Σχήματος) Omisit *Fl. ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. *l.* 17. *col.* 2. Οὔτε πεζὸς) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan. l.* 20. *col.* 1. Λεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. *Pag.* 96. *l.* 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. *l.* 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *l.* 9. Ταύτῃ) διὰ τοῦτο L. & marg. *A.* 1. Sed omisso καί. *l.* 11. Τὸν) τὸ *Fl. ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνῖνον marg. *A.* 1 *W. l.* 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl. Pag.* 97. *l.* 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec desunt in *Fl. l.* 5. Ἰσχνὰ) γλισχρὰ L. G. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Καθήμενος) κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. *l.* 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. *A.* 1. *l.* 9. Μορίου εἰδως

μον) μηρίου male *P.* Μόριον ἢ ὅλον Pell. *l.* 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Conſt.) *l.* 14. Ὀξυδορκεῖ) ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A.* 1. Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. *l.* 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. *A.* 1 *W. l.* 17. *col.* 1. Πρὸ) Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz. Pag.* 98. *l.* 6. Ἐμοὶ) ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 9. Φέρει) Nihil mut. *Fl. ead.* Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιο τούτου, ſine καὶ, P. *l.* 12. *col.* 1. Ὡς ἱματίου) Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid. l.* 14. Διεσμιλευμένον) Sic reſcripſit idem ex V. & C. cum διαμεμελισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl. l.* 13. *col.* 1. Ἡ ἀπομοτικὴ) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; ſed quia non addiderat unde habeat, non auſus ſum recipere. *Reitz. ibid. l.* 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte ſcribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. *Reitz. l.* 16. *col.* 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῇς C. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus. *ibid. l.* 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἔχει σοι) ἔχοιμι *P.* male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte edd. *Fl. I.* &c. *l.* 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ *Fl. Pag.* 102. *l.* 1. Τόγε) τότε male *Fl. ead.* Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non comparet in edd. neque Codd. *l.* 9. Ταύτην) Abeſt a *Fl. l.* 10. Μηδεμίαν) Ita *P.* Μὴ δὲ μίαν *I. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l.* 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. *ead.* Ἀφίει) ἀφήσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *A.* 1. *l.* 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. *Pag.* 103. *l.* 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. *A.* 1 *W.* & P. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 9. Τῳ) Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. *l.* 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τοῦτο *Fl. l.* 14. Προοῖσται) Sic etiam *Fl.* cum cett. *Pag.* 104. *l.* 14. Ὢν) ὅμως ὢν *Fl. l.* 15. Οὐδὲν) Sic Solan. reſcripſ. ex *Fr.* Οὐθὲν erat in cett. Perſonas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omiſit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. *l.* 16. Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. *Pag.* 105. *l.* 1. Ἴθι) ἴσθι male *I. l.* 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν *S. l.* 5. Ὡς ἐπίστασαι) *Pell.* An σύ; Nil mutant *Fl. Fr. I.* &c. *l.* 7. Ὄκνει) ὤκνει edd. antea male. *l.* 9. Ἐκ καταλήψεων) Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Diſcretim *S.* & marg. *A.* 1 *W.* Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. *l.* 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* *l.* 16. Τῆς) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec omittit *Fl.* *l.* 2. Σαθρὸν) σαπρὸν edd. priores. *ead.* Ἀποφθέγγηται) ἀποφθέγγωνται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *l.* 4. Ἐκ καταλήψεων) Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* *l.* 6. Ὅτῳ) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτῳ eaedem recte. *ead.* Μεταγνοίοι) μεταγνοίη *S.* & *A.* *l.* 7. Εἴπερ) ἤπερ vult Marcil. Sed prius edd. *l.* 9. Τοῦτον) Nil mut. Coll. & *Fl.* *l.* 11. Μὴ) Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abeſt in edd. cett. *l.* 14. Διειδέναι) διιέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 107. *l.* 8. Παντὸς) Nihil mutare *Fl.* adſcripſit Solan. *l.* 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gesner. *l.* 16. Ἑστιάσεσθαι) ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & Plat. l. d. *Pag.* 108. *l.* 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. *l.* 8. Τὴν) Abeſt artic. a *Fl.* *l.* 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ) ὃν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὃν etiam ὧν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. *col.* 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. *l.* 15. *col.* 2. Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 16. Σεσυλημέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum eſt undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non auſim. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paulo poſt etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. *ead.* *col.* 2. Ὑποστάσεως) Non aderat in edd. ſed ex Cod. ſupplevit Solanus. *Pag.* 109. *l.* 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτος male *Fl.* *l.* 10. Δυνήσεαι) Emendatio Geſneri. Δυνήσεται male *Fl. P. Fr. B.* 1. *S. H. Ald.* Συνήσεται *l.* *Pag.* 110. *l.* 13. Σύγε) σὺ *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1. Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, conjectura, an varia lectio ſit. *l.* 8. Φημὶ) Sic Hom. l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl.* *Ald.* *H. S.* *ead.* Εἶναι) Sic Homer. L. *Fl. V.* 2. & *P.* Ἔμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A.* 1. *l.* 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσυνην male edd. omnes. *l.* 11. Κρειῶν) κρεῶν edd. quod corrigendum eſſe etiam Guyet. monuit. *ead.* Δ' ἐκ) Reſtitut. ex Hom. Δὲ edd. omiſſa praepoſitione. *l.* 12. Ἐγχείῃ) ἐγχέῃ P. *Pag.* 112. *l.* 2. Σοφωτάτῳ) φιλοσοφωτάτῳ P. *ead.* Ἑλλήνων) Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Τοὺς) Articulo caret *Fl.* *l.* 12. Λείας) τελείας marg. *A.* 1. & L. Nil mut. edd. *l.* 16. Ἀκούειν) Conſtans lectio. *Pag.* 113. *l.* 2. Παραπλήθωσι) παραπλήθουσι *Fl.* *ead.* Κρεῶν) Sic etiam *Fl. Fr. l. P.* *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *Fl.* *l.* 13. Τῶν) Deeſt in *S.* *l.* 18. *col.* 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἵπποι) Hom. Il. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Euſtath. idem cum Scholiaſta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana, nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *Reitz.* *Pag.* 114. *l.* 5. Ἐπὶ) ἀπὸ Solan. *ead.* Σχεδίας) Σχερίας vult Solan. *l.* 9. Οὐ ζήσεται) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 115. *l.* 6. Παρέχει) Forſan πάρεστι Pell. *l.* 7. Τοῦ) Deeſt in *Fl.* *l.* 12. Ἢ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. *P.* Ἢ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ L. *Pag.* 116. *l.* 4. Ἀπολλυμένων) Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. *l.* 6. Ἐκεῖνος) ἐκείνους *l.* L. & marg. *A.* 1. Prius cett. *l.* 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *l. V.* 2. *B.* 2. & Mſ. Gr. Ἐκ edd. cett. *Pag.* 117. *l.* 4. Δι' αὐτὰς) Sic eſſe in omn. edd. notat Solan. *l.* 11. Τὸ) Delet artic. Pell. *l.* 13. Πολλὴ) Sic *Fl. l. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. *ead.* Αὐτὸ) Sic *l. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. *l.* 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P.* P. recte. Τὸ male *l. Fl. S.* &c. *Pag.* 118. *l.* 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & G. Τὸ rurſus male edd. cett. *Pag.* 119. *l.* 3. Αὕτη) αὐτὴ edd. priores. *l.* 5. Χρησθαι) χρᾶσθαι *Fl. l.* 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl. l.* 15. Αὐτὴ) Nil mut. edd. *Pag.* 120. *l.* 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* *Pag.* 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) κακαπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat Geſn. Et recte κακοπ. cett. *l.* 11. Ἀνήροτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. *Pag.* 122. *l.* 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* *l.* 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* *l.* 16. Οὔ) Male omiſſum in *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 9. Γνώμης) γνώμαις Pell. *Pag.* 124. *l.* 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adeſt καὶ poſterius in aliis. *ead.* Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. *l.* 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* *l.* 5. Ἀξιώσας) ἀξιός ἐστι *Fl.* *l.* 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec abſunt a *Fl.* & merito. V. nott. *l.* 13. *col.* 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ὂν) τὸ ὅλον edita. At in V. lacuna eſt. Τὸ ὂν C. *l.* 17. *col.* 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in V. erat συλλογι..... unde συλλογίζειν fecerat Cler. *Solan. ibid. l.* 19. Δογμάτων) Sic edita .... διγμάτων V. unde, & ex C. liquet, fuiſſe παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid. l.* 20... Εἶδος) Hic videtur deeſſe στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic peſſime erant ſcripta. *Cler. ibid. l.* 21. Στέρησιν) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae ſic: *Quin & ipſum Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; uſum exemplo tali. Tria eſſe,* ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. *ead. col.* 2. Ἐπέγραψαν) Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag.* 125. *l.* 5. Μίαν) ἂν *Fl.* & marg. *A.*1 *W. l.* 9. Δὲ τοὺς) Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit Solan. Sed eſt & in cett. praeter *B.* 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺσδὲ *B.* 2. *l.* 10. Οἷον) οἱ Schol. & Coll. *l.* 12. Καὶ συμφωνία) Omiſit *Fl. l.* 16. *col.* 1. Ἔοικεν ἐν) ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag.* 126. *l.* 10. Ὡς) Abeſt a *Fl.* Δῆτα Pell. pro κατά. *Pag.* 127. *l.* 3. Δείξω καὶ) Utrumque omittit *Fl. Pag.* 128. *l.* 5. Ὑμῶν) Et ſic edd. vett. *l.* 19. *col.* 1. Τῶν Λακεδαιμονίων) τοὺς Λακεδαιμονίους male V. *Pag.* 129. *l.* 4. Παρασιτίᾳ) Ita cum puncto ſubſcr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία *V.* 2. *Pag.* 130. *l.* 10. Δοκῇ) δοκεῖ male *Fl. l.* 15. Χωρεῖν) χορεῖν male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 131. *l.* 16. *col.* 1. Διεφθορὼς) διαφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex V. correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *Reitz. Pag.* 132. *l.* 3. Καὶ εἰ) εἰ καὶ *Fl. l.* 4. Τί δεῖ) Reſtit. ex *I.* & *V.* 2. Τί δὴ cett. male. *l.* 7. Παρετάξατο) Recepi ex *I. V.* 2. G. & marg. *A.* 1. Παρεδέξατο cett. *l.* 9. Ὑπισχνῇ) ὑπισχνεῖ *Fl.* & marg. *A.*1 *W. l.* 11. Λέγω) λέγε marg. *A.* 1. ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. *Pag.* 133. *l.* 3. Ἄλλος) ἄλλως *V.* 2. male. *l.* 4. Κατ' αὐτὰ) καὶ ταῦτα *Fl. l.* 6. Ἀνδρειότεροι) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag.* 134. *l.* 13. Ὅστις εἰπεῖν) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l.* 17. Λέγει) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adſcripſitque addendum etiam υἱὸς, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C. *Pag.* 135. *l.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult Palm. *l.* 6. Ὡραΐζειν) Sic edd. Ἀορίζειν G. & marg. *A.*1 *W.* Ὠαρίζειν vult Graev. *l.* 7. Προβάλλειν) παραβάλλειν marg. *A.* 1. *l.* 17. Ὅστις) Sic *Fl. B.* 1. *P.* aliaeque. Ὅς *I. Pag.* 136. *l.* 4. Ὅσπερ) Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B.*1. 2. (& 4.) *I. P. H. Pag.* 137. *l.* 2. Πλέον) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l.* 6. Δι' ὅλου) Quaedam διόλου. *l.* 7. Οὐχ) Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *I. l.* 8. Προσκαλουμένοις) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *I. l.* 10. Ἄγον) Sic *Fl.* & Hom. Ἄγων edd. cett. *Pag.* 138. *l.* 1. Καὶ) Non adeſt καὶ in *Fl. l.* 9. Χείρω) χείρονα *Fl. Pag.* 139. *l.* 7. ΤΥΧ.) Aberat perſona ΤΥΧ. & ſeq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Ienſio. *l.* 9. Ἂν αὐτόθ') Reſtitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτόθ' edd. Luciani. *l.* 16. Τιθήμεναι) Recte *S.* & Hom. τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag.* 140. *l.* 2. Ἀποβὰς) ὑποβὰς marg. *A.* 1. *l.* 3. Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἔνθα ex Homer. adlevit Geſner. *l.* 13. Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A.* 1 *W.* *Pag.* 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l.* 9. Καὶ εὐθ.) Forſan κἂν εὐθ. coniiciebat Guyet. etiam Geſner. *l.* 12. Οὗτος δὲ) οὗτός δε emendat Geſn. *Pag.* 142. *l.* 5. Καλῶς) καλῷ *S.* & *B.* 4. *l.* 9. Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l.* 11. Χλωροὺς) χλοροὺς male *H.* 1. & 2. *Pag.* 144. *l.* 15. Ἐκείνῳ) Recepi ex *l.* Ἐκεῖνον cett. *ead.* Τοίνυν) Non adeſt in *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Αἶξ) αὖρα V. pro quo αἶξ in impreſſis repoſitum. Melius Coll. *G.* Sed neuter ſales Lucianeos cepit. *Solanus.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὤν) τί ἂν *I.* & marg. *A.* 1. Οἴονται) οἴωνται *l.* *l.* 13. Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic verſus deeſt in *Fl.* *l.* 15. Ὁμοίως) Et hoc deeſt in *Fl.* *l.* 16. Ἔτι) εἴ τι *I.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 146. *l.* 2. Ὅτι μισθὸς) Omiſit *Fl.* *l.* 5. Ἔξω) ἔξωθε *Fl.* *l.* 14. Πάντως) πᾶσα marg. *A.* 1 *W.* non male. *Pag.* 147. *l.* 13. Οὐδέποτε) οὐδεπω *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 4. Δεδιότας) δεδιότες edd. priores male. *l.* 14. Ἑαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A.* 1. *l.* 16. Δὲ ὁ κακὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A.* 1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. *Pag.* 149. *l.* 9. Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. Τινι cett. Τινα *I.* ſola. *l.* 10. ΤΥΧ.) Deeſt hic nomen perſonae in *Fl.* *l.* 13. ΠΑΡ.) Et hanc perſ. omitt. *Fl.* *Pag.* 150. *l.* 2. Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύσ. vult Geſner. *l.* 5. Ἀπεπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii ſequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Geſner. *l.* 8. Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *I.* & *V.* 2. *l.* 14. Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l.* 16. *col.* 1. Φαρμάκῳ) Antea ſic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indicium tantum ſunt Scholii, quod tamen non ſequebatur. *ibid.* *l.* 19. Φθινήσαντας) φονηθέντας ante editum prave; cum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendoſe. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.* *Pag.* 151. *l.* 9. Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag.* 152. *l.* 4. Πάντα) ταῦτα *Fl.* *l.* 11. Ἢ) Sic recte *Fl.* *P.* *Ald.* *Fr.* &c. Εἰ male *I.* & *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 153. *l.* 15. Ἐθ' ἕλοιο) Sic edd. omn. praeter *I.* & *V.* 2. quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ἐσθίειν) Anon. Forſ. σιτεῖν, adſcripſit. *Pag.* 154. *l.* 3. Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 3. ANAX.) Nomina perſonarum in fronte non habet *l.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. *l.* 4. Ὑμῖν) ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *l.* 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl. I. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ'. M. *l.* 10. Ἕτερον) Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B.* 1. & 2. *H.* Ἄτερον *I. l.* 11. Συννενευκότες) Reſcripſi ex W. Συνεν. edd. *l.* 12. Ἦν ἰδοὺ) Sic edd. & M. Ἠνιδὲ Pell. Νῦν Marcil. *Pag.* 156. *l.* 7. Χρίσμα) Ita bene *l. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα. *l.* 12. Πάττουσίν τε) Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε edd. *l.* 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. *l.* 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W. I.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν edd. priores. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ L. *l.* 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. *l.* 7. Τοῦτον) τούτων male *Fl. l.* 12. Ἀγαθοῦ) ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl. ead.* Μανίᾳ.) μανίᾳ cum puncto ſubſcr. M. *S. Amſt.* Ceterae ſine eo, male. *Pag.* 158. *l.* 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. *l.* 7. Ἐπάγει) Ita M. *Fl. Ald. B.* 1. *H. P. Fr. S.* Παρέχει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Διεξώσμεθα) παρεζώσμεθα M. & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *I. Ald. B.* 1. *P.* &c. *Pag.* 159. *l.* 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & edd. cett. *l.* 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl. Ald. B.* 1. *Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *I.* & W. *l.* 10. Πυγμῆς) πηγμῆς male *I. l.* 11. Ὑπερβάλλεσθαι) Bene ſic edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *I.* ſola. *Pag.* 160. *l.* 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. *l.* 7. Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. *l.* 8. Πρὸς) Sic eſſe in edd. omn. addidit Solanus. *Pag.* 161. *l.* 1. Ἀπουντὶ) ἀπουντεὶ W. *l.* 11. Δόξει) Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *I. l.* 12. Ὁρᾷς) Sic edd. & M. *Pag.* 162. *l.* 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 7. Θοιμάτιον) Θοιμάτια M. & *Fl.* male. *Pag.* 163. *l.* 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. *l.* 11. Ἀλικτον) ἄλεκτον W. male. *Pag.* 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adſcripſit Solan. *l.* 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* ſola. Vulgatum etiam firmat M. *Pag.* 165. *l.* 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. *A.* 1. *l.* 3. Μηδέπω) Sic W. & marg. *A.* 1 *W.* Μηδέποτε edd. *l.* 6. Οἰκηθείη) Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη edd. cett. *l.* 7. Τότε) ποτὲ W. & *Fl. l.* 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. *Pag.* 166. *l.* 1. Ξένον)

Sic W. & *Fl.* Ξένων edd. *l.* 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα τινὰ M. *l.* 8. Τι) Sic M. & edd. omn. *l.* 15. Δ ἐξειμι) Reſtitutum ex W. Διεξίειμι edd. priores. *Pag.* 167. *l.* 10. Πατρίων) παντοίων L. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 168. *l.* 4. Καταμάθης) Sic W. Καταμάθοις edd. *l.* 14. Οὕτω) οὕτως *Fl.* & W. *Pag.* 169. *l.* 3. Ἐπὶ) Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *I. Fl.* *l.* 5. Φλογώδη) φλογμώδη W. *l.* 8. Ὅτιπερ) An ὅτεπερ; Pell. *Pag.* 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abeſt a *I.* & *V.* 2. Adeſt in *Ald. Fl.* &c. & M. *l.* 6. Προσέξεις) Edd. Προσέξῃς W. *l.* 13. Ὁμολογοῦσα) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine ſcriptum ὁμολογήσουσιν. *ead.* Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. *A.* 1. Ὅσῳ edd. priores. *l.* 14. *col.* 1. Ἐλλιπὴς) ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. τ. ὁ. ἀ. ἑ. λ. *ead. col.* 2. Ἐλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solan. neſcio unde. Obſecundavi tamen, quia neceſſarium videbatur. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς edita. Mutavit Solan. *l.* 19. *col.* 2. Οὖν ἄνωθεν) δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Προσέξῃς) προσέξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & ſic paulo poſt, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις eſt, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel uſitatius, nihil hic mutare ſuſtinui. Licuit enim Scholiaſtae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Τοῦτο) τουτὸν M. Sed eodem verſu ἐλλειπους iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *Reitz.* *l.* 24. *col.* 1. Ἂν σοι) αὐτοὶ edita. Mutavit Solanus. *Pag.* 171. *l.* 2. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat M. *l.* 9. Ἀναγεγράφθω) ἀναγραφέσθω *I.* & *V.* 2. Item marg. *A.* 1. at prius cett. & M. *l.* 12. Αἰσχυνοῖτο) αἰσχύνηται W. *l.* 14. Ὑμῶν) Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 172. *l.* 2. Ἑωρακὼς) ἑσωρακὼς M. male. *l.* 5. Σὲ) Omiſſum in M. *l.* 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. *ead.* Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W. male. *l.* 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. *l.* 9. Πειστέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 11. Συνηρεφεῖ) Recepi ex M. & *S.* Συνειρεφεῖ enim edd. cett. *l.* 16. Τί) ὅτι *Fl.* Prius cett. & M. *Pag.* 174. *l.* 2. Ἑκατέρῳ) ἑκατέρων male W. *l.* 13. Ἀρεωπαγῖται) Ἀρεοπαγῖται W. & ſic paulo poſt bis. *l.* 15. *col.* 1. Ἀρείῳ πάγῳ) Sic ſcriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ ſcribitur, vel etiam iunctim. *Reitz.* *Pag.* 175. *l.* 2. Καταῤῥητορευόμενος)

καταρητορευόμενος W. *Pag.* 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. *l.* 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. *Pag.* 177. *l.* 3. Ἀναφύηται) Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. *l.* 12. Ὑφ') Recepi ex *Fl.* M. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀφ' edd. cett. *l.* 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. *Pag.* 178. *l.* 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* *l.* 13. Πλησιάσωσι) πλησιάζωσι M. *Pag.* 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) ἑαυτῷ *Fl.* *l.* 3. Ἀρεοπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.* *l.* 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἅμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἅμα in Mſ. Graev. Adest quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. *l.* 13. Σπεύδοιεν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. *Pag.* 182. *l.* 5. Ἄσματα) Edd. ſine puncto. Sed W. ᾄσματα recte. Verum neſcio, num ubique in hac ed. obſervatum ſit. *l.* 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. *ead.* Σκύτη) σκήτη *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. *Pag.* 184. *l.* 4. Συμπλακεὶς) συμπλεκεὶς W. *l.* 12. Τοῦτο) τούτου M. *l.* 17. Εὐθὺς πολλῷ) πολλῷ εὐθὺς M. *ead.* Ῥεόμενα) ῥέοντα *V.* 2. & marg. *A.* 1. Ῥέονδα *l.* Vulgatum ſervat M. *Pag.* 185. *l.* 8. Ἔμψυχον) εὔψυχον *l.* ſola. *l.* 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. *l.* 15. Καὶ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M. *Pag.* 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) διακρινοῦντα *V.* 2. Prius reliquae omnes & M. *l.* 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. *l.* 13. Τὰ ἔνδοθεν) ἔνδοθέν τε W. omiſſo τά. *l.* 16. Αὐτὸν) Omittunt *Fl.* & W. *l.* 17. Ἐνδιδοῦν) Sic *Fl. Fr. l. H. Ald. B.* 1. *P. S.* Ἐνδιδὸν W. *Pag.* 187. *l.* 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Τάφρον) τάφον *Amſt. S. l. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. *P. Fl.* *l.* 14. Ἡμῖν) Punctum hic eſt in M. *ead.* Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & *Fl.* *Pag.* 188. *l.* 4. Ἀναῤῥίπτουσιν) Sic edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W. *l.* 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλλοιτο M. *l.* 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται *Fl.* & W. male. *l.* 12. Τὸν ὅλισθον) Ita & M. cum edd. *ead.* Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. *l.* 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. *Pag.* 189. *l.* 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. *l.* 9. Τοὐναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* & M. *l.* 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* & M. *Pag.* 190. *l.* 5. Λυκείῳ) *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. neſcio quare, niſi quod minore λ id habeant; ſed hoc ſolemne eſt edd. antiquioribus. *l.* 6. Ἀποπλύναι) Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. *l.* 10. Διαῤῥεῖν) διιρεῖν male M.

Pag. 191. *l.* 5. Λέγειν) Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *l. P. H. Ald. B.* 1. male. *l.* 11. Ὑμᾶς) Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B.* 1. *S.* & M. Ἡμᾶς *l.* *Pag.* 192. *l.* 4. Βαθέσι) ἐν βαθέσι *Fl.* praemisso ἐν etiam retento. *l.* 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείξητε edd. priores. *l.* 9. Μορμολυττόμενοι) μορμολυττούμενοι W. *Pag.* 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες coniici. *l.* 5. Διδάσκετε) δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* *l.* 6. Διδόντες) δίδους M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. *l.* 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Σκηνῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid. l.* 15. Οἷον) Non aderat in edd. Inseruit Solan. Ac vix dubito, num ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. *l.* 17. *col.* 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπαμοι. V. Σκεπάσμένοι M. *l.* 18. *col.* 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. *l.* 20. *col.* 1. Μὲν γὰρ γερραιναξία) In editis erat μὲν γερρ ξία γὰρ εἴρεται. Cod. Abb. vero γερραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ—. γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραιναξία. *ibid. l.* 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. *Pag.* 194. *l.* 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. *l.* 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *A.* 1 *W.* Vulgatum est in M. *l.* 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ *Fl.* & W. *Pag.* 195. *l.* 2. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι edd. hac priores. *l.* 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene M. *l.* 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. *Pag.* 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Rectius abest in W. & *Fl.* *l.* 2. Ξυμπολιτεύεσθαι) ξυμπολιτευμένων W. & marg. *A.* 1. *l.* 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι edd. & M. *Pag.* 197. *l.* 3. Τῆς Ὕδρας) περὶ τῆς Ὕδρας W. *l.* 4. Δύ') Nil mut. *Fl.* nec M. *l.* 8. Γίνεται) γίγνεται M. *l.* 9. Ποιήσειας ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. *Pag.* 198. *l.* 1. Τοῖς Ὅλ.) τῷ Ὅλ. M. *l.* 4. Ποιεῖσθε) ποιεῖσθαι W. male. *l.* 8. Τοῦτο) οὕτω M. *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *l.* *l.* 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους edd. vulgo. *l.* 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. *Pag.* 199. *l.* 1. Ἑαυτὸν) αὐτὸν W. *l.* 2. Ἡ) Abest ab M. *Pag.* 200. *l.* 2. Μηδὲ) μὴ δὲ *l. Ald.* fere perpetuo. Σπ post δὲ inserit marg. *A.* 1. Sed dubie anne voluerit δή. *ead.* Προυπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. *l.* 3. Καμάτων) καμάτου M. *l.* 4. Αὐτῶν) αὐτοὺς Pell. *l.* 12. Παίωσιν) παίσυσιν W. *Pag.* 201. *l.* 4. Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. *l.* 5. Ἢι) εἰ M. *l.* 9. Σώμασιν) σῶμασιν male *I.* *l.* 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. *I. V.* 2. Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. *l.* 13. Ὡς) Omittit *Fl.* & M. *l.* 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell. *Pag.* 202. *l* 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. *l.* 4. Σώζειν) σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. *l* 15. Ἤκουσεν) ἤκουεν W. *Pag.* 203. *l.* 1. Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. *l.* 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Bene ſic M. *Fr. B.* 1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *I. V.* 2. *Ald. Fl. H.* *l.* 16. Ἑαυτῆς) αὐτῆς W. *Pag.* 204. *l.* 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτη ἀντερῶν M. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 4. Αὖθις) αὖ *Fl.* *l.* 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.* *Pag.* 207. *l.* 10. Αὐτῷ) Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. *l.* 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον) Ita *Fl. B.* 1. *Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμενον *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 208. *l.* 3. Προΰκειται) πρόκειται *I.* & *V.* 2. Πρόσκειται L. & G. *l.* 16. Ὠνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. *Pag.* 209. *l.* 9. Αἰεὶ) Sic edd. conſtanter. *l.* 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον) ἐς τὸ χωρίον *Fl.* ſola. *ead.* Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι *I.* ſola. *Pag.* 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. recte. Καόμενοι *I.* *l.* 5. Αὖος) Receptum ex G. L. & marg. *A.* 1. Αὐτὸς edd. omnes. *Pag.* 211. *l.* 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl. I. Fr. P.* &c. *l.* 17. Καλινδοῦνται) Sic *Fl. I. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *B.* 1. *P. Fr. H.* *Pag.* 212. *l.* 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* *l.* 12. Ἔτι) Nihil variat *Fl.* *Pag.* 213. *l.* 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* *l.* 7. Οὕτωσὶ) Et ſic *Fl.* *l.* 8. Εἵνεκα) Scripſi ex *Fl. Ald. I. B.* 1. *S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* *l.* 11. Γινώσκειν) Ita *Fl. B.* 1. *Fr. Ald. V.* 2. *P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *I.* *l.* 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* *Pag.* 214. *l.* 3. Ματαιάζοντα) Conſentiunt *Fl. I. Fr. P.* &c. Ματαίζοντα Suid. *l.* 8. Ἢ) *I.* & *V.* 2. ἤ. Ceterae ἤ. *l.* 9. Ἢ διότι) ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δ' ὅτι *I.* ᾗ διότι *V.* 2. Ἢ τί σοι marg. *A.* 1. *l.* 15. Παρὰ) Recepi ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. *ead.* Ἢ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A.* 1. pro vulgato ἤ. *Pag.* 215. *l.* 3. Διδάξομαι) Servavi ſcripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι ſit in *I. Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr. l.* 7. Παρατρέψει) Sic edd. Διαστρέψαι G. Διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adſcriptum marg. *A.* 1. *l.* 9. Καταφρονηθήσῃ) Bene ita *P. H. S. B.* 1. & 2. Καταφρονηθείσῃ *I. Fl. Ald. Fr. l.* 12. Ὄρα) ἄρα eſſe in quodam addit Solan. & οὖ in Pell. non vero ſatis diſtincte. *l.* 14. Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. *l.* 17. Δυνησόμεθα) Reſtitui ex L. Δεησόμεθα edd. hac priores. *Pag.* 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B.* 1. Στεφανωμένος *I. l.* 13. Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *I. l.* 18. *col.* 2. Ὡς δῆλον) Poſteriora haec verba deſunt in C. *Pag.* 217. *l.* 2. Δὲ) Omittit *Fl. l.* 5. Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l.* 11. Ὑάλῳ) ὕελῳ *Fl.* Σιάλῳ edd. Cogn. In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag.* 218. *l.* 1. Χώματα) χρώματα *Fl.* male. *l.* 2. Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l.* 13. Κλάειν) κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P.* &c. Πάντιμον *I. V.* 2. Mſ. Graev. & L. *ead.* Σοφιστὴς) ὁ σοφιστὴς *I.* ſola. *l.* 14. *col.* 1. Λόγῳ) Ita dedit Solan. neſcio unde; obſecundavi tamen, quia vulgatum ſtare non poterat. Hemſt. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ὃ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l.* 16. Ὑφιστάντα) συνίσταντα, *corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemſt. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum ſcribere voluiſſe, tamen credo, qui lubens admiſiſſem correctionem, ſi ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag.* 221. *l.* 3. Αἰτοίη) αἰτοίης *Fl.* ſine commate poſt σύ. *l.* 4. Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex L. Μάλιστα edd. priores. Τώχιστα etiam marg. *A.* 1. *ead.* Ἀνὴρ) Omittit *Fl. l.* 6. Ἀκούσῃς) ἀκούσῃ *Fl. l.* 16. Γε) Abeſt a *Fl. Pag.* 222. *l.* 3. Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Ἐπιτοπολὺ *I. l.* 9. Ἀγρεύσεις) αἱρήσεις L. & marg. *A.* 1 *W. l.* 10. Ἐκείνους) Reſtitutum ex *Fl.* & *S.* Ἔκπνους cett. male. Ἔκπονος Marcil. fruſtra. Ἐκείνους etiam marg. *A.* 1. Sed deletum deinde. Geſner. vulgatum tueri conatur. *Pag.* 223. *l.* 2. Ἀλλὰ) σὺ δὲ L. & marg. *A.* 1. *ead.* Διὸς) Non habet *Fl. l.* 3. Ἀποστήσῃς) ἀποστήσῃς marg. *A.* 1 *W. Pag.* 224. *l.* 4. Δια-

νύσαντας) Reſcriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett. *l.* 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Κωλύει *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρποῖς) Omiſit *Fl.* *l.* 10. Εἴ που) Recte *Fl. Fr. B. H. S.* &c. Ἤπου male *I.* cum *V.* 2. *l.* 13. Αὐτὸν) αὖτον *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπόξηρον *Fl.* male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσει *I.* & L. Quod edidimus, eſt in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abeſt a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* poſtea τὰ πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσοῦτο) Ita *Fl. I. B. S.* Τοσοῦτον *P.* etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl. I. V.* 2. *P. S.* Ἐπὶ male L. *H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in marg. Ἐπεὶ δ' ἔσῃ Pell. *l.* 11. Ὡς οὖν) ὡς ἂν *I.* ſola. Ὃ ἂν L. *l.* 14. Ἑαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσει) Recepi ex *I.* Φησὶν cett. *l.* 9. Τούτων) τοῦτον *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει) βοπῇ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρὲς) Ex Mſ. Graev. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀλιπαρὲς edd. priores. *l.* 7. Ὅλας) Deſideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτιθεὶς) προτίθεσθαι *Fl.* *l.* 16. Ἀτρομήτου) ατρομήτου *S.* vertens *intrepidi.* *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐπιτάττοντος) Nihil variant edd. nec O. *l.* 4. Ταχέια καὶ ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπραγμονα O. *l.* 5. Ὁδὸς) ἡ ὁδὸς O. *l.* 6. Μή σε) καί σε O. *l.* 9. Ὡς) Non habet O. *ead.* Ἴθι) Recepi ex O. Ἴσθι edd. *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male O. *l.* 10. Πέραν) Et ſic *Fl.* *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἱδ. π. συνόντα O. & *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς O. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολλοὺς μὲν καὶ) Sic O. Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. *col.* 1. Καὶ) Non aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abeſt ab O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἔσῃ) Non adeſt in O. *Pag.* 232. *l.* 6. Ἂν) Deſideratur haec particula in O. *l.* 7. Ἐπισπασάμενος) Reſtitutum ex L. G. O. & marg. *A.* 1. Ἀσπασάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτοθαίδα) αὐτὸς Θάϊδα G. O. *l.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ O. *ead.* Δ' οὖν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὖ male *I.* Τοίνυν O. *l.* 13. Ὦ ἀγαθε) ὦ 'γαθὲ magis Attice O. *ead.* Ἐπεμψε πρὸς μὲ) ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ O. *l.* 14. Ὅτε) ὃ O. *l.* 15. Αὐτῷ) Abeſt ab O. *Pag.* 233. *l.* 1. Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. O. *l.* 4. Παραβαλεῖν) Adſcivi ex *I. Fl. S.* Παραλαβεῖν L. *Ald.* cett. male. *l.* 8. Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato aſſentitur O. *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθελήσεις O. *l.* 10. Κλιτίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In O. plane deeſt. *l.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε O. *l.* 13. Μηδὲ πτοηθεὶς) μὴ δὲ πτοηθῆς O. Μὴ δὲ diſcretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. reſtitutum, cum ante ederetur ἑπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δείσῃ) δείσει O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Reſtitut. ex *Fl.* & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omiſſo πάντα. *l.* 7. Ἔπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magiſt. *l.* 11. Ἔχων. κόμιζε) Deeſt ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. Τούτοις· καὶ ἄλ. δὲ) Pro his τούτῳ καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deeſt in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθὴς) καὶ ἡ ἐσθὴς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δή σοι) σοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut ſolent. *l.* 11. Ἀτέλεστον) ἀταλέσταton O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deeſt in *Fl.* *l.* 14. Ἔπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἢ οὐ) Omiſit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιπρέπειν) In impreſſ. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus. ibid. l.* 18. Ὁ γ') ἡ edita. Correxit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κᾆτα &c.) καὶ τὸ κᾆτα, καὶ τὸ μῶν O. *l.* 4. Ἐὰν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte ſic *P. S. I.* Ἀσύμφηλα male *Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Πάλαι) Et ſic habere *Fl.* cum *I. Fr.* & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀῤῥαβῶνα) Recte ſic *Fl.* Ἀραβῶνα male *I. Ald. B.* 1. *H. P. S.* *ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conſpirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἢ ποιητοῦ) ἢ abeſt ab O. *l.* 4. Ἀπηριβωμένος) ἠκριβωμένος O. & *Fl.* *ead.* Ἀναγίγνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἰ) μήδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ *I.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρῆσθαι) καὶ χρήσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δέη) καὶ deeſt in O. *l.* 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo *Fl.* *l.* 12. Λεγέσθω) Αη ἐκλεγέσθω; *Pell. l.* 14. Μὴ μελλήσας) μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπί κε) Sine κε *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 1. Προσήκοντι) τῷ προσήκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl.* Λεωνίδης marg. *A.* 1, *l.* 14. Πλαταιαὶ) Reſtitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὰ ὀλίγα) Articulum habent *I. Fl. V.* 2. Omittunt cett. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. *col.* 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδαμοῦ) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l.* 3. Πάντα ᾀδέσθω) πάντα σοὶ ᾀδ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἑστήκασιν male *Fl.* *Pag.* 240.

l. 1. Οἳ) καὶ O. *l.* 2. Καὶ) Hic vero abeſt καὶ ab Θ. *l.* 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα ſine καὶ O. *ead.* Καὶ βάδισμα) Utrumque omiſit *Fl.* *l.* 5. Θαυμάσονται) τεθήπασι O. *l.* 6. Οὐχ ἕξουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur *Fl. l.* &c. *l.* 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. *l.* 12. Τῶν δείπνων) τὸν δεῖπνον male O. *l.* 16. Οἰκεῖον) Omiſit O. *Pag.* 241. *l.* 1. Προϊόντα) προσϊόντα male *Fl.* *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. *l.* 4. Ὑπὲρ) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P.* &c. Περὶ *l.* *l.* 10. Δοκείτω) δόκει τῶν O. *ead.* Ἐνεχθῇ) ἐνεχθέντων O. *l.* 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. *l.* 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα *Fl.* male. *l.* 16. Ἐπισείσῃς) καὶ ἐπισ. O. *Pag.* 242. *l.* 1. Γίγνου) γίνου O. *l.* 2. Τῶν μέμψεων) τῆς μέμψεως O. *l.* 3. Τὰ ὦτα) Deſunt in *Fl.* *l.* 4. Τὸ ψεῦσμα) ψεῦδος, & ſine artic. O. *l.* 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiſerat O. ſed in marg. additum. *l.* 9. Ἰδίᾳ) Bene ſic *Ald. H. P.* &c. Male ſine puncto *I.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. *ead.* Γε) Hoc repoſuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. *l.* 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύειν O. *l.* 15. Σου — εὐδοκιμοῦντος) σοι — εὐδοκιμοῦντι male *Fl.* *l.* 16. Τὸ) τὸν *Fl. ead.* Αἰδεσθῇς) Sic dedi ex *I. V.* 2. O. L. Αἰδεσθεὶς edd. cett. *l.* 17. Κἂν) εἰ καὶ O. *Pag.* 243. *l.* 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. O. *l.* 7. Πάσχοις) Ex O. ſic dedi, cum πάσχεις edd. *ead.* Διοίσεις) καὶ καταυτίγε διοίσεις male *Fl.* *l.* 9. Ἡδέως) ὁμοίως O. *l.* 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. *l.* 15. Διαρκέσῃς) διαρκέσῃ O. & marg. *A.* 1. *l.* 16. Γε) τε *Fl.* *l.* 17. Ἦν) ἓν male O. *Pag.* 244. *l.* 5. Γὰρ) Omiſit O. *l.* 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφροδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex *Fl.* cum ἀδόκιμον eſſet in cett. *l.* 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. *l.* 15. Ποθεινὸς) Bene *I. H. P. S.* &c. Ποτεινὸς male *B.* 1. & 2. *l.* 21. *col.* 1. Ἀνευφήμησε) Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit Solan. *Pag.* 245. *l.* 2. Συνοικήσας) συνοικίσας male O. *l.* 3. Ἑβδομηκοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur *Fl.* &c. *ead.* Τέτταρας) τέσσαρας O. *l.* 4. Λοιποὺς) λοιπὸν O. *l.* 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeſtat. *l.* 11. Κἀν) Recte *I. Ald. Fr. H. S.* ſine accentu, κἂν male *Fl. P. B.* 1. *l.* 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. *l.* 16. Πρὸς) πρὸ male O. *Pag.* 246. *l.* 3. Ἔμοι γε) μοι tantum O. *ead.* Νὴ) μὰ O. *l.* 5. Γεννάδας) γεννάσθας male O. *l.* 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male O. *l.* 8. Τῷ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. *l.* 9. Κρατεῖν) κροτεῖν male O. *l.* 13. Ἐκεῖνο) Omiſſum in O. *l.* 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. *l.* 18. *col.* 1. Προηγησαμένην) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγα-

σμένην, quod nihili erat. *Reitz.* *Pag.* 247. *l.* 1. Ἀσύμβολος) Reſtitui ex *V.* 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. *l.* 2. Πέπαυμαι) πεπαύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 15. Ἠρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην. *Pag.* 249. *l.* 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd. neque Coll. *l.* 10. Εἰσιν) Abeſt a *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Κόνιν) Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.* *Pag.* 251. *l.* 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.* *ibid.* *l.* 22. Σκηψαμένης) Apud Graevium ἠψ— vid. not. *Solan.* *Pag.* 253. *l.* 5. Διεξιόντος) Sic edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult Solanus: & ſic textui *Ald.* ſuperſcriptum eſt. *Pag.* 255. *l.* 14. Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος *B.* 2. ſola. *l.* 16. Ἐλθοιμι) ἐξέλθοιμι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 256. *l.* 1. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. *A.* 1. *l.* 17. Τὸ δέρμα) διὰ τὸ δέρμα *l.* ſola fruſtra, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 258. *l.* 5. Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male *l.* οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐνδήσῃ) ἐνδύσῃ *l.* ſola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσης peius marg. *A.* 1. *l.* 8. Ὁλοκλήρῳ) Sic edd. magno conſenſu. Ὁλίγῳ male *l.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Ὠφελεῖ) ὁμιλεῖ *Fl.* *l.* 15. Τί) ὅτι marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *Pag.* 259. *l.* 3. Τὸν λόγον) τῷ λόγῳ *Fl.* *ead.* Τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ *l.* cum *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 260. *l.* 8. Τὸν φωλεὸν) Recte ſic *Fl. Fr. P.* &c. Τὴν *I.* & *V.* 2. *l.* 13. Παρὼν) παρελθὼν *Fl.* *l.* 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο *Fl.* Ἰάσετο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 261. *l.* 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ *Ven.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Τῶν) Omittit artic. *Fl.* *l.* 17. Συνηλίσθησαν) Ex emendatione Solani. Συνηυλίσθησαν edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. *ead.* Αὐτὰ) αὐτοῖς *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 262. *l.* 7. Ἂν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ *Fl.* omiſſo ἄν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ. erat. In margine *A. W.* duo haec adſcripta, δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτά· additumque, *vel ſic*, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτά. *Pag.* 263. *l.* 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, ſed paulo poſt Ἀναξ— habent. *l.* 7. Δημαινέτου) Sic *Fl. I. Fr.* &c. Δημέου Schol. *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic *I. P. H. S.* &c. Ἐπιπολὺ *Fl.* *l.* 3. Ἀναξικλέα) Sic iam *I. Fl. Fr. P. H. S.* &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam perſonam hic addendam monet marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic perſonam inſerendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abeſt a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* ſine μή. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius perſonae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἃς) ὅσα *l.* & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl. Fr. P.* &c. *l.* 2. Μόνος) Hic rurſum aliam perſon. inſerit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπῳδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἵκοι παρ' αὐτῷ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινομένου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amſt.* quae τὸν, caſu magis, quam conſilio. *l.* 6. Ξυναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρυσωμένον) Sic *P. H. B.* 1. *S.* Κεχρησωμ. male *I. Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. I. Fr. P.* &c. *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl. H. P. S.* &c. Πιοῦντα male *I.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl. I.* &c. & L. *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et ſic *Fl.* cum *l.* ceteriſque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead. col.* 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kuſterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων eſt in V. quo forſan Παντὸς voluit. In impreſſis ſic mutatum eſt. *Solanus.* *ead. col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Τῆς) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forſan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* 1. *S.* Τοῦ *I.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκήθεν) Ἀλωπεκεῖθεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλὶς) Bene *Fr. S. Amſt.* Θριαλλὶς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρὸς) Non habet *Fl.* Nec opus eſt. *l.* 12. Ἐφ') Sic *I. V.* 2. marg. *A.* 1. & G. Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὃ) ᾧ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρυκῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο· βοστρυχηδὸν εἰλ— *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας Solan. Sed in nott. mutavit ſententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B.* 1. *Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *I.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deeſt in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὔπω) Recte ſic *Fl. Fr. P.* &c. Οὔτω *I.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam tenent *Fl. I.* &c. *l.* 12. Καύσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) Omittit *Fl. l.* 16. Ἐγρηγορότι) ἐργηγοροῦντι *Fl. l.* 17. Ἑωράκει) Sic etiam Exc. *G.* Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. *Solan. Pag.* 277. *l.* 6. Μοὶ δοκεῖ) Conſtans lectio. *l.* 13. Ἤδη) Deeſt in *Fl. l.* 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγελον *Fl. l.* 17. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl. Pag.* 278. *l.* 1. Ἣ) ἧς *Fl.* ac marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐθεράπευες) ἐθεράπευσας marg. *A.* 1. *l.* 11. Γιέων) Nihil mut. *I. Fl. Fr. P. l.* 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς *Fl. ead.* Ὡς) Abeſt a *Fl. l.* 13. Μακαρίτιν) μακαρίτην *P.* male. *Pag.* 279. *l.* 4. Καθέζεται) καθίσει marg. *A.* 1 *W.* An καθίζει; adſcripſit I. I. Wetſt. *Pag.* 280. *l.* 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuſter. recte; ſed non addicunt Codd. *l.* 12. Ἀπὸ) Et ſic *Fl. l.* 15. *col.* 1. Θεὸν ἀπὸ) Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in ſedem ſuam retractum eſt. *ibid. l.* 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim eſt [παράδοξον *quid.*] Niſi malis παρὰ δόξαν τι. *Solan. ibid. l.* 17. Ἔχειν πίστεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G. quam ex C. ſupplevit Solan. Additque: *Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exſtat integrum in C. unde ſupplevimus.* Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἔχον legit I. I. Wetſt. *Reitz. l.* 21. *col.* 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσδοκίας Exc. *G. Pag.* 281. *l.* 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. *A.* 1. cum *Fl. ead.* Ἐφιλοσοφεῖτε) Admiſi ex *Fl.* Φιλοσοφεῖτε cett. *l.* 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. *Pag.* 282. *l.* 2. Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ *Fl.* ac marg. *A.* 1. Vulgatum ſervant cett. *l.* 5. Ἐρου) ἔρου, accentu mutato, marg. *A.* 1. *l.* 7. Κράνειον) Ita *Fl. Fr. I. B.* 1. *H. Ald. S.* Κράνιον *P. l.* 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. *A.* 1. *Fl.* & *S.* Ἀνοίξας *Ald. I. H. P.* &c. *Pag.* 283. *l.* 2. Μόνον οὐκ) Sic *l.* & marg. *A.* 1. Μονονοὺ *Fl. P. H. S. Ald. B.* 1. *Fr. l.* 8. Καὶ κομήτης) καὶ abeſt ab *Fl. l.* 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. *A.* 1. Sed gloſſa eſt. *Pag.* 284. *l.* 1. Αὐτῷ) αὐτου *Fl. Pag.* 285. *l.* 7. Ὥσγε) Sic edd. Lege ὥστε. *l.* 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male *l.* ſola. *ead.* Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex *Fl.* idque etiam adpictum marg. *A.* 1. Ἐνέβλεψε vulgo. *Pag.* 286. *l.* 4. Τάχα) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. S.* recte. Ταχὺ *l. V.* 2. & L. cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita *l. Ald. H. P. B.* 1. *Fr. S.* Ἱερῶν γραμμάτων G. Ἱερωγραμματέων *Fl. l.* 16. Αἰγύπτιον) Nil mutare *Fl. Fr.* addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fruſtra. *l.* 21. *col.* 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non comparens inſeruit Solan. *Pag.* 287. *l.* 4. Ἐν ὀθονίοις) ἀεὶ pro his duobus verbis habet *Fl.* ſcribens ἐξυρημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl. l.* 5. Πρόχειλον) προχειλῆ *Fl. Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρέτει) ὑπηρέτησεν Th. Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adeſt in *Fl. l.* 11. Τῆς ἐπῳδῆς) τὴν ἐπῳδὴν *Fl. l.* 13. Ἔδει) Sic *P. S.* Ἔδοι *Fl. I. Ald. H.* &c. Lege igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaeque. Ἐκέλευσα *I. Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl. l.* 7. Ἑκάτερον) ἑκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl. l.* 10. Ἐπῳδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι) ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl. l.* 16. Ἄπιστα) ἀπιστοῦντι G. & L. Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἳ) οἷς *I.* male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. ſine dubio ex *Fl. l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν; *l.* 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum miſere. *Reitz. Pag.* 292. *l.* 3. Ἡγεῖσθε) ἡγεῖσθαι *Fl.* male. *l.* 14. ΦΙΛ.) Perſona haec omiſſa erat in edd. At in *Fl.* deſignabatur lacuna, ut ſolet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Reſtitui ex *Fl.* quod marg. *A.* 1 *W.* etiam adſcivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et haec perſona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl. l.* 8. Οὐδὲν οὐ) μηδὲν ſine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omiſit *Fl. l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl. l.* 12. Πτολεμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14. Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id eſt Wecheliana ed. aliquot Dialogorum. *l.* 16. *col.* 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd. Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ηὐτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl. l.* 15. Συνισταμένου) Et ſic *Fl.* cum *W.* ceteriſque. *Pag.* 297. *l.* 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλλόμενος) βαλόμενος *Fl. Pag.* 298. *l.* 1. Ὑφέσι) ἄφεσι Pell. *l.* 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl. Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* male φοτὶ *Fl. Fr. I. W. l.* 2. Κεκοσμημένος) Reſtitui ex *Fl. I. Ald. S.* Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H.* 1. & 2. Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300 *l.* 8. Ἀρχομένους) ἀρχουμένου marg. *A.* 1 *W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9. Αὐγῆς) Reſtitui ex L. & *Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φωταγωγῶν) φωβαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P.* &c. *l.* 12. Βορρᾶν) βορὰν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito. *Pag.* 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *I. l.* 9. Ἀφόδων) Sic dedi ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. *l.* 10. Δυσὶν) Sic recte L.

B. 1. *P.* Δυσσὶν *Fl. I. V.* 2. *H. Fr. S. l.* 11. Ὡρῶν) Bene *W. P.* Ὁρῶν male cett. *l.* 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) μὴ male *I. Pag.* 302. *l.* 2. Καὶ ἄλλους) Omisit *Fl.*

IN BACCHUM.

Pag. 303. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιὰ Schol. Index *H.* & *Wech. ead.* Ἡ) Sic *Fl.* &c. Ὁ Schol. *l.* 6. Ὡς) Abest a *Fl. ead.* Συμπατηθησομένου) Sic recte *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* Συμπατησομένου *I. l.* 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex *I.* & L. Ὑπὸ *Fl. Ald. H. P. S.* &c. male. Περὶ vult Solan. *l.* 15. Σκοπῶν) Titulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In C. vero Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος. *Reitz. Pag.* 304. *l.* 2. Κεράστας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato consPirant edd. *l.* 8. Βραχὺν) Sic *Fl. Ald. V.* 2. *Fr. H. B.* 1. *P. S.* Τραχὺν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 11. Κροκωτῷ) Recte *S.* sola. Κροκοτῷ media correpta cett. omnes male. *l.* 12. Πιθανὸν) Constans lectio. Ἀπιθανὸν vult Solanus. *l.* 17. *col.* 1. Κόρδακα) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col.* 2. Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan. l.* 19. *col.* 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. *Reitz. Pag.* 305. *l.* 5. Εὖ οἱ) Sic *I. Ald. S. B.* 1. Εὐοῖ *Wech.* Εὖ οἳ *Fl.* Εὖ οἱ *P. H. ead.* Τοῦτο) τοῦτον Pell. *l.* 13. Θηλύμιτριν) Nil mut. edd. *l.* 15. Ἠγγέλλετο) ἤγγελτο *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. Pag.* 306. *l.* 2. Πυρὸς) Sic *Fl. W. P.* &c. Φλογὸς *I.* & L. *l.* 10. Προτάξαντες) Ita dedi ex *I. H. Ald. B.* 1. & *S.* Προστάξαντες *Fl. P.* quod & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl.* & marg. *A.* 1. sine dubio ex eadem. *l.* 15. *col.* 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler. Mutavit Solanus. *ibid. l.* 18. Σειληνὸς) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l.* 19. Εἰκάσαι) εἰκάσθαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag.* 307. *l.* 1. Εὖ οἱ) Sic iam & *P.* quae ante εὖ οἱ habebat. Εὖ οἱ *I.* etiam & *W.* aliaeque. Εὐοὶ *Fl. l.* 2. Ἐσήμαινε) Ita *Fl. Fr. I. Wech. P.* &c. Ἐσήμηνε vult Solan. *l.* 13. Διόνυσον) λόγον *Fl.* Sed ex glossa natum. *Pag.* 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι *Fl.* quod Solan. recipi voluit, *l.* 10. Τελετὴν) Bene *Fl. Fr. Wech. P.* &c.

Τελευτὴν male *I. l.* 11. Κώμων) *κόμων* male *I.* ſola. *l.* 13. Ἐμβακχεύσειν) *ἐμβακχεύσειν* male *Fl. l.* 15. Εὖ οἱ) *εὐοὶ* rurſus *Fl.* Εὖ οἱ *P. Pag.* 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Reſtitutum ex L. & *B.* Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Δισιδεστάτου) *δισδεστάτου* male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abeſt ab *I. Pag.* 310. *l.* 3. Καρηβαροῦντι) *καρηβαρῶντι Fl. l.* 16. Τὸν) Deeſt in *Fl. Pag.* 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl. I. W. P.* Δύναντος Cod. Abb. *ead.* Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* ſola. *l.* 9. Δύοντος) In Luciano *δύντος*. Sed quia & *δύοντος* recte dicitur, nihil mutavi; nam forſan ita in ſuo Cod. legit Scholiaſtes. Ex errore autem Cod. Abb. qui *δύναντος* fecit, apparet eum *δύντος* quoque voluiſſe. *Reitz.*

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιὰ Schol. Prius edd. *ead.* Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum ſervant *Fl. I. W. P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται G. Vulgatam tenaciter ſervant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit I. I. Wetſtenius. *ead.* Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. W. P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in V. erat Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς. In C. προσλαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz. Pag.* 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech. Pag.* 314. *l.* 13. Ἑρμῆν) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit I. I. Wetſtenius. *l.* 16. Ἐστιν) ἐστι melius legas. (Ἐστι *S.* & *B.* 4. quare ſic reſcripſimus.) *Pag.* 317. *l.* 6. Χρυσοφαέννων) χρυσοφαέων *Fl.* Idem adſcriptum margini *Ald. l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl. l.* 19. *col.* 1. Ἱπποκλείδῃ) In V. Ἱπποκλείδου, prave; ſed in impreſſis recte emendatum eſt. *Solan. Pag.* 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl. ead.* Ἐπιφθέγξηται) ἐπιφθέγξοιτο *Fl.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Reſcripſi ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl. l.* 13. Ἥκον) Nihil mut. edd. Ἥκων vult Solanus. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl. l.* 11. Ἡμῖν) Reſtitut. ex L. & *V.* Ὑμῖν cett. *Pag.* 321. *l.* 9. Ἀληθῶς) ἀληθὲς *Fl. l.* 11. Αὖθις) Bene *Fl. Fr. W. P.* Αὖτις male *I. l.* 13. Ἡμῖν) Recte L. & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. *ead.* Ἀδουσιν) *Fl.* ἀδουσιν ſine puncto ſubſcripto. *Pag.* 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl. l.* 11. Ἐνι) ἔστι L. *Pag.* 323. *l.* 3.

Ἐντύχοις ἂν) ἐντύχῃς sine ἂν *Fl.* *l.* 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. *A.* 1. & *I.* Ἄμυθον *Fl. Wech. P.* &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 2. Οὐ τὸ) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. Οὕτω L. *l.* 5. Τὰ) Omisit *I.* Non item *Fl.* aliaeque. *l.* 8. Μὲν) Non comparet in *Fl. l.* 11. Διήνθισται) διήνθησθαι *Wech. l.* 14. *col.* 1. Ἕτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. *Reitz. ibid. l.* 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. *Pag.* 325. *l.* 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνοῦς vult Solan. *Pag.* 326. *l.* 2. Προνομεύει) προνομένει *Wech.* male. *l.* 4. Ὁδοὺς) ὁδοὺς adspirate *Fl. Pag.* 327. *l.* 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. *l.* 14. Τῷ) τὸ male *Ald. Pag.* 328. *l.* 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 329. *l.* 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male *Fl. l.* 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ *Fl.* recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. *l.* 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύοι male *Fl. l.* 15. Ἀφεῖσα) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P. S.* Ἀφιεῖσα *I.* & marg. *Ald. l.* 19. *col.* 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. *Solan. l.* 20. *col.* 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. *Solan. Pag.* 330. *l.* 2. Ἀργὸς) Sic edd. & Th. Mag. *l.* 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. *l.* 6. Οἱ) Abest a *Fl. l.* 15. Δρώμενον) Forsan ὁρώμενον, appinxit Solan. *Pag.* 332. *l.* 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. *A.* 1 *W.*

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. *l.* 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Etenim iamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum iactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς, mansiones. Sed στάδιοι & παρασάγγαι rectius iunguntur, quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius annotavit, rectius iungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας iunctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους· *at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere* &c. Haec in Obsevatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. *l.* 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritiſſimi. Aratus de Cynoſura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Καταποιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὦ τὰν) Habebat *P.* ed. cum *Fl. I. H. S.* &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Ariſtophan. Plut. 66, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὦ τᾶν· ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro; errare non poſſumus, ſi circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Ariſtoph. locum priorem copioſe adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν ſcribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aeſop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετὴς) Sic iam edd. Et ita uſitate apud quoſvis. At ſupra Imag. c. 9, διϊπετές· idque poſterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ) Daviſius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec gloſſematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam ſic defendit Th. Wopkens in Lect. Tull. p. 124: *Equidem hanc ſtili abundantiam ex ipſo Luciano aliiſque cuiuſcunque linguae auctoribus probatiſſimis defendi poſſe, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei teſtem locupletiſſimum arbitror, qui ſic de Finib. L. IV, c. 18:* qui ad honeſtatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non ſit. *Min. Fel. Oct. c. 16:* Dicam equidem, ut potero, pro viribus. *Quo praeter alia hunc locum contulit ipſe vir cl. ex Dione Chryſ. Or. VII, p. 118:* μάλιστα εὑρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. *Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47,* (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epiſt. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. obſervatt. 258. Sed non concedo, in Apoſtoli verbis repetitionem plane eandem ineſſe: nam ait, primum hominem ex terra natum, terreſtremque adeo eſſe, ſive, ut ex terra prognatus ſit, ita etiam terreſtribus rebus eſſe addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil eſt, quod abeſſe queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & ſupra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpoſitis, nimirum: καὶ διίπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonaſmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipſe Daviſ. probat, ut ibi vidimus. Sed ſatis eſto. Alias ſynonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excuſabimus omnes; nam interdum ſatis frigent, ut illud ἥκω καὶ κατέρχομαι, ob quod Ariſtophanes Ran. 1187 Aeſchylum traducit. Sed Scholiaſtes defendit. REITZ.

Pag. 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) Οὐρειῶν hic male ſcribi in *Fl.* patet ex Homer. Il. A, 570, & paſſim: nam quia addit, ſe verbo Homerico uſurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. *l.* 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celeres erant ſine cera pennae.* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus, *citra ullam ceram erant pennae.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *alae* vel *pennae volatiles.* Sic mox cap. 10: Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad 1 Ver. Hiſt. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν· rogantique, num non terruerit exemplum Icari, *At,* inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimulac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo,* deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem, hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatiſque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρόω, *cera illino:* inde κηρωτὸς, *ceratus;* hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρωτα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρωτα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla ed. inveniissem. Iam vero, quia *I.* & *V.* 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis distertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec iam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Pag. 6. *l.* 3. Δίειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρός εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιΐδῃς) Usum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον) Const. Porphyr. de Leone Armenio l. 15: ὡς σκιὰ τῷ ἀνδριάντι εἵπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὤτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὤτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν ἀεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienses interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemtis his atque horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus.* Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, non est *adiecto animo ad ea, quae sunt vere bona;* sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum studium abstractionem a veris*

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam sermonem ad opposita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν· sed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura nostra dignis; alioquin afferrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. *l.* 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere.* Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, I. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Aristoph. in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & paulo post, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, μετεωροσοφιστῶν summum. At 332, μετεωροφένακας eius sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. eiusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. *l.* 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Lactantius III, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac diiudicare non possis.* SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde supra Hermot. c. 5. SOLAN. Gesnerus ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit Solanus? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, aliosque saepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostrum supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. *l.* 11. Μύδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mss. Reg. 2955. & ed. *Flor.*

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. *l.* 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώρας an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mss. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si εἰς addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. *l.* 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mss. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτῶν) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accuſ. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et ſic Latini, *ubi* pro *quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. Terent. crebro. REITZ.

ead. l. 9. Κυνῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata ſunt. SOLAN.

ibid. Ἐπόμνυντο) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Pag. 13. *l.* 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & *B.* 2. In reliquis οἳ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν· μήδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι ſunt Regum, Dynaſtarum, & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium ſic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut ſit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partes habet, Faciam, ut commixta ſit tragicomoedia.* Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine ſumit etiam pro tragoedia, in qua ſaepe inducebatur ſatellitium Regis vel Tyranni mutum, ſolo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in ſcenam inducta. PALM. Bene monuit Hemſterh. in marg. adeundum L. Bos Obſ. Crit. p. 67. Huius igitur verba ſubiungam: » Palmerius durum ſibi videri ait, dixiſſe Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι ſunt Regum, Tyrannorum &c. qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt, δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibuſvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud Ael. Hiſt. An. alioſque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iiſque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα,

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quoſdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.» Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. *l.* 1. Ἠϋγενείοις) Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Tρ. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen ἠϋγ. ſervo, quia Homericum aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἕτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἴσωπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in eius vita a Planude confictа habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aeſopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtitiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aeſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inſeruerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Εἰρ. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Κάκιστον ἄθεον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum κακίστου &c. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος· ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam maſculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. alioſque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me neſcire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbaſſe propter ſequens διαλεγόμενον· ſed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγομένην certe habere. IDEM *in Addend. & Corrig.*

Pag. 15. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερρέττων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum.* Sed non laboro novandi prurigine. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτόμην) Ed. Baſil. κατεπτώμην. Infra (cap. 13, verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτώμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. GUYET. Κατεπτόμην) Sed & κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. REITZ.

Pag. 16. *l.* 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur *cibo paſtus.* Recte emendavit Geſnerus *viatico ſumto.* Vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* Sed ἀποσπᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, *me ipſum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.* GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domo c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, cum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *cum iam plurimum a nubibus recesseram*. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, *iam multum a terra recessisse*, *terram post se longo intervallo reliquisse*. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, *iam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praetergressum*. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, *& prope iam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ *se*, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit Cicero III de Or. 36: *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Οἰκ. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. Τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus centro. Τὴν τῶν ἱπποπώλων. Ex Iliad. ν. BOURD. Ἱπποπώλων) An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἱπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποτώλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus eſt locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπώλων. Nos ex Homero, & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49, veram ſcripturam reſtituimus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omiſit αἶαν, ſive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic Long. Paſt. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipſi. REITZ.

Pag 17. *l.* 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres Eraſmus dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar;* unde coniicio, eum ἐδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Geſner. ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra Paraſit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει· & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod poſtponitur, cum ſic debuiſſet praemitti. Minus enim accurate narraret, qui viſa prius enumeret, dein oculos ſe ad obiectum convertiſſe diceret. Sed ſi ὥστε pro *cum, quando*, accipias, recte poſtponitur κατακύψας, i.e. puſilla mihi apparebat terra, cum oculos demiſiſſem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod ſimiliter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Baſ.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσὸν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapſum Rhodii ex cauſa quadam nondum reſtituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἱστ. ἀ, c. 18, & Z. Τρ. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Ioſepho hoc falſi arguentem, Hiſt. ſuae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἱκετ. 700 & 722. Et Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. Λ, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. *l.* 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὔτις τοι &c.) Homer. Odyss. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remisissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. ſupra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & ſuſpicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *l.* legendum. Sed quia & *πετάομαι* —*ῶμαι* pro *volare* aeque dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiorem ſum ſecutus. Erunt, qui *πετῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω expando*, diſtinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas *τῷ πετῶμαι* & *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare poſſem, ſi tempus ſineret. Ariſtot. *πετόμενοι* ait, non *πετώμενοι*, de Animal. inceſſu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non ſemel, ut Apocal. IV, 7, *ἀετῷ πετωμένῳ* & VIII, 13, *ἀγγέλου πετωμένου* &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Inſ. ad Abdic. cap. 2 ſub *μὰ Δί'* ſaepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuiſſem eiuſdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare viſi ſumus cum Berglero ad Alciphr. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic *οὐ* ex praemiſſis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut ſedulo multiſque contra Budaeum obſervat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* infero, etſi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente *ἦν μὴ* patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, ſive ironice affirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? IMMO *apud libertum Diſcum*. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeſchylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus eſt Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. *l.* 2. Δείσῃ) Eodem redibit, utrum Florentinae *δείσει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro ſecunda fut. a *δέομαι*· utrum autem *δείσῃ* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δείσει*. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forsan καὶ τούτῳ. GUYET. Non reiicerem τούτῳ, si in libris esset. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2 Ver. Hist. c. 19, εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, *ob haec te odit maritus*. Ibid. 217, Ἕκτεινας ἀν τάδ'; *an propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, *an occideres istas?* Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. *l.* 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. SOLAN.

Pag. 23. *l.* 1. Στρατονίκη) Pessime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona iuvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a iuniore Luciano scripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

ſervata ſunt ad Ἀναβ. cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρυιᾷ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendoſe. Hiſtoria narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conſcrib. Hiſt. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Ariſtaenet. Epiſt. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polyſperchontis, ut videtur, filius; qui a ſatellitibus trucidatus, cuiuſque uxor Crateſipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Theſſalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iaſonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polyſperch. non in Theſſalia, ſed Peloponneſo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim, quod ſciam, eorum, qui exſtant, hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium uſque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπεισθεν ὁ πατὴρ, οὐκ οὖσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano ſuſpicionem praebere potuit. Non obſtat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuiſſe, cum eſſet iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvencula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτῖνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Εὐν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Forsan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι ἰητρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphr. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, *non vulgaris aliquis*. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, *ubi erant convivia*: cum sit, *alibi erant convivia*. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὗ pro *alibi*. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. Il. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. *l.* 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. *l.* 11. Ἄχρις ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπάδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. *l.* 4. Οἰνόην) Ad Marathonem urbs. *Meurs.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem ſane plagam merentur interpretes, licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus edd. hic de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus ſuis ſit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurſ. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Eraſmus ſupine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod poſtea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas ſemper controverſa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτρόπην σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Recte emendaſſe Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὴ ſcribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, ſed paulo poſt ter, quater, φακὴν, ſatis inconſtanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. *l.* 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineenſem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & ſeqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἂν ἐγέλων) Vertitur vulgo *ridebam*: mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubiunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob cauſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine apparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis*. Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cuiuſquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt, *ſi quem videre potuiſſem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Παγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίῳ. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. *l.* 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφήκ.) Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐώκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὀπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγιόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἑμαυτὸν) Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτώμην) Ἀνεπτόμην. Ἀναπτόμαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238. 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. *l.* 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem.

ſterhuſius, adeundum Ez. Spanh. ad Ariſtoph. Ranas v. 973. Ibi autem Ariſtoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς, *conciſis diſputationibus, & verbis minutis.* Ad quae Spanh. „ Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου, *neque enim pulchra tibi eſt diſputatio ea de re* „. Ubi Scholiaſtes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. *l.* 1. Ἔσται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciphr. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἴη pro *fiat*, *contingat*, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἔνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἔνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. *Ald.* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι) Benedictus, *mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἔκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeris Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσῃς τὴν θύραν, *pulſabis ianuam.*« REITZ.

ead. l. 16. Ἅμα) Μὲν hic male eſſe in ed. *Par.* notat Solan.

falso. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. REITZ.

Pag. 33. *l.* 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: *Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω, eleganti idiotismo Graecis significare *iam iam*, *paulo post*, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν, *cum* (caput ossis) *intro excidit*, i. e. *luxatum est*. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odyss. Λ, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβεβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὦ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντητα, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini *attonitos* dicunt. Cels. *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant.* Ovid. Trist. I: *Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae.* Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. *l.* 3. Ὤτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyſſ. Λ, 307, & ſeqq. SOLAN.

in Schol. col. 1 *l.* 21. Δημω——) Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignariſſimis novi. CLER. In Coll. *G* de eo nihil eſt. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν· narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſacerdotium attributum eſt; de quo vide Pauſan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. Τὰ Διάσια) Conf. ſupra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemſterhuſio. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν ſcilicet. GUYET. Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν, vel τέμενος, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus; ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον, *Caſtoris* & *Pollucis*; de quo vid. Hemſterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Conſule de hiſce Meurſ. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſeo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum ſit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίζεις ἔχων) Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *P.* quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaſte videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad Aſin. c. 20; quae etſi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam; quae cum ſic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I, Epiſt. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμπταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noſter Tox. c. 45, δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Heſiod. Ἐργ. v. 42, Κρύπτουσι γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in Liban. ſine varietate, Epiſt. XIV, p. 4, παίζεις ἐκὼν, *ſponte ludis*. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & *Fl.* ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exſulare itaque iuſſimus vulgatum φιλόκενον. SOLAN. Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit τῇ φιλονει-

κἰᾷ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. *l.* 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam eſt in I Epiſt. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elſner. Obſerv. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσταὶ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer ſupra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν ſubaudiendum. An librario excidit reſtituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pauſan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. *τρ.* c. 8. Heſychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de feſtis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. *β'*, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. *A.* 1. Sed quoties eius lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe iam laudatus I. Elſner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianei non eſt oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. *l.* 1. Ἅττα) Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi, quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad Εὐρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum, *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. ſupra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Ariſtoph. Eq. 644, Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, *tum coronarunt me ob laetum nuntium*, quod Kuſterus ad Plut. 765, & Scholiaſt. ad hunc verſ. Equit. clarius exponit eadem ellipſi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, ſitne εὐαγγέλια nominandi an accuſandi caſus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum ſic videtur vertiſſe, cum in ipſo Ariſtoph. textu planius converſum ſit, *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipſum ſatis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kuſtero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia ſit conſtructio, quam Spanhemius melius indicat Kuſtero; ait enim Ariſtoph. Plut. 764, — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. *Coronari Olympia* dixit ad hanc formam Horat. Epiſt. I, 1, 50: *Quis magna coronari contemnat Olympia.* GESN.

Pag. 38. *l.* 3. Ἀλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiuſque dubitatione vid. ſupra Vit. Auct. verſus fin. REITZ.

Pag. 39. *l.* 2. Ἑρμόδωρον) Vide ſupra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἃ δεῖ ποιεῖν) Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. *Praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte ſcribi, vid. ſupra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemſt. qui & Ἄττην ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurſ. de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii, *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea iudicata ſit, quaeve prima repererit, ſcribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. *l.* 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicendibus ſane avibus mutare iuſſit Marcilius: μύρτα enim ſuis civibus apponit Plato in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exſtat; ſed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Weſſeling. Obſ. p. 51 — 2, ſcribens: *Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; Plato ſuos cives* μύρτοις, myrtis *tanquam bellariis veſci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnoſ. c. 18 & 19.* Haec ille, & aſſentior, licet Phaedrus myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes, haud ſcriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, ſed μύρτα *baccas myrti*, ſive *myrta*. Auctumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, μύρτα annumerat Long. Paſt. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus veſcebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter iſta plerumque exſequitur, quem vide 313. Immo alibi Caſaubonus docet, Hecatae mactari ſolitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque* &c. En interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque* &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. GUYET. Hom. Il. E, 341. SOLAN. Verſus Homeri eſt, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda: iam vero vel totus verſus Home-

ricus poterit ita recipi, uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuiſſe carmina Homeri Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Cenſeo, Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Reſcribi curaſſem cum Graev. τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat, neſcio: ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ᾖσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules.) Τὰς θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Geſneri verſio ad Graevii ſententiam eſt accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνη eſt *Myrtus* arbor. Long. Paſt. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίνη dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. *l.* 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliiſque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. iam bis. Item c. ſeq. καθ' Ὁμήρου εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quiſque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὗδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige ἔχε pro εἶχε· idque per ſe etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἔχε) Recte emendarunt *B.* 2. & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & poſtulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B.* 2. eſſe addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienſ. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & ſupra Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Pariſinae lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 42. *l.* 3. Ἐτώσιον &c.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deeſt ἑαυτούς. SOLAN. Neſcio, num opus ſit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτούς. Vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 30, ἀποῤῥίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Aſtrol. 1. Ubi & potuiſſem addere Ariſtid. Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra: quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. ſupra T. I vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Ienſ. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, ſi in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, & centies apud quoſvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, Eustathius docet aliquoties, praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. Λοιδορουῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδορουῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epict. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τοῦ λοιδορουῦσι in λοιδορουῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. *l.* 3. Κέκραγα) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται Evang. Luc. XIX, 40, ſit loco futuri ordinarii. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. ſupra Aſin. c. 16 m. ibique notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πεῖσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt: ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit Caſaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic *ſeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita ſupra Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, *quae iam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. *l.* 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etſi *Par.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis:* quod cum ſenſus poſtulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *l.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Iuppiter, dicatque quaſi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quiſquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacitum ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſucclamantes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem, hunc libellum ſcriptum medio menſe Decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat, neſcio. SOLAN. Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres.* Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Iulio Caeſari, Dione teſte L. 40, p. 144 B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui ceteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, itemque ad V, 54. Porro ἐκεχειρίαν *iuſtitium* vertere, quam *indu-*

cias, malui; cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus ſupra Hermot. cap. 4 ſub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciphr. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, alioſque, ſi quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἢ, καὶ κυανέῃσιν) Hom. Il. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque ſcriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. *l.* 3. ΖΕΥΣ &c.) *B.* 1 & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo caſu erant collocata, etiam Graeca ſic ordinavi, quod & factum ab Hemſterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abeſt perſonarum inſcriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipſa *B.* quae pro more ſuo omnes Dialogi perſonas adſcribit, *Iovis* quidem primo loco nomen habet, ſed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν) Senarii duo e quopiam poëta Comico deſumti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior verſus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῷ) Homerum a caecitate ſic dictum ſcribunt Herodot. & Plutarch. Ὄμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hiſt. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων, ſcribit οὐδὲ ἔσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, σχολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens, ut aurem inveniat*, hoc eſt, *tangat*. Ἀλφαίω & ἀλφαίνω eſt *invenio*. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Ῥητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι *ſcalpere* ſignificare? Interim ad ſtabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀωρὶ) Illud ἀωρία natum ſuſpicetur quis α repeti-

to ex ſequente ἀπό. Alius contra ἀωρὶ amiſiſſe α praedicabit, quod abſorptum ſit ab α ſequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ ſaltem cum puncto ſubſcripto ſcribendum fuiſſe arbitror, quod edd. pariter omiſerunt, excepta *B.* 1. Nam ſi neutrum plurale foret, pro adverbio poſitum, accentus eſſet ἀώρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Sic *V.* 2. *B.* 2. *S.* & *A.* In reliquis mendoſe ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus ſilet. Apollinis Clarii erat. A Germanico conſultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum ſuper nuptiis Imperatoris Claudii conſuluiſſet. Strabo, qui circa Auguſti tempora ſcripſit, loquitur de illo oraculo, quaſi ſua aetate fama eius tantum, non ipſum ſuperfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur poſt eius tempora illud, ut alia quaedam, reſtitutum. Tanquam ſuis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, ſed & Philoſtratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichuſque in hūius lib. de Myſt. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Pauſ. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν ſuo tempore non ἐξειργασμένα *abſoluta* ait: quod firmat coniecturam noſtram, inquit Olearius, (ex quo haec deſumta ad Philoſtr. p. 140.) de reſtaurato hoc templo paulo poſt, quam Strabo ſcriberet ſua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuiſſe apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clariſſimo fraudi fuiſſe credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pſeudomanti ſibi viſus eſt deprehendiſſe. De Clario enim illic ſermo eſt; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diſerte diſtinguuntur. Meminit & alibi Noſter. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ξάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam* LYCIAM XANTHIQUE *FLUENTA Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισαμένη) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliiſque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile ſe offeret. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem ſignificatum Wolfius in ed. nupera ex Creſollii Theatr. Rhet. probat. Niſi & hic potius ἐσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. *l.* 2. Ἐπὶ πείρᾳ.) Servavi lectionem edd. potiorum. Etſi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſam ſignificare, ſatis dictum ſupra 1 Ver. Hiſt. 19. Addo tantum Aeſop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *ſe id utilitatis eorum cauſa facere*. Adi etiam Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent*. Aliud eſt ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Ariſtid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι, *quiſquis id optime ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἑς τὸ αὐτὸ ἕψοντες) Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam ſuperius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Paſſim alibi tangit Noſter. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν *Midam* eſſe; ſed *Croeſus* eſt. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) *Senarius luxatus*. GUYET.

ead. l. 6. Ὀρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta deſumti ſic videntur corrigendi: Ὀρῇ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kuſtero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. GESN. Ὀρῇ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inſeruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; ſed & συμφοραῖσιν tum ſcribendum. Locum Geſnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortaſſis ſcripſerat φυσουργ—; quod quia novum eſt, malim φυσσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἢ τὸν ὕπνον) Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione ſomniorum vide Luciani Somnium, ſive Gallum. Homer. in Odyſſ. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. ſupra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de ſcriptura huius verbi. At vid. ſupra Tox. cap. 9 f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *diviſae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διῃρμένος recte, *ſublatus*. Sic ἐπηρμένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω eſſe, notum quidem; ſed per feſtinationem oblitus ſum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. *l.* 2. Βλακεύωσιν) Non tam ſtuporis hic notionem ſubeſſe, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiaſtes ad h. l. obſervat. Conf. de hac ſignificatione Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὗετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum ſic interpretantur: *Non enim ſolum generalibus illis meae adminiſtrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus adminiſtratis, ceu curarum parte ſublevato, quieſcere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera eſt, nec, niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. SOLAN. Numerum Olymp. omiſit Solan. in nota ſua, eum poſtea adiecturus; ſed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. *l.* 2. Ἐν Αἰθιοπίαν εὐωχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱππιοκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθὴς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα interpres ſupplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, ſi operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. *l.* 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. eſt μερμερίζω; quis enim neſcit, μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἀλλ' ἴομεν μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem reſtituimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κερράγασιν) Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. *l.* 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκεκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elſner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) *O tempora, o mores!* Sed neſcio, an ab aliis ſic Graece uſurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiuſculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiuſdem Guyeti notam ſequentem. REITZ.

Pag. 54. *l.* 2. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ) Phurnutus Iovem iuſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & imperator univerſorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iuſta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Iovi aſſiſtentem iuſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. COGN. Ὦ θύγατερ) I. e. Δίκη. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocration ſcribit, Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi dicas, Deas caſtas & incorruptas. Pauſan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Heſiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Heſych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Conſule Heſych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, Pauſanias in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit Meurſ. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De ſortitione iudicum permulta Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. *l.* 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod affirmanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. ἑλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos infectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἴλας) Lego κατ' ἴλας. *B.* 2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Περ. 517. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν eſt in *l.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mſ. περινοστοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121,— προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ. Noster hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. *l.* 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἀκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad siniſtra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. *l.* 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. *tr.* c. 33) qui & *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 58. *l.* 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, exspectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum*, aut *super campo.* ALMEL.

Pag. 59. *l.* 1. Σούνιον) Atticae tabula propositа haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mſ. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, *tu vero hic in colle consideto:* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 1. Μαραθώναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἰκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique Wass. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοὶ, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὄρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοί τινες, πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro *in vicinia*, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. *A.* 1 *W.* quod ex seqq. ubi rur-

ſus bis, ter ſic occurrit, facile quidem eſt probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae conſuetudini dedi, ut ἐν hic quoque reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic poſſe habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσεισι coniungi poteſt: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur poſtulari. Alciphr. L. 2, Ep. 2, p. 216, ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritiſſimus Bergl. ex Ariſtaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyſ. εἰς γειτόνων. At vel in Alciphr. & Ariſt. ἐν mallem, niſi viderem & ſic eſſe ap. Menand. ab Solano indicatum, ſimilemque luſum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, *quae diu* DOMI *eſt aſſervata*. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuiſſe Mercurium pateat, niſi loquenti Iuſtitiae honoris cauſa ceſſiſſet. *Fl.* EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impreſſi punctum unicum poſt καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 5. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in pleriſque ante ὁμοίους eſt, ut in *S.* & *A.* factum eſt; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, ſi praecedat οὐκ. Sed P. recte omiſit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemiſſam recte etiam deleverat Geſnerus noſter. REITZ.

Pag. 62. *l.* 7. Ἀρετήν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac ſaepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον· qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis gloſſa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione.* I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: *Stanſque* (Arion) *in ſummae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλὸν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. *l.* 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *I. B.* 1. *S.* cumque Geſner. id etiam in marg. emendaſſet, quantocius hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. ſupra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, *inprimis, quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περιασχολεῖν eſt verbum, quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.* GRAEV.

ead. l. 6. Ὁπόσους) Ὁπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accuſativum perſonae recte habet. Confer ſupra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata ſunt, bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo paſſim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suſpicio tamen ſubnaſcitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ legendum, uſitata anaſtrophe. Sed video Graev. idem iam praecepiſſe. REITZ.

ead. l. 7. Κεκηλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Poſſis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quaſi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: ſed hoc nihil ad iudicium de victoria. Cauſa hic indicatur, cur viciſſe iudicet vulgus eos, qui ſunt clamoſiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum ſit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime inſolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, ſed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti ſtupent, ſatis conſtat. Fallor, an idem ſpectavit Solanus, qui in verſione poſuit *obſtupefacti.* GESN. Optime olfecit Geſn. κεκηλημένοι legendum, & ſic Solan. voluiſſe; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημωφελές τι) Bene ſic emendarat Geſn. cum in *H.* ſua δημοφελὲς ſecunda correpta legeret, quod vitium etiam obſidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amſt.* REITZ.

ead. l. 12. Μηδὲν ὑποστειλάμενον) *Depoſito metu*, Eraſmus. Geſnerus rectius, *abſque diſſimulatione.* Ita in Act. Apoſt. XX,

20, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aeſch. aliiſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. *l.* 2. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Baſ.* At cum *l. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης) *Merces pro quoque iudicio tres oboli.* Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθὸς, *tres oboli, data iudici merces.* Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu *ſtufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι, *ſunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt.* GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtophane docet. REITZ.

Pag. 65. *l.* 2. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἰωθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοὶ ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiunctus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter dictantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani ſyntagmatis Ariſtidi ab illo edito ſubiuncti c. 1, vel cuiuſcunque libri antiqui inſpectio docere unumquemque ſatis poteſt. Sic mox habebimus ἱκέτην in οἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Uſus ille verbi ἔχει non infrequens. Noſter Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἢ πεισθῶ, *difficile nobis eſt perſuadere.* Inprimis referre hîc iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi ſimiliter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν ſervato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Ἔμοιγε) En medicinam, quam Geſnerus deſiderabat, quamque coniectura aſſecutus eſt, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciphr. II, pag. 262, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν· ubi Bergler. priſtinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut veſpae circumſtrepentes verticem*, cum *arcem* debuiſſet, id quod Geſnerus noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab Ariſtophane; vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 1. Κληρῶμεν) De cauſis ſorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Iunt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et ſic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Eraſm. ac Geſn. dedere, *pro Polemone.* Guyetus, *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philoſophantur.* Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hiſt. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Ariſtid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, ſuper,* ſignificare: nam Polemon non tam eſt, *pro* quo cauſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter,* hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, recte vertas, *pro nobis,* (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter nos,* ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paſt. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικὼς, *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & ſeq. Nec obſtat, quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demoſth. περὶ στεφάνου, *Demoſth. pro corona:* nam & ibi corona eſt, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter,* vel *ſuper,* quo ſenſu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. GUYET. Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *ſocrus:* quaque uſi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, ſive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rurſus infra c. 24. Ubi Scholiaſt. tamen ἀργυρομοιβικὴ, ſine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non ſit contra analogiam in aliis nonnullis compoſitis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύῤῥωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. *l.* 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpres, *prius dirimamus: hae autem poſtea iudicabuntur.* Non reiicio hanc ſcripturam, ſed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, &c. cauſas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ ſubſtituerat ex G. Ego neceſſitatem nondum video: quin quia δίκας ſupra praemiſſum intelligitur, aptiſſimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere*, *diiudicare.* Ita ſimplex λύειν, pro *diſſolvere dubium*, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere ſententiam*, habet, ſupra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. ſive Epiſtolam Artaxerxis ad Hippocr. quae eſt numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id eſt, *ſolve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 poſt med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello.* Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Ariſtoph. Lyſ. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, ſi modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. ſed ſolus; & gloſſema merum eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) An τῇ δεήσει; GUYET. Non male. Sed perſonae dativus intelligi poteſt, quando res accuſandi caſu additur: ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere ſunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus ſit. Nec inſolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, verſ. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallem, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iuſtitiae reſponderet. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα) Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσούτους reſcribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν ſignificet*, ſortire undecim totidem utrique liti. *Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia.* Cui ego plane aſſentior, ac reſcriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi *δικάζοντες*. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi paſſim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγις) Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemſt. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoſcit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis, hinc apparet. Addat, cui tanti eſt, Deor. Dial. VII, 1, ubi *μόγις* edidit Hemſt. quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *I. μόλις* ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. REITZ.

ibid. Ἑστηκα) Ἑστηκεν, quod bene monuit marg. *A.* 1 *W.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ) *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo οὐθεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, *nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes ἐθελήσειέ γε, abſque ἐν, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae ſequuntur ſcilicet. GUYET. Occurret ſic rurſus Dial. ſeq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. *l.* 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τό γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſcil. clepſydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, *quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellipſ. p. 176 ed. Franeq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὔνουν) Ita in Epiſt. ad Epheſ. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elſner. bene monet, εὔ-

νουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis teſtimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ὧν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὅ. Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paſt. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἑωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων) Sic in Deorum conſilio ἀκράτῳ ἕωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις δεδινθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. *l.* 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſa, quo ſenſu Liv. & Salluſt. *in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis neſcit? vid. tamen Cort. ad Salluſt. Iug. VIII, 2. Adde ſupra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum*, *ad ſe*, ſive *ſeducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. SOLAN.

ibid. Ῥινὸς) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ῥευσάτω) Vertebatur, *peroratum a me eſto*. Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. *l.* 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu ſic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus*. Sed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & ſtatim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. ſupr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Celſ. p. 50, 1. Sed ibi philoſophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euſ. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *facieſne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem veniſſe ad ſe, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων· i. e. ſecundum interpretem, *apud amicos praeſentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad diſcipulos. Philoſophos enim diſcipulos ſuos modeſtiae cauſa vocare conſueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς, ab aliis oſtenſum eſt. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum caſu ſecundo nunquam conſtruitur. Deceptus fuit interpres prava diſtinctione. Verba erant diſtinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: *confundere noſtrum conabatur conventum, turbas dando ſua vociferatione.* VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iuſſit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impreſſis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; ſed quia ad *Par.* haec deſcribitur, quatenus bona eſt, eius lectionem ſervavi, tum quia Cod. P. quoque ſic exhibet, & alibi Noſter ſic ſolet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem eſſe, quis neſcit? REITZ.

Pag. 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excuſſerit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaeſivit; nec adeo immerito, ut ſit, *quomodo affectus ſit erga me.* Eraſmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto A ME immutatus atque affectus ſit*, διάκειται paſſive accipiens: quod non plane nego fieri poſſe: nam ſive *diſpoſitus ſum* dicas, & pro paſſivo habeas, ſive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo paſſivis & paſſionem ſignificantibus additum valere *ab*, verum eſt. Sic ſupra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπό. Item § 15, ὡς μὴ ὠφθείην πρὸς τινός. Ne alios teſtes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι ſignificat *affectus ſum erga aliquem*, certe ſolet οὕτω διάκειμαι πρὸς τινὰ dici cum accuſativo, ut Noſter in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ-

γνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit;* sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistram; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interserit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ· quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceres, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

ſaepe hac phraſi utitur aeque ac Alciphr. Et Liban. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. Ξ, 235, — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Theſ. Sic φέρε apud Ariſtid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter, *Age, videamus,* pro *agite.* Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — conſiderate.* REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεταί μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui ius,* uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. exiſtimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipſ. p. 207 —8. REITZ.

ead. l. 14. Τινα—τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipſ. p. 206. REITZ.

Pag. 74. *l.* 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα· id eſt, ἢ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἢ τοῖς ποικίλοις κατεγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipſi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem expoſuit, ellipſin minus accurate aſſecutus. Ἔχουσα enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῷ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Noſtrum B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſoni vicinitatem, quem iotaciſmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Geſner. ſponte in verſione dederat, *ante vos.* REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Eraſmo

Benedictus accepit *quasi quaedam sorot praesentis causae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσεί τις ἀδελφή. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Pag. 75. *l.* 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) An τί οὐκ ἄν; GUYET. Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si vertas *atqui*, ut c. 21 med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς, *atqui quis iudex* &c. *deinde vero*, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. *l.* 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους) *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Mss. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* Dein pro προσδέντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισθέντες, *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deleto *n*, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit,

quam *noſtrum*, etſi ſuum quoque Theſea Stoa dicere queat; tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & verſionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσδέντες) Angl. *εἰ πεισδέντες*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id eſt, Stoica philoſophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis, quod propoſuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quaſi aculeis, interrogationibus anguſtis*. Porro hanc eſſe *altercationem*, ſatis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi διςύλλαβα & κομμετικὰ proponit ἐρώτηματα. Adeoque ſimili modo praeciſe ſibi poſtulat reſponderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὖσα) Conf. ſupra de Merc. cond. c. 16, ὡς τὸ μηδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα) *Iusiurandum religioſe ſervandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε) Nihil novi eſt, nominativum ſic pro vocativo poni; neque id mirum, ſi vel nominativus ipſi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod ſexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς· id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, ſed antiquum nominativum Macedonicum eſſe tradit. Eſto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab ſuo ſubſtantivo ita diſſentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo ſonuiſſe, non φίλε. Interim purus eiuſmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non poteſt negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & ſeqq. Ἥλιός γ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε poſitum ait. Adde Noſtrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγε. REITZ.

Pag. 77. *l.* 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. fratris noſtri conſultiſſimi G. O. Reitzii Belgam Graeciſſ. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἥν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἥν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἑνὶ κεφαλαίῳ, eſt *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορρίψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo scriptum fuisse ἀπορρήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quî negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανοῦργος, ῥαδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Francomia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἔκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἔκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. *l.* 1. Ὥσπερ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mss. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* Editi, φεύγοντα· sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. Ἱκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. *l.* 2. Δοκιμασθὲν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. *l.* 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. *P.* ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλαμένους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιμπλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀϊδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. *l.* 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & *l.* exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνωμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. *l.* 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀπὸ προηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hiſce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonſtrabiles nominantur: non quod demonſtrari nequeant — ſed quod tam ſimplices tamque manifeſti ſunt, ut demonſtratione non egeant, adeo ut ipſi ceteros gignant, fidemque illis ex ſe impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, ſi conſtaret, ad hanc ipſam diviſionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere eſt tantum a re ſua otii? GESN.

Pag. 83. *l.* 2. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque ſine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque ſtare poteſt, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia ſic ſolet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Verſus ſenarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικὸν, quod ſequitur, gloſſema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. *l.* 1. Τὸ δικαστικὸν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12, ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης, ibique notam Geſneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα· non tamen aſſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν iam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*, ſed δικαστικὸν illud ſubieciſſe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per iocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*: verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. *l.* 2. Ἔφκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, *tollit Philo iudicium cogniti & incogniti.* GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. *iudicia ad res huius vitae pertinentia.* Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *causam dicere in aequo iudicio.* REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, est *vadimonii deserti reum esse.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. *l* 3. Πρῶτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumtum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ'αυτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὥστε) Deest in Mf. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. *l.* 1. Τοῦτον) Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. *Mea Glycerium.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam ſpectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad ſua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἔπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεί. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ δαυμ. λόγους) Haud ſatis modeſte facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenſeri non recuſem, non ignarus tamen quid regeri poſſit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum ſemel valedixiſſet, famam etiam, quam iiſdem ſibi fecerat, parvi duxiſſe, ea ſola contentum, quam, novae inſiſtens viae, ſibi iam comparabat. Hinc etiam coniicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλέτας) Reſpicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cuius plura exempla ſunt apud Philoſtratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Ariſtide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philoſtratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Hemſterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philoſtr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Geſnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clariſſimo Philoſtrati interprete (ad pag. 495) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 3. Περιστέλλουσα) *Complectens.* GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noſter: nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis eſt ſecunda ap. Dionyſ. in Perieg. v. 94 Sed Ἰώνιε, Ἴωνες & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophiſtae ſibi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O & P. optime. In impreſſ. μεγαλοφρονήσας. SOLAN. Μεγαλοφρονήσας) Μεγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori ſubiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioſeph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demoſth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλούσιοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Mſ. αὐτὸς δέ. GRAEV. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes philoſophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A, B. & not. SOLAN.

Pag. 89. *l.* 1. Κωμικὰ) In impreſſ. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in

textum recipiendum cenſeo, niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικὰ ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum δισύλλαβα argumento eſt, & hic κομματικὰ rectius eſſe, quam κωμικὰ, & mox ſequens συλλαβίζων declarat δισσύλλαβα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Adde, quod me humaniſſime monuit I. I. Wetſtenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS eſt, & quaſi per ſententias loquens.* Et in Matthaeum: *prudentem ſemper admoneo lectorem, ut non ſuperſtitioſis acquieſcat interpretationibus, & quae* commatice *pro fingentium dicuntur arbitrio, ſed conſideret priora, media & ſequentia, & nectat ſibi univerſa, quae ſcripta ſunt.* REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, *les faiſant épeler.* GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισεῖσαι) Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. Plin. Sec. V....— *quid quiſque ſentiat, perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide Caſaub. ad Th. 116, & nos ad Σκυ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὤρων) An ἐντὸς τῶν ὤτων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. GUYET. Facilius eſt aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Verſus Perſii a Guyeto adductus, eſt 59, Sat. I; ibique ſannas & exſibilationis geſtus deſcribit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioreſque complosiones. At obſtat tum μικρὰ ἐπινεῦσαι· ideoque μικρὰ iam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam ſibi perſonam

a Luciano indutam: & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὀρῶν retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἔνοχος) Ἔνοχος τῆς κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus.* Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοὐναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως· & inepissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciphr. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. *l.* 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγραψάμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amſt.* conſulere ſolco, quia omnium eſt vitioſiſſima. Neque Solan. hic eam conſuluerat; ſed quia Weſſeling. Obſ. p. 162 monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dediſſe, & ex *Ald.* ἑαυτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifeſta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iiſdem Obſ. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienſes more, quo omnes inquilini* μέτοικοι *ſibi ſumere debebant* patronum προστάτην, *qui vero neglexerant facere, compellabantur actione* ἀπροστασίου, *de qua Harpocration. Eiuſcemodi ſibi patronum legere illis eſt* νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. *Neque quiſquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe. Et primo quidem in Scytha,* (c. 10, ubi id iam monui, Geſnerus autem ſponte in verſione emendavit.) *Deinde in Bis Accuſ.* h. l. — *Latina facta ſunt,* ſuique velut praeſidem ſcriptis teſtantur. *Neque id ſatis bene.* Geſnerus hic *antiſtitam* dedit, pro *patronam,* quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, neſcio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adſciſcere ſibi* etiam aliis in rebus uſitatum: hinc Theophilus Inſtit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δέσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, *litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienſes reſpicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque ſuam profitentur.* GESN. *in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeciſt. cap. 10, & Elſner. Obſ. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. eſt vocula μὲν, quae, cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὔγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἀγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἰκίδιον habuimus tamen Aſin. c. 2 f. & alibi, conſentientibus vett. edd. Scribit & ſic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidissem, si varietatem inveniissem. REITZ.

Pag. 91. *l.* 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταὶ) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 1. Παιανιεὺς) Demosthenes. V. Ῥητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμυθουσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἤ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus Συρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. *l.* 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima ſic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* Quae Luciani eſſe nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed ſatis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemiſſo ac ſupra tam ſaepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. ſupra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iiſdem iudicibus. GUYET. Immo ſub iiſdem, ſive iiſdem iudicibus praeſidibus; ſed & hoc in vulgus notum. At hoc ipſum voluit Guyet. nimirum de iiſd. iudd. intelligendum eſſe. REITZ.

ead. l. 14. Διπλασίονα) Adverſatur hoc palam iis, quae c. 14 conſtituta erant. Aut igitur parum ſibi conſtare cenſendus eſt Lucianus, aut, corruptum locum eſſe, fatendum eſt. *Fl.* ed. διπλάσιον οἱσ—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *cauſas* Ciceronis tempore, *controverſias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. *l.* 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Ariſtoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἅρμα) Meminit iterum Noſter Ἀναβ. c. 22, & Ῥητ. c. ult. SOLAN. Conf. ſupra Piſc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ· ſed ὑπεράνω ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo*. Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt, ſupra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. ſupra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 2. Μοι — μοι) Delendum cenſeo poſterius. SOLAN. Recte. Idem *Hag.* editioni adſcripſerat Geſnerus. At quia conſtans eſt lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoſcatur poſterius μοι a Mſ. Reg. 3011. illud exſulare iuſſimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Noſtro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. ſupr. Demon. c. 62, ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demoſth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae ſupra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρη. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo ſupra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππόν τινα) Iuniorem altero; vid. Olear. ad Philoſtr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. ſupra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hiſt. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malevolos *ſubleſta lingua*, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt, Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.* De quibus vide Caſaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid. Coſmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένων) Sic P. ſolus. In impreſſ. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt, quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, ieiunus, macilentus, de qua voce ſuperius nonnihil notavi. Paulo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mſ. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In impreſſ. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων ſponte etiam probavit Geſnerus. Conf. ſupra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. *l.* 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adſpectu videtur eſſe τὸ ἀνῖνον marginis *A. IV.* quia idem ſignificat, quod vulgatum. Verum quia iſtud eſt Codicis alicuius ſcri-

bendi compendium, hinc ſtudio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam deſumtas. REITZ.

Pag. 97. *l.* 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι) *Quod tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione ſic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. *Baſ.* p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς ἀΰλου, *immaterialis.* GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Coſmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non eſt ἀμιγὴς, ſed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ τ'αυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo poſt τὴν ἑτέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem ſuperiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum reſtituimus ex Mſ. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter compoſuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nuſquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adiecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alas* etiam addit, ὃς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν; καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. Τὴν τετρυπημένην) *Calculum condemnationis.* De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. *l.* 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Bas.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλῳ χρῆσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) Sic mox c. 2, &. supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A.* 1. adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. *l.* 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo ſtatim ſequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingenioſe ſane, ut huius ſcriptoris omnia, ſcriptus eſt hic libellus de Paraſito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo eſſe, ſed & univerſarum ac ſingularum artium praeſtantiſſimam. Is itaque, qui Paraſiticam hic propugnaturus eſt, rogatus unde vivat, ſe quoque reſpondet callere artem, quae ſibi victum praeſtet, nimirum Paraſiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, niſi furens, Paraſiticam appellarit artem? Reſpondet Paraſitus c. 2: Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amſt. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex ſequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Poſt δοκῶ poſito commate, haec verba ita redde: *Si autem inſanire tibi videor, exiſtima inſaniam mihi eſſe cauſam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe inſania omnem culpam ſecus factorum ſola & una habeat; ut ſequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν eſſe referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magiſtra pro ſuo arbitrio tractet, in ſe omnem culpam arceſſens, veluti culpa eorum vitiorum, quae diſcipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magiſtros eſt. Quandoquidem itaque Simon (id nomen eſt Paraſito) plane non diſſimulat ſe Paraſitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, ſignificare, appellabimus te Paraſitum.* Reſpondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum eſt, haec verba eſſe mutila, & excidiſſe tale quid, quale interpres, qui hiatum ſenſit, addidit: ſive χαρίσαισθε ἄν, ſive aliud. Sed hoc veroſimile eſt, primo quia facile ob affine verbum potuit eſſe praetermiſſum; dein quia ſtatim quoque ita ſequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *ſi ad me ſcribens, dicas*, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita ſupplendus eſt hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσαισθε ἄν, *rem mihi feceritis multo gratiorem, me ſic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum eſt, ut ſaepiſſime eſt, potentiora eſſe poſtponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obſopoeus, *magiſtrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluſiſſe; ſed neſcio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. *l.* 9. Τῳ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemſt. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτε· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιτε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσετε, aut ſimile. GUYET. Vid. Ienſii notam praemiſſam, qui poſt haec verba, χαρίσαισθε ἄν, vel ſimile quid, excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubiunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν & ſimil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxin editioni Boerhavii ſubiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt*. Multos alios luſus in participiis afferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac Epicteti revera pro imperativo & ſubi. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαισθε ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες ſit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda eiuſdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaſt. notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προοῖσται) A futuro Aeolico προσέω, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, ὀϊστὸς, *miſſile?* Placet. Τὸ ἔω, ἵημι triplex videtur: ἔω, ὕω, οἴω. Ab ὄω, ὦκα, ἔωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. *l.* 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecutus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Μεν. c. 17. Perlecta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἴομαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (etſi ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθὲν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auctt. ſubiungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθὲν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθενὶ idem III, c. 57, v. 65. Μηθὲν Ariſtot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος· c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rurſum L. 2, c. 3, & μηδὲν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἕν ſit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad maiorem forſan emphaſin, ſcribi qui neſcit, adeat Mollium ad Long. Paſt. p. notarum 52. Sed ſufficit hic oſtendiſſe, Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rurſum Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς κωλύσει, & ſaepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθείς ἐστιν. Lenius Scholiaſt. Ariſtoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius eſſe, quam οὐθείς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoeſchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt uſque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpres. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl.* ed. & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impreſſis enim legebatur, οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mſſ. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, *quand tu dirois peu de choſe, la verité de tes raiſons l'emportera toujours.*

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. *l.* 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ κ. τ. λ. ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat ſupra Paraſitus, ſe philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo exſpectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστὶν) In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex ed. *Flor.* partim ex Mſ. Interpretes verterunt, *Ars eſt, quae conſtat ex*

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes?* Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut *Fl.* ed. & *S.* c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως: in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων· quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat.* Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *A.* 1. *W.* additum etiam erat, *legendum* ἐκ καταλήψεων· *vid. Commentarium Hermogenis fol.* 2, *ubi per* definitio *explicatur.* Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum*, consentientes, *&* coëxercitatae, *habet in Instit. Orat. L. II, c. 18*, (leg. c. 17.) sive ille, *inquit*, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

tae; *ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici:* τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (*alii* ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. *Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143.* REITZ.

Pag. 106. *l.* 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc alluſit Pers. Sat. III: — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo.* Et rursus in Sat. V: — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pictae tectoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρόν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρόν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic *S.* & *A.* quibuscum consentit Ms. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίοι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν) Ἤτερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *l.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν, *senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat;* sive, *senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία, i. e. *minime omnium pueri ieiunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δ' ἢ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehenſum. Quod multis tuetur Eckhard. in Obſerv. ex Ariſtoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. *perpetuo, ubique*, quaeſivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obſop. Non opus erit, ſi παντὸς cum Geſnero noſtro maſcul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non diſpliceret tamen πάντως, ſi alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* converſum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & poſſis *ante omnes* reddere, etſi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο, *quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe eſt ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemiſſum erat. Generaliter autem excellentiam ſignificat; neque credo, ſemper diſquiri debere, quo genere accipiendum ſit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de ſumma rerum*, neutr. eſt apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere*, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibuſdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis ſententia exſtat in Dialogo, qui inſcribitur Gorgias ſive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exſtat, ſed in Theaet. p. ed. *Baſ.* 83 A. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed ſi ad Paraſitum ipſum referas, non tanta mutandi neceſſitas. Ad καταλήψεις certe ſingularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (ſed rarius) invenias cum ſing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita ſolet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam ſing. eſt? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxiſſe feminin. plur. verbo ſing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, ſi εἶεν ſemel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Geſnerus, εἴη ad Paraſitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum eſſe forſan innuens. Velim igitur, etſi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; ſi forte & alia femin. apud Noſtrum ita conſtructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, ſi interrogandi ſignum addas, quod adeſt in *P.* in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὃν, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; ſed mallem tum etiam illud ὃν poſt βίῳ, quod illa cum ceteris ſervat, omitti, ut recte notat marg. *A.* 1 *W.* quo ſententia paraſitica ſit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. REITZ.

Pag. 109. *l.* 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſollertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paulo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionyſium Thracem, ubi occaſione eiuſdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obſopoeus, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae iungi poſſe, translatitium eſt. GESN. Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe Obſopoeum crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit, *te ipſe ſervare potuiſſes;* niſi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Geſnerus τ tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam reieci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae perſonae eſt, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id aſſertum vid. ad Aſin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι, niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· 2 Corinth. X, 12, & paſſim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere, bene profitetur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. *l.* 6. Τοιοῦτον) Pleonaſmus, qualis ille Pauſan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 poſt med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noſter paſſim. Vid. Τιμ. cap. 28. (ſed quia alia diviſio ibi inſtituta iam eſt, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ſ. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in *P. S. A. I. Fl.* &c. Aliis igitur edd. uſus fuit. REITZ.

Pag. 111. *l.* 8. Οὐ γὰρ) Verſus Homerici erant corruptiſſimi. BOURD. Inſpecto Homeri loco, (qui eſt Odyſſ. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipſe Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ Ἡμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum reſpicit Baſilius de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πλησθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic ſe reſtituiſſe ait Bourdelotius, & ſic Mſ. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum eſſe conſtat ex Hom. Odyſſ. I, v. 5, unde haec hauſta ſunt, unde etiam liquet, in altero mox verſu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exſtat in *Flor.* GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. *Fl. V.* 2. & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, ſi φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adſcripſit Guyet. Item paulo poſt εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipſo emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἔχῃ κατὰ) Ἔχει κάτα ſcribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odysseae loco, quem Solanus indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciphr. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ δήραν εἶχε λαγώων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Λ, 491: Οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies millieſque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In pleriſque impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἕλληνας — κατέσχεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165; ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἑαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) PERCI-

PIAMUS, ſi non ſaepius dicantur. Interpres habebat, *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id eſt, *repetiti placent.* GUYET. Ἀκούειν hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Geſnerus etiam recte vertit *intelligere.* Obſopoeus, *neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam. Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει· quod vertitur, *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſonabit, *horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid ſi igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. *l.* 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Ienſ. ad Dial. Imag. poſterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverſe ἀχλόητος edi ſit paſſus, ut ibi vidimus.) Interim verum eſt, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Heſych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis ſcribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritiſſimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipſum Epicurum in Epiſt. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in ſimili ſententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. *l.* 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino reſpicere Odyſſ. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus noſtris exſtat, irrepſit pro Σχερίας facili ſciolorum lapſu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen eſt inſulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulyſſes ſomno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri ſimilitudine ſeſe commendat coniectura Solani: ſed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, ſine auctoritate librorum, id quidem praematurum eſſe conſilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita abſurda, vel falſa, ut ſine eiuſmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδίης Homero ead. Odyſſ. crebro uſurpetur, & veritati non adverſetur, ego nihil mutari paſſus ſum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) *Illo modo*, i. e. *ſequenti*. GUYET. Habuimus idem in Bis Accuſ. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra Abdic. c. 18 notata. Sed ſi in eiuſmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. *l.* 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortaſſe praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſecutus eſt, qui ita reddidit. Debebat poſterius membrum ita reddere: *ei vero, qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet*. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma poſt μηδὲν, quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod Geſnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἢ μὴ) Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. GUYET. Εἰ *B.* 2. *P.* & *A.* quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἤ. In reliquis deeſt εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forſan παρὰ τούτου, adſcripſerat Geſnerus. REITZ.

Pag. 116. *l.* 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. *Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte Iuſſit, & hoc vitam dixit habere telos.* Quo loci mendoſe faciunt, qui in ſecundo verſu reponunt *luſit* pro *iuſſit*, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero paraſito neque coquus eſt* &c. *neque pecuniae, pro quibus cauſam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui ſe defendunt contra impu-

gnantem. Hic eſt ἄτοπον. Lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, *neque pecunia, qua amiſſa crucietur.* GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum eſſe arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, luntinae adleverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μόνος rectius pluralem ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra Gall. c. 28, οὗπερ ἱερός εἰμι. Aeſop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, *inſula Deorum ſacra,* pro *Diis,* affert Ienſius in Lectt. Luc. p. 285; additque deinde Iuſtin. XVIII, 7, *decimas Herculis ferre.* Et XI, 5, *duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Mſ. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc elliptic῀ loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Mſ. Gr. ed. *Ven.* Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Iensius defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὰς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Iensius. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλὴ) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἔργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλὴ — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν· quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aeque ac priores interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, quatamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλὴ refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruperunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita *B.* 2. & *P.* Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. *l.* 2. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἅμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. *l.* 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὕτη legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero* (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας· non, ut vulgo, αὐτή. IENS. Αὕτη) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη· quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem ſupra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde ſit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut ſupra cap. 17 αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praeceſſit, non male hic αὐτὴ ſequitur, ut ſit, *ipſa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. REITZ.

Pag. 120. *l.* 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitioſum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monoſyllaba coniungere. At ſtatim vel ſex ſequuntur. Ac pluribus ſcriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monoſyllaba iungere. Sic Noſter mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi neceſſitas quaedam in haec inquirere. Aeſop. Fab. 149 vel ſeptem ſungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa ſunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Paraſitus. Aliud tamen ſecutus eſt interpres. BOURD.

Pag. 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) De moleſto ac duro labore translatum. Ita de opere ruſtico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήροτα) Ante *B.* omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. *l.* 9. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα) Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyſſ. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolemnis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat, ſ. eam, quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. *l.* 10. Τεκμαίρεσθαι) *Unde fit, ut nihil praeter opi-*

nionem coniecturamque superſit. Hunc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, ſed *omnino, prorſus.* Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amſt. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque Politianus, dum in Miſcellaneis cap. 56 locum hunc Pauſaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, ἓν ἑκάστῳ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorſus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua ſunt.* Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 4. Et Hemſt. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεί τοι. GUYET. Geſnerus ſenſum adiuvit, ſignum interrogandi poſt ποτε ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. REITZ.

Pag. 124. *l.* 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec ſine ullo ſenſu ſic leguntur vulgo verſa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil diſcreparet, & poſtulata venia quiſpiam praeterierit; ſiquidem mediae videntur, earumque perceptiones non ſunt immutabiles, admittendus non eſt.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non eſt nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem ſic: *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid abſonum eſſet, idque praeteriret quis, venia dignum exiſtimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehenſiones,* ſive *intellectiones, non ſunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noſter ille τῆς Πα-

παρασιτικῆς ἐγκωμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philoſophiam, Rhetoricen, & ceteras, non eſſe ſimplices; idque facile tolerari poſſe: Paraſiticam vero eſſe omnino ſimplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diverſam ſcripturam huius loci exhibet ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἀξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides inſignem diverſitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata ſcriptura alias ſatis ſincera; ſublato ex ea illo, quod modo ſuſtulimus, mendo. IENS. Vid. Ienſ. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quaſi vererentur monoſyllaborum nimium concurſum. Et poſſet quidem abeſſe alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Noſtro, ut in Quom. Hiſt. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Aſin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 ſunt notata) ideo etiam hic illud addi paſſus ſum. Praeterea monoſyllaborum congregatio non eſt impropria linguae Graecae. Conf. ſupra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et paſſim ſingulis Dialogis, quinque monoſyll. videre licet, quin & ſex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μέν τι τῆς, & paſſim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Ariſtoteles, ex quo haec tantum addo. Phyſ. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monoſyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac verſu ult. eiuſd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, ſub init. ſex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abſtinuit Demoſth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed deſino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitioſum; ſed impeditior conſtructio, praemiſſo Accuſativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem ſecutus ſum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: *quamquam nonnihil diſcrepet, hoc venia dignatus quiſpiam praetereat.* GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita conſtituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἄξιός ἐστι &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe neceſſarium, ubi ἄξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cuius ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. REITZ.

ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν) Ita recte *Fl.* niſi, quod prave τὶ pro τὶς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoſcit, & nos ut ſupervacaneum & merum gloſſema omiſimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An *mediocres?* GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec additicia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda ſunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον ſit mutandum, cum iungi poſſit praemiſſo τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita ſint, mihi non ſatis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, *magis convenire, quam inſtrumenta?* Verte, *conſonare magis, quam organa?* GUYET. Quid ſit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, ſibi non liquere, quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, ſonant, *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive, *plus etiam, quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more ſcriberem. REITZ.

Pag. 125. *l.* 2. Φορᾶς ἀντιδόξου) *Contrariarum opinionum conflictum.* GUYET. Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipſe Sextus egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, Math. II, 6 ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχήν) *Point du tout*, i. e. *nullo modo.* GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi Ienſius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούσδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τούσδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. *l.* 10. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὥσπερεὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινὸς) Καί τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραψάντων τοὺς ἑκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. *l.* 1. Νὴ τὸν Ἡρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλας. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 4. Ὧν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. GESN. Gesnerus ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam interpretes, *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχίνης) Vid. Εἰκ. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, prò εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὃς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὃς pro ἔφη οὗτος; quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὅς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi inveniissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀριστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiaene, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen definio. REITZ.

Pag. 128. *l.* 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed ſuſpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaſſe tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eſt, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipſe Paraſiticae, & Paraſitis credo, operam dediſſe inſimulatus eſt. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare?*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem eſſe, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit; ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & ſeq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionyſio II aequalis fuit, Iambl. Nº. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρεσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & ſtudium perſpecta ſint. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Niſi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut eſt*, ſive ὥσπερ ἐστὶν, ſive, *ut res ſe habet*. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amſt. Sed, ut & ipſe poſtea innuit, id vult Paraſitus: *Oſtendi ergo, Philoſophos, ut plane ſe res habuit, paraſiticae operam dediſſe.* Quaſi dicat: id quod de Philoſophis commemoravi, Ariſtippo, Platone, Ariſtoxeno, quorum alii aliorum potentiorum menſas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν· idque ita eſſe, demonſtravi. IENS.

ibid. Ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Poſſis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari ſucceſſu paraſitatos eſſe Philoſophos, ſed pro ſuo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτίᾳ) *Fr.* & *P.* παρασιτίᾳ. *Ven.* 2. περὶ σιτίᾳ. Suſpicor ſcriptum fuiſſe παρασιτιᾷν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα, quod mox ſequitur. SOLAN. Παρασιτίᾳ) Haud adeo leve eſt animadvertiſſe, hoccine cum puncto ſubſcripto ſit legendum, necne? Nam ſi qui ſtudio id omiſere, poſſent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluiſſe, (ſi modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accuſ. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & uſitatum eſt. REITZ.

Pag. 130. *l.* 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾷν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. *l.* 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὁρᾶ, aut ſimile quid, ὁρᾶ μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, ſcribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Ariſtoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ) Vide Is. Caſaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ ἁλὺν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὁποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. *l.* 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Ms. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ *Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, *quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur stare.* Παρατάττεσθαι est *instrui in acie.* GRAEV. Παρετάξατο *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. W.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihique suspectus. Utut sit, ἰσχνόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod *fecit*, & quod illi *accidit.* Sic Liban. Ep. 731 f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. *l.* 3. Ὡς εἴγε τις) Sic interpres legisse videtur: ὥστ' εἴγέ τις. GUYET. Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ) *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ ταὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἂν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρειότεροι) Sic recte scribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὄλεθρος Μακεδόνων. SOLAN.

ibid. Ὅθεν) E. Macedonia ſcil. GUYET.

Pag. 134. *l.* 1. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα) Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat, ἀγαθῇ τύχῃ· attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi deſumta ex Iliad. & Odyſſ. COGN. Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & ibid. paſſim. SOLAN.

ead. l. 3. Θρᾳξὶ) De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex Plutarchi loco diſces, quem ad Εὐθυν. c. 7 deſcripſi. Videbis ei ab Aeſchine obiectum, quod ex Barbara natus eſſet. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνα τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phraſin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 1. Αἰσχίνης) Conf. ſupra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὅμιλος) Sic ſupra Aſin. c. 37, αὐλητὴς ὅμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus claſſicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accuſat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην gloſſema eſt. GUYET. Mirum eſt, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendaſſe: at mendum eſt, & manifeſtum; emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipſas tranſportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira eſt hoc loco interpretis confidentia ſimul & ignorantia, qui de ſuo addidit, *adverſus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea ſtrenuitate locuti ſunt: ſufficiet ad emendationis noſtrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in ſuo Lexico imaginatus eſt urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipſa urbe Athenis is locus, & ipſe Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodeſtius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaeſtrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur ſub quodam exercitationum magiſtro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium ſuum amaſium arceſſit e palaeſtra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῆνει γὰρ φοιτῇ, τῆνει δὲ οἱ ἁδὺ μαθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeenſis*, de qua Plato & Plut. diſerte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστήθευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades ſcilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diſerte meminit in Apol. apud Platonem ed. *Baſ.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Caſauboni Animadverſiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipſe quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et ſane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, ſed contra Thebanos pugnatum, conſtat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει ſuſpicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum ſervari ſuam libris, in quantum mihi conſtat, omnibus lectionem cuperem, & reſpici putarem ad fortiſſimum unum Socratis factum, cuius neſcio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omiſere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum ſolus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praeſidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaeſtram. Sed rebellis eſt Parnes, quem montem intra Athenas conſpici potuiſſe, apparet ex Ariſtoph. Νεφ. 322, & his, quae copioſe Meurſ. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus paſſuum ab urbe remotum fuiſſe medio inter hanc & Thebas ſpatio, oſtendit Waſſe in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diſerte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaeſtrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Paraſitus, h. e. Lucianus, qui cogitaſſe potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide ſtatim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae ſic verterunt: *Ipſi multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis, ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde, ὡραΐζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. Sed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀορίζειν· ſed ſcribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὖτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψαθ' ἑκὰς χώρης ὅθι ἧ ὀάριζε γυναικί· *quando iam erat Di-*

greſſurus e loco, ubi cum ſua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεος τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν. *Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcenſque. Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.* Hinc ὁαριστὺς eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de ceſtu Veneris: Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς Πάρφασις· *Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ὁαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστικὴ, colloquium, quod praeparat, hoc eſt, animum ad amandum & conſueſcendum incitat. Idem: Ὅαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεῖ ὁμοαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Vide ſequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaeſtra non de virtute diſputaſſe cum ephebis, ſed colloquia habuiſſe plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὡραΐζειν) *Faire le beau.* GUYET. Parum abeſt; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non ſatis certum, quid Lucianus reliquerit, abſtinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adſcripſerat etiam ὁαρίζειν Geſnerus. Et in verſione eo alluſit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suſpectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *ſati.* Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὥστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haeſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obſopoeus, amputare conatur; ſed dum expedire ſe ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilō magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quaeſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in praecedenti periodo teſtatur, ſe haec eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeſte Graecae voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ eiicere cum Geſnero, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etſi de καὶ abundante iam ad nauſeam commentati ſumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex: *Atqui, o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, uſque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* IENS. Mallem ἀνηκοώς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς, I, 7 pr. Ac paſſim apud quoſvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. *l.* 2. Νέστωρ) Hom. Il. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὥσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in *I.* id in ὅσπερ mutavit, cui aſſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paulo poſt, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. Il. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. Il. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἔγγονον) Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. *l.* 2. Πλεῖον) Ex Homero Il. Δ, 262, repoſuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum eſt, in Homero l. d. πλεῖον legi, ut verſus mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemiſtichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripſiſſe, vel memoriter. At cum Homeri affectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita *V.* 2. & *P.* scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἄγον) Sic apud Homerum & in ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniiciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. *l.* 10. Ἕκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus vid. etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἕκτωρ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἕκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737, — πότερα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσὰ πιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρός. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. Il. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἂν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in *S*. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ἐρ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. *l.* 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἔνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246, θεράπων audit; & 295, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤισαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statuis reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam es-

ſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum iudico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt, apud Philoſtr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemſterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba *μέσος πολίτης*.

Pag. 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam cum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* ſignif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἑστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciphr. I, Epiſt. 30 f. Alia ſimil. Hemſterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in poſteriori parte paulum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἑστιάσει. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἑστιάσειν, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθι δοῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed veſci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur eſt & fortitudo. Neque enim vir toto die uſque ad ſolem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiaſtae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥδιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi*

& minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam* &c. Exempla quaerenda. GUYET. Ienſius tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula *εἰ* poſt ἐστιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipſius voculae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Immo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.* PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' ſolo *etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum coniunctio, quaſi tu dicas, *non eſt aliter; ſed.* Et videtur haec ſupplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam ſcrupuloſa nimis diligentia ex ipſo orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus eſſe illa, quam ſuadebat vir doctus, verborum tranſpoſitione, ſed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus κᾆν εὐθύς. Eſt quaſi gradatio: quem pugnare iubet Ulyſſes, eum vult antea cibum capere, idque etiam ſi ſummo mane in pugnam eundum ſit, ubi alias cibi tempus non eſt. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. GESN. Recte Geſn. ſimpliciter *etenim* ſignificare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 386. Et Ienſ. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν) Gloſſema videtur. GUYET. Et ego mallem abeſſe; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego κᾆν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, ſi vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis ſic dediſſem. REITZ.

ead. l. 15. Ὥσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legiſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operae pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adiacens philoſophi cadaver adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem. GRON.

ibid. Ἄξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forsan ὑπερασπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. *l.* 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam sic iungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν Phalar. Epist. 38: ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniiciebat Gesner. Favet huic coniecturae lectio luntinae; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Gesnerus, vulgatam minus recte habere; & nisi *lunt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Pag. 145. *l.* 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνων ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius dissertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 11. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἑπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in ed. Basileensi, & versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum* (*nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. GRON.

ibid. Φιλοσόφων * περὶ) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque apparet satis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυσίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. Alciphr. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia eſt conſtructio. At ille duplex accuſat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte ſe habet; nam & ſic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.* Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἄππιος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. *I.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi ſunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 14. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum eſt πᾶσα, Luciani ſtilo admodum eſt conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Paraſ. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 1. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους) Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i. e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides, voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere, quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ ὡπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paulo ante de iiſdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obſ. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Geſnerus errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Mſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. *l.* 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam ſcripſere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui ſuas quiſque, quarum exſtant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τινι) Τινα adſcripſ. Geſn. Et quia *Iunt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adiungitur eiuſmodi verbo, quod etiam dativum poſt ſe amat, uti pluribus demonſtravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *ſcriptum, dictum eſt mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, ſatis patet ſenſus, *nunquam a quoquam ſcriptam dicam adverſus paraſitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec teſtimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis paſſivis perſonam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *dictum eſt a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Noſtrum Iov. Trag. c. 7 pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & ſimilia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem repoſuimus ex edd. *S. B.* 4. & Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiuſmodi repetitiones adverbii cognati. Ariſtoph. Pl. v. 65, — ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418, — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciphr. III, Epiſt. 28 f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀποίσεται) Lege ἐποίσεται. SOLAN.

Pag. 150. *l.* 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera inſilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam ſaepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid eſſe puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν ſ. exſilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiaſtes uſus. Antiſthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας, quod de phthiſi accepit, qua periiſſe illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη ſibi moleſta eſſe ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων. GESN.

ibid. Φθινήσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. *l.* 11. Δορυφορίας) Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. *l.* 7. Αἴσχιον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. *l.* 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut *parasitus* sit, qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeteriaculari*, *ultra iaculari*, adscripsit Guyet. Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adiaculari*, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἕλοιο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 1. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκυ. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interprett. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμιν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum μανίας φάρμακον vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialectt. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέης adducit. Verum non adeo me movit solius *Iunt.* auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοὺ) Καί νυ ἰδού. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοὺ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἑκ βίας ἁλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. *l.* 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. ſupra Μισθ. cap. 17, & Z. Τρ. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχέλυες) Vid. ſupr. Tim. cap. 29, ubi ſimilis quidem phraſis, ſed ἐγχέλεις, non ἐγχέλυες. At conf. Steph. ab Hemſterhuſio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους. Sic Mſ. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, ſed altam arenam in foſſa ſubiicientes ſe invicem illa adſpergunt.* Paulo poſt dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & *flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti iampridem egerunt copioſe; vide inprimis eruditiſſimum P. Fabrum in Agoniſtico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agoniſt. 2, 1, δράττουσι legendum ſuſpicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, &, ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam Fabro aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, tranſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam.* GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Geſn. vulgatum ταράττουσι nihili eſſe. Et quamvis δράττουσι eleganter ſit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex ſuppeditat, cuius ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque accommodavi, non quod Geſneri verſionem reprehendam, quae erat, *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt;* ſed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὄλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum ſuſpicor, ut adiective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum

εὐόλισθος adiective Suidas habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam Heſych. ὄλισθος, πτῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione,* ad l. *Aquiliam.* Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adſcripſit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verſu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam ſtructura παταχθέντι poſtulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. *in Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανίᾳ) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. *l.* 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Iſta ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, ſi quis veſtrûm tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non eſt, *aliquid proponere alicui;* ſed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noſter infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hoſtibus.* In Pſeudologiſta cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, *ita me tractas.* Sic Demoſthenes aliique locuti ſunt. L. Bos. Si quid teſtimoniis opus eſt, adde Aeſop. Fab. 8, σύ με χείρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accuſ. etiam Alciphr. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Weſſel. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, *atrociſſima perpetrantes.* Vel potius Hemſt. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. *l.* 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnaſium, de quo conſule Meurſium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. ſupra Aſin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemſterhuſius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae converſa ſunt, *vallos ex naviculis religatos circumagebant, fracto ſque convellebant*, ita commentatur: — Ἀνακλᾶν *hic non eſt, quod Voſſius & Portus putarunt*, frangere, *verum ſurſum* attollendo convellere & educere. *Suidas & Scholiaſtes exponunt* e fundo evellere. *Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipſium. V. Poliorc. 8.* Ἀνακλᾶν *machinam muro incuſſam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam* attollunt, *& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. Ariſtaenet. I, Ep. 3,* ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. *Lucian. de Gymnaſ. p.* 272, (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de ſaltatore, Noſter etiam ſupra de Salt. c. 5. (quod Geſnerus tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum* ſignif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & *fractum*, Tox. c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddaſne per *frangere*, an *attollere, ſurſum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare *Fl.* appinxerat Solan. An ergo ἐκεῖνο quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum, quod ſequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Ariſtoteles Rhet. I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὥσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philoſtrati locum ad Δημων. c. 49 ſupra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμῆς) Oratio non ſatis perſpicua: ſi enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet, quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen cap. 24, ubi diſtinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum eſſe probat, quod & ſic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuiſſe olim in Iſthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad pineas reditum fuiſſe; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non ſemel. Conf. ſaltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec ſic vertit Vinc. Obſopoeus, neſcio quam bene, nam in Graeco de ſacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id eſt *ſacer*, non a ἱερεὺς, quod eſt *ſacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma Deo ſacra proponebantur*. Olim ſuſpicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, ſed *oves*, ut & apud Max. Tyrium ſermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Criſſaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini ſacer, ad oves paſcendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat ſine arboribus. Sic enim de eo Pauſanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae paſcebantur in eo campo non arato nec arboribus conſito, erant Apollini ſacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter ſentire me coëgit Libanius Sophiſta in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: *δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη.* Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Ausonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων. Quidni μηλέας aut μήλων adiiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius* (arboris) *fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1,* Panathenaicum oleum *vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit.* (sic legitur, pro μορίαις.) *Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum profecturos sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433.* Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.

ibid. Ἐκ τῆς μορίας) Hesych. Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρός. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. *l.* 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine *I.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil muto, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaſſe Θαιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro πάχος, μέγεθος repoſitum eſt. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur ſuſpecta vox fuerit Solano. At neque μέγεθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) ſed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte apud eundem V, c. 10 med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obſ. Philol. p. 142, probatque ὑπώπια eſſe *veſtigia plagarum*, ac vulnera ipſa & contuſiones. Recte; ſed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravaſato ſanguine grumoſo, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et ſimilis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. *l.* 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impreſſ. μηδέποτε. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθείη) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξειμι) Sic recte W. In impr. διεξίειμι. SOLAN.

Pag. 167. *l.* 6. Πρόκειται ἀγὼν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam videnda. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. *l.* 4. Ὁπόταν — καταμάθῃς) Non fugit Solanum, ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθῃς) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, *Pythone* in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή· ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. *l.* 6. Πῖλον) Haud ſuo loco vox οἴκοθεν ſita eſt; ſed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex Philoſtrato diſcas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum eſt οἴκοθεν, ſi cum L. Bos de Ellipſ. p. 216, verb. Ἀπιέναι, expoſueris, eius participium ſubaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτιπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Auguſti Kalendas eſt. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Τιμ. 28. SOLAN. (At ex diviſione Hemſt. iam eſt § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quî Solanus noſter, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etſi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiuſmodi ellipſi, quae hic ſubeſt, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, ſubiunctivus eſt melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio diſcutienda eſt, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, eſſe in Prometh. c. 3. Sed quia Hemſterh. alia diviſione inſtituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. §. 5, ubi rurſus καὶ ὅπως μου κατηγορήσῃς. Et ſic Eurip. quem adducit, itidem cum ſubiunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epiſt. 26, μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18 f. ὡς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quiſquam obiiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. REITZ.

Pag. 171. *l.* 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινὸς construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paras. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπωνύμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπωνύμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. *l.* 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἱππευ. Ttetz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. *S.* & *A.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas, *ita amputaveris*, *praecideris ambages*. Usitatior quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Οἰκ. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *S.* & *B.* 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. *l.* 1. Φόνου) Subaudi *δίκην*. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει *viciſſim*, ſupra Bis Accuſ. c. 16 f. vel *deinceps, ſuo ordine*, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura teſtimonia profert Weſſeling. N°. 80. Et Hemſt. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* ſignificare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forenſe eſſe, etſi ſatis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. *reum*; vid. tamen exempla pluſcula afferentem Iac. Elſn. in Obſerv. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugiſſe animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. ſuis III, 7, fruſtra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ φροίμιον εἰπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuiſſe affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falſitatis caliginem ſaepe abducuntur, auctor eſt Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonaſmo praepoſitionis ἐν, ſatis dictum ſupra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia ſimilia dedit I. Elſner. neque haec Luciani praetermiſit. REITZ.

Pag. 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. *l.* 12. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖντο. At prius eſt ἑλληνικώτερον. Sic paulo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο· & in Paraſito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται· in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται· & alibi ἱερήϊα θύήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

Ὑφ' ὧν M. & *Fl.* ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ', quod in reliquis eſt. SOLAN. Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam afferrem Long. Paſt. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aeſop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ· ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνοιτο) Vide Ienſ. In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνοιντο) Facile largior Ienſio ac Solano, γίγνοιτο melius convenire ſequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit; (quod ipſe Ienſius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονώτερα

γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At ſi quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis, qui ſingularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat Weſſel. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Aſin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Ariſtaen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμην. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud eiuſmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. *l.* 3. Μουσικὴ) Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres Ariſtoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. ſupra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemſt. Adde 2 Ver. Hiſt. § 36. REITZ.

Pag. 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere ἑαυτῷ, adſcripſerat Solan. At neſcio, num prorſus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus ſupra Paraſ. c. 8, & ipſe ibi fatetur Lucianum ſic ſaepe ſolere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hiſt. cap. 6, Aſin. c. 13 &c. nam ſingula repetere nihil opus eſt. Interim vulgatum hic tutius ſervatur. REITZ.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. ſupra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. *l.* 2. Οἱ δημοσίᾳ &c.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι: ſc. νόμοι, leges, *quae maiuſculis literis ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit, non video. In ed. *Flor.* legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ.

vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino ſcribendum eſt. GRAEV. Parum abeſt, quin monente Graevio, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans ſcriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo ſervatum eſt. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophiſtarum philoſophorumque mentio, non inutile fuerit eorum diſcrimen explicare, idque ex Platone potiſſimum, qui Sophiſtam his fere coloribus depingit. ut ſit avarus, ambitioſus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philoſophi* nomen. Res notior eſt, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ.— τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exſtat Ariſtidis oratio *de non agendis Comoediis.* At Gorgias aliter ſentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. *l.* 6. Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. ſupra Quom. Hiſt. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. *l.* 1. Ῥήσεις) Cf. ſupra Quom. Hiſt. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιντο) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic conſtantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνενευκότες. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετῶντες) Suſtuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in verſionibus priſcis aderat ante οὐκ, quaſi ſeparatus eſſet ſenſus; & nominativus adeo abſolutus, qui iam, ut Geſnerus quoque voluit, a praemiſſis pendet. De nominativo illo abſoluto alibi agemus, ſi uſus poſtulaverit, quod Index commonſtrabit. Qui vero periodum hanc ſeparatam volunt, poſſunt intelligere verbum εἰσὶ, de cuius frequentiſſima ellipſi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. REITZ.

Pag. 184. *l.* 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργὸς, & Lucian. Μυι. Ἐγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἱδρῶτί τε — ῥεόμενα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in *Iunt.* (etsi male ῥέονδα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Est tamen apud Homer. Il. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο· cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, *ix* XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἴνου, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστὶν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἴνου ὁμοιότατον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥεόμενα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. Ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 2. Τὸ μεσημβρινὸν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia,

aéque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paſt. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem oranteꝛ ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hiſt. cap. 17, & Zeux. c 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἔμψυχον) Cum εὔψυχον invenirem in *I.* neque aliam varietatem adſcriptam ab Solano, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὐψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Iunt.* ſervandam exiſtimavi: nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. REITZ.

Pag. 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) Probum hoc eſſe, bene multis probari poſſet: ſed ſufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac ſaepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noſter ſupra Hermot. c. 7, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic ſcribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo diſpeſcit, etſi id in variantt. non addidit Hemſterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi *Fl.* more ſuo rurſus ſeparat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδοῦν) Μὴ ἐνδιδοῦν legiſſe videtur interpres; ſed corrupte. Τὸ ἐνδιδοῦν participium eſt. GUYET. Eſto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut lectorum ple-

rique ſcripturam W. ſint amplexuri. Quia tamen a δόω antique poſſet formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οῦσα, ὸν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. *l.* 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et ſic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, foſſatum, ſcamma. MARCIL. Mirum, hoc manifeſtum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Mſ. Gr. W. & edd. *Fl. V.* 2. & *P.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Conſtantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui uſum globorum plumbeorum in ſaltu aliquem eſſe putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde, quod noſtra quoque aetate quibuſdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibraſſent in ipſa iam ſaltus micatione, poſt tergum reiiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eiſque impetum iuvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκοῦν) Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. Euſtathius aliter deſcribit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος· ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & σόλον. Scholiaſta σόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. Homeri utique locum reſpicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 4. Ἄνω — πόῤῥω) Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. SOLAN.

ibid. Ἀναῤῥίπτουσιν) In ἀναῤῥίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναῤῥιπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V, cap. 103, ἀναῤῥιπτοῦσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὅλισθον) V. c. 2, & ſcribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forſan & πλείω in πλεῖον eſſet mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic maſcul. eſt; alibi neutrum quidem, ſed plurale. Niſi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Aſin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. ſupra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic ſupra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Caſaubon. obſervat, non omnem pulverem palaeſtrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 2. Ἀποσμᾷ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam ſic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adſcripſerat ἀποσμώμενον. In notis vero eiuſdem male ἀποσμαίμενον deſcribentis errore exaratum, quod etiam corrigere ſum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύνας neceſſario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύνας legere: licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι conſtruere queamus, immo iam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam ſi alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεκροτημένος) *Coactus.* GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, *equitatus exercitatiſſimus* converſum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condenſatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* ſignificatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *inſtruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Paſt. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere poſſis, i. e. *robuſtum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 poſt med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκρατέει τὰ μέλη, *iis neque ſomnus membra confirmat, corroborat.* REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς ſcripſit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. *l.* 5. Ἐστι — ὁπόταν) Ita W. & *Fl.* Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. Λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξητε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. *l.* 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξητε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrali confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocration, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ ἀγρ ί Φερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. *l.* 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & *Fl.* In impress. περιεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuiſſe Scythis? Vide tamen Toξ. cap. 36, ubi de iiſdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoſcunt W. & ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Weſſel. No. 17 pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. REITZ.

Pag. 197. *l.* 1. Ὅσῳ τις) Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipſi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3 Τῆς Ὕδρας μῦθον) Eſt ubi multum interſit, addaſne in hac phraſi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aeſopi* erit, quam ille finxit, ſcripſit. *Fabula de Aeſopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inſcriptam, *Aeſopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra;* quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at ſi plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi ſenſus perſpicuitas id poſtulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus perſonarum, non *a* ſed *de* quibus fabula eſt compoſita, apud Long. Paſt. I haud longe a fin. ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & ſic Ariſtot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam ſ. tragoediam *de Oedipode*, (etſi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etſi vellem auctores hanc differentiam accuratius obſervarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienſi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno uſu venit;* quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice prodactum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe praebeat flammae materiam, ut flatus non exſtinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum poſtulat ſententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaſſim, quia infinitivi aoriſtos crebro pro futuris poſitos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Epheſ. in Miſcell. Obſerv. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & *Fl.* In reliquis τούτους. SOLAN.

ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Aſin. cap. 1 notavimus; ſed quia intelligitur, in conſpectum eos proditurus. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, ſi dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Geſneri verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego ſcribendum putaram ἀπεργάσεται, ſed nihil mutato opus eſt. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. ſupra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. *l.* 11. Τί ἂν πάθοις) Etſi ſupra non ſemel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 4; adde Liban. Epiſt. 730 f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberalius*, (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a Wolfio; Epiſt. enim 731 aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo affectus fueris*, id eſt, *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum accommoda non diſplicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis *gallorum* meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρυόνων) Plinius ſcribit, Pergamis omnibus

annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolemniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, Aeliano referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, ſ. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque in illo, quod paulo poſt *σύγχρονον* Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. *l.* 2. Μηδὲ *προαπαγορεύοιεν*) Recte Mſ. *μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερους. Ne vulnerati, aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant:* ſic non male interpres, ſed male vulgati ſenſim *μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν*. Nam quis uſus eſt *τῷ προαπαγορεύειν*, aut quid poteſt ſignificare? Paulo ante *διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, uſque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38, *μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες*. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας *πέρι*) *A la boule.* GUYET.

ead. l. 17. Συνωθ. *ἐς τὸ ὕδωρ*) Gloſſema videtur. GUYET.

Pag. 201. *l.* 2. Ὀρᾷς *μαστ.*) Inter feſta Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurſ. Gr. fer. Noſtrum Δημων. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pauſan. in Lacon. Cic. 2 Tuſc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι *ῥεομένους*) Fruſtra igitur ſupra ſollicitatur *ἱδρῶτι ῥεόμενα*, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illuſtre viſe apud Pauſan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philoſtr. *εἰκ.* p. 817, in Arrich. qui diſerte habet *τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ*, p. 820. Apud Philoſtr. *ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ*. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναστάθέντας) M. & Venetae editiones. L. *ἀναταθέντας*, quod proxime accedit vulgatae *ἀνατεθ*. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic *ἐπιτιθεμένων* legiſſe videtur interpres, ſed depravate. GUYET. Verum nempe erat, *hoſtibus imminentibus.* Sed Geſn. *illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam Guyet. reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i. e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſe-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus.* REITZ.

ead. l. 15. Λυκοῦργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. *l.* 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit ὃς pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, *aetatem certaminis iam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & *Fl.* ed. Sed in Ms. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, ἔοικας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος ἔοικας vitiosam esse, cum &

sic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφὴ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐφήκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. *l.* 1. Ὁμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἅδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui* DIVES, *ut apud Graecos* Πλούτων, *quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris*; & Lact. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut Imag. c. 14, τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. cap. 50 ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀφαικόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. Hermot. c. 33, τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero Dial. c. 26, τότε τοίνυν τὸ πλῆθος· ubi plura dedi. Adde D. Sic. V, c. 72, τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Aesop. Fab. 2 f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex Pausan. p. 162. Vid. Maitt. de Dial. p. 75. Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

Pag. 208. *l.* 1. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, Odyss. K, ex Stryge manat, de quo Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προΰκειται, *quodque est gravissimum, praeiacet Acherusia palus.* Sic interpres. Sed scribendum ut Mss. πρόσκειται, *Acherusia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Mss. Gr. & L. προσκ—. Edd. προΰκ—. *I.* & *V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat Cognatus, Aeacum esse Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec Aeacum & Plutonem facerent patrueles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Aeacus ex Aegina Aesopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

ibid. Κάρχαρος) *Asper.* καρχαρόδους. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, traditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὠνόμαστται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, ὀνόμαστται Florentina recte, &, ὦ in contextu deleto, ὀ reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμαστται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. *l.* 1. Ἄλκηστις) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paras. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciphr. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποιναὶ, *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

ſan correctoris, qui duas praepoſitiones oppoſitas ferre non potuit; qua oppoſitione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Noſtrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hiſt. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accuſ. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepoſitionem repeti quis neſcit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hiſt. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. Long. Paſt. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Quis? vide not. ad Μεν. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε) *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet, *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat?* Legendum αὗος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὗος ἕστηκε, *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὗος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Iſt eſt, cum Benedictus dediſſet *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipſum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adſtipulor: mens enim Luciani eſt, homines mediae cuidam inter bonos maloſque vitae rationi addictos, ſtatu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iuſtorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quaſi *neutris* accenſeri poſſint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam ſupra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philoſtratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγιζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et Weſſ. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὀβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noſter alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάκης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 1. Νομίζεται) Id eſt, ſit in uſu, conſuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεῖα. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμίον pro *naulo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμεῖον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forsan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quia est in edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι πίπτον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλίνδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. *l.* 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἶπον δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἴχῃ μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. *l.* 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *I.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον· & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo evenerit.* IENS.

Pag. 214. *l.* 3. Ματαιάζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαΐζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαΐζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἢ τί) Sequor Venetas, ἦ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἢ διότι) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἤ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἦ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δι' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Ῥητ. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsan re-

ἢ τε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piſcat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex pleriſque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & ſic κατὰ τὸν βίον ſine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. Τοὺς πότους) Nihil variari in hac ſcriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem deſiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. Διψῇν — πεινῇν) Διψᾷν & πεινᾷν Attica forma poſtulare videretur; verum διψῇν, πεινῇν, etiam his potius uſitatum, bene monent Grammatici. Vid. Ariſtophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῇν, διψῇν. Phryn. p. m. 18, Πεινῇν, διψῇν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾱ. Scripſiſſem διψῆν ſine puncto ſubſcripto; ſed quia plerique ſic malunt, ſervavi & hic, & Paraſit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. *l.* 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) *Non pervertet concubitus;* ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν eſt *avertere, abducere;* διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere.* GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita ſua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριμμάτιον. Παρατρίψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet.* GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque huius cauſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus, ut oſtendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθάω notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, inferciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. Νεφ. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper:* non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέφει facilius concoquo, quam περατρέφει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCH. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, *in superposito monumento.* MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλώμεθα) Vertitur *deportemus.* Redde, *petamus.* GUYET.

Pag. 217. *l.* 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo, corrado.* Demosthenes in Midian., πολλὰ μὲν τοί-

γυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνειλοχὰ ὑβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus, quos corraſerit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστὴν) Hic eſt, quem Homerus θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, a *συλλέγω*. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aeque coniici poſſe dixerint *συνειληφότα*, edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; lenſii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lenſius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Aſin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἕλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combuſſiſſe. COGN. Crematio Macrobii tempore in uſu eſſe deſierat, VII, 7. Vid. Meurſ. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos, ſcribit Cic. quod & Aſiniis attribuitur. Strabo etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλῳ περιχρίει) Lege ὑάλῳ περιχέει, ſeu potius περιχύει, id eſt, *vitro incruſtat.* Indos mortuos incruſtaſſe, teſtantur Herodotus & Diodorus Siculus. Peſſime interpres, *adipe ſuillo oblinit.* MENAG. Ὕαλος magis Atticum eſſe, quam ὕελος, aſſentior Phrynich. p. 136, etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur Th. Magiſt. ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον· ac deinde ibid. αὐτός φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Weſſel. coniiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Geſn. exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aeque ſatisfaciet, ac περιχύει. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum, quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. REITZ.

ibid. Ἰνδὸς) Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ὑάλῳ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in ſepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vide Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant; Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* Cic. Tuſc. I, 45, & Herod. I, 140. *Fl.* ὑέλῳ. SOLAN. *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc iubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi περιχρίει notione. Heſychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανὲς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hypotyp. 24, p. 184, (monente P. Weſſeling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemſterh. ad Noſtri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortuī tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. *μισθ.*) cum antea illic fuiſſe non conſtet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, ſcribens: *νόμιμον δ' ἐστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείουτοις δὲ μὴ λυσαμένοις ὀνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς.* Ubi Weſſeling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Herodot. II, 136, aliiſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. *l.* 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi paſſim. SOLAN.

Pag. 219. *l.* 1. Καὶ γὰρ) Homer. Il. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὔπως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 1. ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exſtat Onomaſticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophiſtam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem ſcriptum hunc libellum, aiunt Scholiaſtes & Marcilius, eum ſc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exſtat: ſane quod extremo libro ſcribit de nomine c. 24, ut recte conieciſſe videantur, facit. Aegyptium fuiſſe Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) ſerviiſſe dicitur. Naucratites autem Pollux. Philoſtr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia ſententia eſt Hemſterhuſius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus eſt. Haec ego obiter. Ille ex profeſſo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾷς &c.) Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. *Sciſcitaris, adoleſcens, quo pacto Rhetor evadere, & venuſtiſſimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophiſta ipſe cenſeri poſſis.* Sic interpres. Sed in Mſ. eſt πάντιμον ὄνομα, vertendum, *illud & quod ab omnibus colitur nomen.* GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetuſtis libris exſpectandum. Interim ſolitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopſeude quidem uſurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα· ſed in bonum occurrit, & quidem in hac ipſa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mſ. Gr. L. & ed. *I.* ac *V.* 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non poſſum damnare lectionem impreſſorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; ſic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex *I.* & *V.* 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adſcripſit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorem ſequor, & ſine neceſſitate vulgatum movere non ſuſtinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram eſſe lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipſe voti huius compos iam πάνδημος ſibi factus videatur, & concluſio ita propoſitioni reſpondeat. His ſcriptis video, Geſnerum mecum plane conſentire. REITZ.

ibid. Σοφιστὴς) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διέξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφιζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mſ. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. neſcio unde; obfecundavi tamen, quia vulgatum ſtare non poterat. Hemſterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, *corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemſt. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum ſcribere voluiſſe, tamen credo, qui lubens admiſiſſem correctionem, ſi ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. *l.* 1. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum ſchola hauſtum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Baſ. 239, 1. Ad Menandri ſenarium alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνωμ. p. 278. SOLAN. Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurſus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Paſt. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφόν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare poteſt? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ iunxit Birckheimer. vertens, *audi ex me:* quod defendi poſſet ex Phalar. Epiſt. 18, ubi ἐπὶ σοὶ, *quem tibi commiſi.* Sed rectius Geſnerus cum Benedicto τόγε ἐπ' ἐμοὶ iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me.* REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus eſſe ad hoc ipſum, videtur innui; ſed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, ſe non ordinaria ac difficili, ſed compendioſiſſima ipſum via ducturum. Magiſque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἱδρῶτος μεστὴν) Heſiod. Ἔργ. 290. GUYET.

Pag. 222. *l.* 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipſ. p. 108 vertit, *alioqui — differremus;* cum ante verſum eſſet, *ſiquidem differimus.* Sed Geſnerus iam ſua ſponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἱππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* reddiderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem,* vel *pronam.* Hemſt. illud *equitabilem* ſuperſcripſerat, quod Geſnerus per circuitionem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἱρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἱρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νὴ Δί', εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae ſcientiam ſuſcipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua diſcipulum ſuum ducturus eſſet, brevitatem, & commoditatem; ita ut ſine ullo ſudore & moleſtia ad ſummum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos* &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπονος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχήσῃ κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἔκπνους) Ἔκπονος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνους. SOLAN. Ἔκπνους, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους, qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. *l.* 2. Πρὸς Φιλίου Διὸς) Etsi supra Tim. c. 1, ὦ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Διὸς cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεύς. Aristoph. Acharn. 730, ναὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat νὴ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἢ γὰρ, *an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἤδη) Conf. supra Σκυθ. c. ult. versus fin. So-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim poteſtate τὸ ἤδη ſaepius occurrit, ut Quom. Hiſt. c. 1, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. *l.* 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari, peragrare* regionem, etiam ſupra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic *I.* & *V.* 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, niſi etiam, quod praeceſſit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat hiſtoriam Lucianus, merito fides non eſt habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant menſores ſui. Inter fines occidentales Perſidis & orientales Aegypti interſunt gradus non minus XV, id eſt, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX manſiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipſam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonſtrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praeſertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philoſophus fuit, diſcipulus Socratis, quem ſcripſiſſe dialogos tres, qui inſcribuntur Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores ſunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter πίνακα nihil exſtat. COGN.

Pag. 225. *l.* 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, *in eminenti ſolio ſedet.* At non utique, cum ſic loquuntur Graeci, de ſolio intelligunt: & ipſe paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoſcit non de ſolio, ſed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod ſtatuit eſſe ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, iſta κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non reſpexit ad ſolium, ſed ad ſitum loci; unde mox inquit, πρόσει δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non eſt demonſtrata, niſi in ſolo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adraſtea & Iſida, Meliſei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiuſdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in ſidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος· huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optaſſent, id illis ex eo ſuppullularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἤτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἴ που) Ut Συγγρ. c. 23, ἐοικέναι παιδίῳ εἴ που Ἔρωτα &c. *Ven.* utraque ἤπου, prave. De Hippopotamo conſule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non inſidet Nilus Crocodilo, ſed aſſidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adſtantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipſa viri illuſtriſſimi, cum nummum ipſum videre non licuerit, accipe. (Exſtat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo *Nilus recumbens*, ſphingi innixus, *circum autem pueruli quatuor*, quorum unus hippopotamo inſidet. Haud aliter ac *circumſtantes* etiam *pueros* praefert *ſtatua Nili* Vaticana; & eiuſdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philoſtratum (Icon. I, p. 737, ed. poſtr. p. 769.) traditur, quos alias *in Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit Heliodorus. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a Veſpaſiano in templo Pacis inſigni quadam Nili e biſalte ſtatua docet Plinius; ac ubi ſimul tangit, quid *liberi illi Nili ſimulacris addi ſoliti*, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legiſſe memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento* NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, *per quos totidem* CUBITA *ſummi incrementi augentis ſe amnis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire illuſtrant: nam & res ipſa inde luculenter confirmatur, & ſimul vocis πήχεις, quae apud Philoſtr. etiam occurrit, ratio manifeſte aperitur. Vide omnino Philoſtratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id eſt, in Nili fluminis deſcriptione, ſive pictura, icone. GUYET. Abſurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a ſtatura. Philoſtrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inſpicere velit Philoſtrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πάνυ Olearius, nihil ad explanationem huius loci deſiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in verſione Latina reliquit, *Peches*, Olearius; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digitos* vocare non refuge-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *fatos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades.* GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum ὁτιτάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ὅτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. *l.* 5. Ἡ Ἄορνος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἄορνος & Ἄορνις scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀόρνου etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσίοδος) Hesiod. Ἔργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Ἔργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὔυδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὔυδρος & ἔνυδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par. v* addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum & π sequatur illic, τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον & τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. *l.* 6. Τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἔπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. Ἐπὶ δ' οὖν &c.) Ἐπεὶ iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim ἔπειτ' pro ἔπειτα· & paulo post ἂν receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ἂν) Ὃ οὖν L. In omnibus etiam, excepta *l.* οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) *Quemadmodum igitur* &c. GUYET. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954 ὅ, τι οὖν, non male.

ead. l. 14. Ἑαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. *A. W.* invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpres Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum.* Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed ἄσπαρτα apud Homer. est, & sic apud Nostrum iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Parasit. § 24; ubi etiam ἄσπαρτα· ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. *l.* 1. Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελεύσει, & iterum sequens φήσει post ἀπαραίτητα conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: *Inde te priscos il-*

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetuſtae ſunt conſtructionis, Hegeſii, Cratetis, Neſiotae. Primum vertendum *Hegeſiae.* Ἡγησίας enim Magneſius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de clariſ oratoribus, Chariſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe paene agreſtes putaret. *At*, inquit Cic. *quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiſſe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuiſſe ſtili Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, &, quod in illa eſt, tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula.* Dein legitur in Mſ. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiſtocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati ſupparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.* Vide Philoſtratum lib. I de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιᾶς ἐργασίας) Sic infra Ἱππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτητα. Vide omnino φιλοϟ. c. 18. Quo loco rite perpenſo patet, ni fallor, delendam eſſe coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, ſed pictoribus, aut potius ſculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter ſculptores recenſetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles ſtatuarios *Critias*, *Neſtocles*, *Hegias*. Hiſt. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV, circiter CCC noſtrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere* Alcamenes, Critias, Neſtocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἡγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα l. Νεστοκλῆ. *Critiam* certe pro *Cratete* etiam habet Mſ. Reg. 2954.

Pag. 229. *l.* 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta eſt metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria & inevitabilia dicet.* Squalor non deſideratur in ſtudioſis eloquentiae. Mſ. λιπαρὲς, *aſſiduitatem*, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mſ. Gr. In impreſſis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hiſt. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua*, ſ. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμίᾳ λιπαρεῖ adduxi, quod Geſnerus reddidit, *multo ſtudio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo ἀλιπαρὲς ei placuiſſe. Iam vero verterem, *aſſiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Heſychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικὸν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι· unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, ſed aliorum gratiam auxiliumve rogandi neceſſitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. ſupra de Luct. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δήλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὴς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἐτῶν μεταξὺ διαῤῥεόντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδωσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων παγήγυρις. Schol. Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto ſcriptum fuiſſe *ἀποτίνειν*; ut cum reliquis ad diſcipulum referatur. In impr. nihil hic ſubſidii. SOLAN. Nihil ſani poſſum exſculpere ex infinito, quod habent, quorum inſpiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus ſum, quaſi legeretur *ἀπαιτοίη*, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia *ἀπαιτεῖν* ſenſum commodum non fundit, quod & priſtinus interpres ſenſit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere *ἀπαιτεῖ*, nec invito, credo, Geſnero, cuius verſio eodem redit, licet *ἀπαιτοίη* ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem ſit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιοῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demoſthenem deſignat, de cuius patre diximus ad Ἐννπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adſcripſerat La Croze.) Aeſchinem, de cuius patre multa Demoſthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & ſeqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuiſſe dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeſchine mutatum fuiſſe ait. Sed, ut ut ſit, hoc obtinuit. Vid. Philoſtr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. *l.* 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam ſecare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equeſtri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. Ἴθι) Edd. & Ox. Mſ. ἴσθι, mendoſe. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα ſine dubio, propter ſequentem conſonam quaeſivit Solan. quia fictum ſcribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut ſit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle ſonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν· ego, commate ſublato, quod poſt χαίρειν erat, iam facile ita conſtruo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mſ. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hiſce deſignari credam, nota noſtra ad titulum huius opuſculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rurſus aſyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hiſt. c. 35. Adde Aſin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Paraſit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς. Quod ideo moneo, ne ſemper accuſetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διατεταλευμένον) Sic ſupra de Merced. c. 33 f. διατεταλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. ſupra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. memineruut Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famoſum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici ſplendidi & liberalis meminit Ariſtoph. in Theſmoph. cuius carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc conſule eruditiſſimi Bentleii Diſſertationem de Epiſt. Eur. & Philoſtr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyral. 299 f. Ariſtoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Ariſt. de Poëtic. c. 16, & Schol. Ariſtoph. Vide & Voſſium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel ſic ederem, ſi plures addicerent. Vid. ad Paraſ. c. 8, Aſin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum eſt ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomaſtici auctorem non tangi hoc libello, cum ſatis luculenter oſtenderit Hemſterhuſius, non opus eſt, ut operam ea in re ponamus: ſed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomaſtico exſtare, ut ſcilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec eſt, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis uſum: non enim profecto talia omiſiſſet in Onomaſtico. Illius porro ſingulorum librorum praefationes longiſſime abſunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctiſſimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. *l.* 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ᾧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum ſubridens.* Ubi eſt in Graeco *tibi?* Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Mſ. legit ἐπισπασάμενος, hoc eſt, capillos promittens, pectendo ſcilicet & comendo, non diſcipuli, ſed ſuos, ut pulchrior & comtior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Diſcipulus non multum comae amiferat, ſed magiſter erat calvaſter, ideoque dicit, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοβάϊδα Mſ. αὐτὸς βάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— niſi quod *Fl.* ἐσπ— mendoſe habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Eſt inter geſtus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes, ut appellant ſcenici, morae*, caput mulcere, *manum intueri, infringere articulos, ſimulare conatum, ſuſpiratione ſollicitudinem fateri* &c. Retineo autem ἀσπάσασθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum ſignificat, quam declarat Euſtath. ad Odyſſ. Γ, 35, χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἵλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluſcula enim ſunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. Τ, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Geſnero retinuiſſem vulgatum ἀσπασάμενος, ſi ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici poſſe, noviſſem; nam cum ablat. χερσὶν alia res eſt. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis aſſumſiſſe id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi fic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipſum poterit dici natum eſſe ex compendio ſcribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo ſcripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus aſſumtum, minime diſplicet: ſed nec poenitet indicaſſe illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam eſſe arbitror. GESN. *in Addend.*

ead. l. 9. Αὐτοβαΐδα) Conf. ſupra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque ſimilia compoſita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mſ. O. τοίνυν. *Ven.* utraque mendoſe δ' οὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,
Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen ſpernendum, quod ex antiquo ſcriptore Ariſtophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. *l.* 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) *Si quis unquam fuit aut Tityus* &c. GUYET.

ibid. Ὧτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὧτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. Λ, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὦτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola *I.* hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) *Ordientes cantionem, auſpicantes.* Ἐνδόσιμον *auſpicatus*, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, *qui remiſſe canunt.* Et eſt ſane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remiſſe canunt, *habet interpres. Significat quidem* ἐνδιδόναι *remittere; ſed quando de cantione & choro ſermo eſt, dicitur* ἐνδιδόναι *&* ἐνδόσιμον διδόναι *de chorodidaſcalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla paſſim occurrunt. Mialim itaque verba Luciani reddere:* & chori eos, qui cantionem auſpicantur, *vel* canendi exordium faciunt. *Facile enim totus chorus multitudine vocum ſuperabat unam magiſtri & chorodidaſcali vocem. Pari modo errant ſaepe interpretes reddendo vocem* ἐνδόσιμον remiſſum, *ubi reddenda erat* incentivum, *ut apud Artemidorum* ᾄσματα ἐνδοτικὸν (*vel* ἐνδόσιμον) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. *Perperam ibi Cornarius*, remiſſa. REITZ.

ead. l. 10. Ἕπου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres inſulſe: *ſolum o gloriolae ſtudium, ea, quae dico, ſequere, ac omnia imitare.* Num κλήτιος eſt *gloriola?* Verte, *o Clytii deliciae,* qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae eſt. Clytius eſt rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὦ κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cuiuſpiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & ſimil.? Interpres κλήτιον a κλέος *gloriolam* exponit, ſed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium eſſe, iam obſervavit Caſaubon. ad Ath. 845. *Mea cura.* V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στύγημ' ἐμόν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον· ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἔν τε παλαιοτέροισι Νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemſterhuſio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mſ. Reg. 2954.

Pag. 234. *l.* 1. Δεήσῃ) Hoc praefero; licet & alterum imperſonaliter, ut dicimus, acceptum, non ſit abſurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Eraſm. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνίπτοις γε ποσὶ habuimus etiam ſupra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipiunt ſchedae Guyeti.) Παρὰ ed. *Fl.* uti coniecerat Marcil. Mſ. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἃ μὲν — ἃ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiaſtes noſter. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magiſtro obiecerit, & alios ita quoque ſolere, paucis id videamus. Ev.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Weſſel. aeque ac loco ſuperiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ ſcribi oſtendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci cauſa ſic ſcripſit Lucianus; ſi non prorſus Attice, at κοινῶς, & uſitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophiſtas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl.* ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & ſic Th. Magiſter, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολοκιστῇ, adſcriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiaſt. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολοκιστῇ quoque dediſſe, ſuſpicari licet. REITZ.

Pag. 235. *l.* 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Eſt autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Ariſtaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philoſtrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his veſtibus ad illud Petronii: *Palam proſtare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura ſimilia congeſſit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omiſſo hoc Luciani loco, L. BOS.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδὲς) Vix dubium, idem eſſe genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ ῥυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur poſſe fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἤ. Denique πίλους intelligo tibialia e lana condenſata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adſcribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισεῖ) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. *l.* 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κᾶτα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδὰ) Lexicographi non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poëtica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

ſuam, ſive extraneus genti ſuae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπώδα, quaſi quae extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et vero etiam Luciani loco illo de hiſt. ſcribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc eſt, ἀσύφηλον, aut ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poëtica. Heſychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἀλλ' οὔπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύφυλον, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis eiuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea eiectum, aut exſulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος· ſed etiam Saturniae Lemae veteres ſunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me paſſus ſum a viris doctis ad πῶς ἱστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον & illic & hic in bonis libris eſſe, idque interpretando ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος ſcilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum reſpicit, & ad praetextam togae purpuram, ſ. ἐσθῆτα περιπόρφυρον. Abſurdam nempe huius praeceptoris orationem ſic declarat, ut dicat ſimilem centoni miſero, de levidenſi panno, filo craſſo, vel de pellibus adeo hirſutis, cui attexta vel aſſuta ſit purpura. Nempe σισύρας nomen non ſatis definitam habet notionem, & iſta complecti poteſt omnia; quod apparet, ſi quis conferre velit, quae ad Ariſtoph. Nub. 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiuſdem Ran. 1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mſſ. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Ruſticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας ἐνδεδυμένος, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur etiam σίσυς, & σισύμνα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis aetate proba, uſurpari iam deſierat. SOLAN. Habet, verum eſt, hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum eſt, quo nihil contra Hemſterhuſianam diſputationem, quam ante probavimus, efficitur. Ceterum niſi conſultum videretur, in ipſa interpretatione ſignare, quorundam lectorum cauſa,

voces damnatas, poſſit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis oſtendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι eſſet *deſtrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum eſſe, Foeſiana oſtendit oeconomia) *ſolicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφὲς *ſummicrepuſculum*, εὔλεξιν *benedicum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον) Mſ. τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προνόμιον. *Pro arrabo dicunt* προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, eſt *mulcta*. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ eſt praerogativa, ut conſtat ex Suida, & Heſychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum eſſe pro ἀῤῥαβών, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ ſit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aeſtimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum ſcripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixiſſe, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iuſtum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procuſa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi conſenſu. Et ſic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, ſive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; ſed in compoſitis uſus magis ſpectandus, qui ab analogia ſaepe recedit, ut bene monet Caſaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compoſitas voces originem ſaepe diſſimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος· ſic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & ſimilia multa. Ergo contra hanc analogiam uſu receptum eſt, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυραμοιβικὴ ſupra Bis Accuſ. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem uſus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χείρ compoſita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α ſit in χειραγωγὸς & ſimil. aliud eſt. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος poſt dicetur. REITZ.

Pag. 237. *l.* 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus eſſe καὶ χρήσασθαι legere, facile eſt viſu: nam & *malus uſus*,

& *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid neceſſe eſſet. REITZ.

ead. l. 12. Ὁπόσα ἂν ἧ δυσχερῆ) Editi, quorum inſpiciendorum mihi copia fuit, miſere hic corrupti omnes: verſio nec cum Graecis conveniens, nec ſani ſenſus. Quomodo legendum cenſeam, iam interpretatio ſupra poſita indicat, nempe hunc in modum: Ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ἧ δοσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἑλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπί γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam ſic exſiſtere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti conceſſerint. Videamus de mutationis ratione ſingulatim. Poſt δυσχερῆ ob ſimilitudinem maximam excidiſſe aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic ſermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui neſciat, primam artem eſſe contemnere, facilia nimis dicere, quae ipſi neſciant: poſtulat hoc ſupplementum ſequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite divulſa ſint αὐτῶν & ἑλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admiſſa ſemel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum eſſe, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi ſpatium auditoribus, ſed fortiter occupat argumentum, de quo ipſe mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid poſſit κε poſt κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα eſſe nominativum caſum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Supereſt, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non auſim, niſi ſuffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae propoſui, in contextum orationis Luciani referre; ſic non metuo, ne redux ab inferis Samaſotenus noſter, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum eſt. GESN.

ead. l. 13. Ἑλομένων) Ἑλόμενος legiſſe videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam noſtram ad Ἀποκ. c. 5. Mſ. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo ſupra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττικεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta deſumta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. *l.* 8. Μαραθὼν) Vid. Not. ad Ζ. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. *A.* 1. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantiorum audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Parallelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαὶ) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat Πλαταιαί· nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αι permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αι in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγεων, κατώγεων &c. E contrario ap. Hesychium legas Φαιναχίζει, Φαιναχισθεὶς, Φαιναχισμός· ubi tamen Φεναχίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαιναχίζονται, at in Mss. Wittii exstat φεναχίζονται.) IENS. Mss. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλατειαί. SOLAN. Πλαταιαὶ hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl.* & *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾆτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. *l.* 1. Μηδὲν) Sic Mss. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδὲν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum δεῖ vel δέομαι construere cum οὐδὲν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ. Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ &c. Icar. c. 14, οὐδέν γε — ἐμοῦ δεήσῃ. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδὲν δεήσει. Alciphr. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. At μηδαμοῦ proprie est *nusquam*, ut Epict. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηρὸς πατασσέσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus feciſſe creditur Cleon, & uſitatum eſt &c. GESN.

ibid. Λαρύγγιζε) Vid. Demoſth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeſchini datur. SOLAN. Quod Aeſchini obiicit Demoſthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum poteſt, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἠχείῳ quodam augere modulatioremque reddere ſonum ſtudet. GESN.

Pag. 240. *l.* 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ) Adleverat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξειν, ille ex Scholiaſte obſervat, μὴ poſt ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonaſmum poſt ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι & εἴργω obſervare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemiſſa negatione poſt ἀπαρνοῦμαι ſequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, *non nego me feciſſe.* At in Dialecto communi abeſt μὴ, ut ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & paſſim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etſi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen ſervo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. conſentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noſter promiſcue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: *Quid quod laudationibus crebris ſuſtinentur, & memoria illorum aſſuevit certis intervallis quieſcere?* SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματι) *Moras laudationum* vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium diſſimulandi haeſitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod ſolebant interdum oratores eius notae, quam deſcribit noſter, *reſiſtere ſubito, & laudem ſilentio poſcere*, ut ait Fabius l. c. ſ. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδάτωσαν explicari poteſt, cum reprehendit II, 2, 9, *aſſurgendi* exſultandique *in laudando licentiam.* Alioquin omnes hic Sophiſtarum rationes & fraudes perſequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Creſſolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illuſtrat. Locus claſſicus de *choro* laudantium paraſitorum eſt Plin. Epiſt. II, 14. GESN.

Pag. 241. *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Forſ. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιανιεὺς) Quid per hanc dictionem ſit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Eſt tamen, qui Platonem intelligit, & fortaſſe recte, cum Παιανιεὺς tribus quaedam Athenienſis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator miſere hoc loco prodit memoriae ſuae defectum, dum neſcire videtur, Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, plebiſcita a Demoſthene promulgata ſemper ita coepiſſe: Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Paeanius haec dixit.* PALM. Demoſthenem intelligendum iam ſupra monuit Solan. Bis Accuſ. c. 31. REITZ.

ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem viſum Geſnero, ideoque ſignum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant ſolum, & in ipſa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem ſupra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. *l.* 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipſam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Παντὸς πράγματος δύο ἔχει λαβάς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed poteſt hic quidem ἀμφιλαφὴς ſimpliciter *opportunum* notare: qui reprehendere volunt, anſam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curioſ. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. ſi tanti eſt, Bergl. ad Alciphr. I, pag. 120, ſimiles phraſes afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαίνεσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεὶς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & *Ven.* utraque. In reliquis αἰδεσθείς. SOLAN.

Pag. 243. *l.* 4. Πλείων ἡ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciſcano: *Nec mihi diſpliceat primo muliebria paſſus Flore aevi, hinc effrons audaciae* &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Ciſtell. *Largiloquae extemplo ſumus, plus loquimur, quam fas eſt.* Eurip. in Phoeniſſ. Φιλόφλογον δὲ χρῆμα θήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφέρουσιν. ἡδονὴ δέ τις γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit *Fl.* καὶ καταυτίγε. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγε. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obscoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἔρωτας) Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπόῤῥητα & ἄῤῥητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum s. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. *l.* 7. Ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim *Xoïs* & *Thmuïs* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουΐτης nominabantur. PALM. Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ξόϊν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum*. Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἄμφοδος & ἀμφοδον est δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mss. ἀκεστρίας ἐπαφροδίτου τινὸς, *quae fuit sartrix hominis venusti*. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exstent. Sed maxime miror, cur mox illa συνῆν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & puridum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forsan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναί σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paras. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ φιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi* vel *solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci, parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποθεινὸν, (sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην vocatum fuisse. PALM. Primo *Photinus* dictus fuit, deinde *Pollux*. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Διὸς καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratites erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis *Rhetor*, non *servus*, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. *l.* 2. Ἐγαστριζόμην) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἑταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi Ari-

ſtophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi cauſa, vel ſuum inter ſaltandum, ferire ſignificat. Vid. Kuſter. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Senſit hoc iam Euſtathius, & contradixiſſe videtur vulgo, ad Od. Υ, p. 720, 1, Baſ. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι. Reſpicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius ſignificationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro ſagina ventris utitur etiam Alciphr. III, Ep. 45 f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quiſquam de hoc ſignificatu dubitet, videat idem ab ipſo auctore exponi per πλησμονὴν, nam illico ſubiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime aſſentior Guyeto, priſtinam verſionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἆθλον) Id eſt, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, *& in iudiciis contendo:* mallem, *in iudiciis verſor.* Sic loquitur Corn. Nep. in Themiſtocle. VITRING. Cauſidici illius aetatis Sophiſtae etiam fere erant. V. Ἀ. Μισθ. finem. SOLAN. *Contendo* adſcripſit Guyet. cum in Pariſ. verſum eſſet *me oſtento.* Contra, cum Bened. dederit *contendo,* Vitringa vult *verſor.* Tu vide, an Geſnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando ſine lemniſcis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi laſſo Figantur virides, ſcalarum gloria, palmae.* Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, ſic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & cauſidicorum Caſaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipſo loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένῃ, ut ad θύρᾳ referatur: ſed neceſſe quidem non eſt. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ ſcilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perverſitatem, cum primum

audiere. Neſcio, cur maluerit Birckheimerus, *morum pravitate longe prius quam ſermonum eſſe inſignem.* GESN.

Pag. 246. *l.* 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc ſaepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νὴ τὴν πάνδημον) Conf. ſupra cap. 1 huius Dial. ubi paucis diſquiritur, ſitne & ibi ſic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum eſt; at reſpicitur ſimul ad eam orationis venuſtatem, qua celebritatem per totum orbem, vel ſaltem univerſam ſuam nationem orator adipiſcitur. Νὴ vero hic potius eſſe, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum ſupra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etſi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliiſque locis, ſupra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a ſe ſermonem Dioſcoridis, ſ. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ καταυσόμαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἅρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Gloſſema eſt. GUYET. Non eſt gloſſema. Nam non modo etiam ſic ſupra Bis Accuſ. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, ſed & hic φέρεσθαι ad ſenſum requiritur: conſtruendum enim, ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἅρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accuſativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. *l.* 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forſan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita *V.* 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Verſionem Geſneri ad vulgatum ἀσύμβουλος eſſe factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; ſed alterum potius eſſe credens, iam verterem, *qui veſtra ad illam* ſpectata, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam.* Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι *coniicio*, hic eſt, qui coniectura aſſequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum eſſet, ſi ſolum poneretur, tamen haud aſſequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

conſtrui poſſit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia conſilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae conſequenda. His conſiliis ſe uſurum negat Lucianus. Poteſt ficta ab eo vox eſſe: poteſt etiam uſurpata aliis, ſed nondum nobis obſervata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius eſſe ἀσύμβολος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: *quid enim ſalvis infamia nummis?* Oreſt. in Elect. Sophoclis; Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῦμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. *l.* 1. Ὀδυσσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaeſivit aliam ſtructuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, ſed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus eſt a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiaſtes videtur ſenſiſſe. Latini etiam poſitivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Ienſ. in Obſ. ſtili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum eſt;* ad quae Livii verba plura ſimilia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipſi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hiſt. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex eſt iſte*, pro *ſenior, quam ut te iuvare poſſit praeſens.* Sed quid ſi περὶ cum Euſtath. accipias pro περισσότερον; hoc diſquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἔστι μάχεσθαι, *ſuperatis pugnando*, Homero frequens, vid. Euſtath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *ſupra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyſia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας· quia aliquantum diſcrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM *in Addend.*

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιΐας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται

λογοποιοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Ienſ. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aeque ac ἁλοὺς, valere paſſive. Recte; & quidem perpetuo apud alios etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Herodiani, qui ſolus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam & ipſe Ienſius fatetur notiſſimam, non addam, niſi & activum προσκρούσας itidem paſſive accipi ap. Aeſop. Fab. 128, προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. *l.* 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendaciorum, quam hiſtoriae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & tranſitu. Id. Lucian. L. 2 Ver. Hiſt. inter mendaces Cteſiam Cnidium & Herodotum ponit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par.* & *Graev.* erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem deſit, facile eſt coniicere. Herodotus vero mihi non eſt mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipſeque praemonet, ſe non omnibus fidem adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic coniuncti legantur, diſcrimen eſt. Herodotus enim, ſicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Cteſias vero, qui multos in Perſia vixerat annos, ea ſcripſit, quae ipſe, quin falſa & vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 2. Τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὼ, οῦς, ſ. μορμών, όνος, larvam eſſe, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde μορμολύττειν eſt, & μορμολύκειον, pervulgatum eſt, neque opus, ut hic obſervetur. Sed illud videbatur paulo diſertius annotandum, quod iam indicavit ad Ariſtoph. Equ. 690 Scholiaſtes, illa verba μορμὼ τοῦ θράσους ſic eſſe accipienda, ut ὠνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio eſſe intelligatur. Et videtur ipſa illa vox adhibita ad terrorem iniiciendum pueris, ſine reſpectu ad illam larvam: quod firmat locus iam laudatus ad Ariſtophanem, Caſaubono, ex dulciſſimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιάζουσ. v. 40, ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὼ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illo Ariſtophanis, nihil aliud ſpectatur, quam ipſe ſonus quaſſo capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 obſervata ſunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐριχθόνιον) Mira ſane ratione, quam tu, ſi lubet, apud Orig. c. Celſ. videas l. VIII; effuſo nempe in terram Vulcani Minervam petentis ſemine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noſter Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mſ. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum inſtar proveniſſe.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica.* Τῆς abſorpſerat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quoſdam progerminaſſe.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eoſdem aeque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuiſſe, diſcimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam ſua verſione obſcurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. ſupra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mſſ. lepida legitur hiſtoria. Κόροιβος οὗτος ῥωρός τις ἀπομνημονεύεται· ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡμμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla eſt cauſa, cur haec interpretemur. Apud Euſtathium in Odyſſ. K, p. 413 ed. *Baſ.* eadem hiſtoria legitur, ſed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. ſupra Ἑρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienſes duce Miltiade cum Perſis eſſent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repreſſit Perſarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII verſus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kuſt. Sed is (apud Ariſtoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem ſit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano cenſendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia ſine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. *l.* 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐριννύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐριννύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθειμένος) Eucrates quidam Athenienſis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα κἀλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σαγεσφόρος. Ergo si quendam Eucratem prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψεύδης, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Athenienſi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. *l.* 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbia. Alterum est ὄνος

ὑπὸ λεοντῆ, alterum πίθηκος ἡρῶος προσωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἠσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἴων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. *l.* 13. Τί μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ— nonnemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. *Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B.* 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam *B.* 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphr. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὰ πάντα πολυτόνως ἐπιγνοὺς, *omnia miseriarum plena videns.* Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. *non ignobile mihi* (est, videtur) *incumbere in dicendi studium.* Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ ἀεὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφὴ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλος

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermōt. ſub init. Sed & viciſſim adiectivum adhibetur, ubi uſitatius adverbio locus eſt; ut Diod. Sic. V, 13 f. φυτευμένων τούτων δαψιλῶν pro δαψιλῶς, ad quae peritiſſimus Weſſel. plura ſimilia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non ſatis conveniens eſt Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες· nec aliud demonſtrat, quam adverbia ſic a participio formari ſolere, dum ſtructura apud Lucian. eſt alia. Nec ego, etſi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως eſſe ſanum affirmo, propter illico adiunctum ἀπολογησάμενος, licet ad poſtremum ἐκαθεζόμην referendo ſtare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. *l.* 4. Κλεόδημος) Vid. Reineſ. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, *licet uti*, vel *utendum eſt*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut ſtructura poſtulabat, hic efferri. Difficilioris ſtructurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipſo initio, atque alibi non ſemel. REITZ.

Pag. 257. *l.* 2. Ἀμέλει) Confer ſupra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rurſus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, ſic etiam circa res venereas, quorſum τόνον hic reſpicere ſuſpicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin ſimul ad tenſionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tenſio fibrarum minuatur, ad ſedationem doloris podagrici, qui maxime in tenſione membranarum, perioſteorum atque fibrillarum conſiſtit, ac rigidos ineptoſque ad motum reddit muſculos, & hinc ad ambulationem & curſum ineptos, unde relaxationem tenſionis ſanatio infert. REITZ.

Pag. 258. *l.* 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἥλῳ — ἐκκρούεις τὸν ἦλον) Habuimus idem ſupra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. *l.* 14. Ἤπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 3. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν) Vertunt *circa forum plenum* Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, *circa tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt.* GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plus proinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, s. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suasit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: *Suidas*, περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. *Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philopſ.* (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, *& in Philostr. vit. Apollonii II, 36,* ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· *& VII, 29,* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vertunt*, circa meridiem. *Sed Suidas ipse deinde* πλήθουσαν ἀγορὰν *exponit* ὥραν τρίτην. *Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in* πλήθουσα ἀγορά· ὥρᾳ τρίτῃ ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. *Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod* πληθούσης ἀγορᾶς, *&* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vocant Graeci, a* μεσημβρίᾳ *distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in* ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque ſimilia affert. Quae non exſcribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. *l.* 2. Αὐτὸς ἁράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non poſſum, quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hic ſunt annotata: ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adverſ. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum ſulphur ad faſcinationes adhibitum aliquot poëtarum teſtimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum ſulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo ſtupefacti obmuteſcunt, & ſe quocunque abſtrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρὶς) Vid. de hac locutione fratris conſultiſſ. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Διὶ. c. 3. De phyſalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piſcem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuſter. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus ſerpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non ſolum facit, quod & ſupra de Luct. § 7 legas, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, ſed quia συνηλ— a συναυλίζομαι, *commoror*, hic ſenſum nullum exhibet. Aliud foret, ſi, quod neſcio, συνηυλήθησαν daretur a συναυλοῦμαι, ſibilando congrego, vel fiſtula convoco, ut paſtores ſolent congregare oves; tum nihil ſine auctoritate Codd. immutaſſem. REITZ.

Pag. 262. *l.* 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant poſteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorſus eiiciendum cenſeo. SOLAN.

Pag. 263. *l.* 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, *in Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonſtrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorſus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit ſemel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ— legendum; aut illic Ἀλεξ— quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *l.* vero Ἀλεξ— deleto, Ἀναξ— rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. *l.* 1. Βόθρον τε ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφὴν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἱστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. *l.* 1. Τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὖ λέγεις) Paruissem hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitius inspe-

cta, ſaepiſſime perſonarum nomina ſtudio omiſſa ab auctore video, quia ſponte patet, ubi incipiat nova perſona, quando illud *inquam ego*, *inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam* & *inquit*, perſonarum nomina adſcribit, quod diſertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quaſi enim ipſos induxi loquentes, ne*, inquam, &, inquit, *ſaepius interponerentur: atque ut tanquam a praeſentibus coram haberi ſermo videretur.* Quare terque quaterque inſertionem illam marginis *Ald.* indicaſſe contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad hiſtoriam de amore Glauciae (qui nimirum Chryſidem quandam amans, ea potitus dicitur eſſe ope Magi cuiuſdam, qui iactaret, ſe, ſi vellet, ab ditiſſimis feminis ſollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum eſſe, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chryſidem conciliaſſet) reſpondet Tychiades inter alia, ſe mirari Magum ipſum, quod ille, dum poſſit ipſe ditiſſimarum feminarum amore frui, & inſuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem,* Chryſidi nempe. IENS.

Pag. 266. *l.* 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemſt. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura ſimilia affert, quibus demonſtret, δαιμονᾶν & κακοδαιμονᾶν profanis ſcriptoribus idem eſſe, quod ſacris δαιμόνιον ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Chriſtianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaeſtina intellexerit aliquem ex Apoſtolorum diſcipulis Chriſtianum: iis enim, ut dominus Chriſtus praedixerat, ſubiecta erant daemonia, & talia miracula paſſim fiebant in prima illa aetate eccleſiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placet. Ἐπὶ enim cum ſecundo caſu hic notat eum, qui praeeſt, praepoſitus eſt illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac ſine verbo, ut hic, Ioſeph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius.* Et apud Noſtrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo eſt de Syro quodam, (Chriſtiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam concideret, oculos diſtorquentes, & os ſpuma impleti, tamen erigeret, ſanoſque ac integros dimitteret, non magna mercede malo iſto liberatos. Sic enim ſuſpicor, id potius exigua mercede fuiſſe praeſtitum, voluiſſe auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidiſſe οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους ſyllabae potuit evenire. Legendum itaque mea ſententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutaſſis: genuina enim haec ſcriptura. Nec de Chriſtianis labores, qui *gratis* miracula ſua edebant. De aliis conſule, ſi lubet, Orig. c. Celſ. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipſos talia a ſe patrata iactaſſe. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Chriſtiano Exorciſta ſermonem eſſe, quos de magiſtri ſui voluntate χαρίσματα illa ſua etiam gratis dediſſe, ſatis conſtat: nec unquam obiecta illis, quod ſciam, aut depulſa avaritia. Video, quid in mentem venerit Ienſio: ſed non auſim ei aſſentiri, cum praeſertim ipſa nos Chriſti & Apoſtolorum hiſtoria doceat, fuiſſe in Palaeſtina etiam Exorciſtas non Chriſtianos. GESN. De phraſi egimus ſupra 1 Ver. Hiſt. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Ienſii, οὐκ inſerentis, etſi de Chriſtiano ſermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemiſſi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire cenſeri poteſt. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipſius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobiliſſimi Crozii notulas deſcripſit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero ſuſpicarer, eum non bene aſſecutum Crozii manum, clariſſ. virum I. Odé conſului, qui eruditiſſimo libro de Angelis conſcripto, in hac materia eſt verſatiſſimus: iſque mihi indicavit, ſine dubio *Pſellum* reſcribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Pariſ. 1576, & an. 1615, notis illuſtratum a Gilb. Gaulminio, recuſumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pſelli habetur p. 102 ſq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic ſupra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. *l.* 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Chriſtianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an ſuperſtitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores iſti nempe faciebant, quod hodieque fere a ſtultis hominibus fit, qui ſuſpen-

ſorum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Chriſtianiſmi luce huiuſmodi etiamnum ſuperſtitiones, ab ipſis deriſas Ethnicis, apud ipſos Reformatos multis in locis conſpici, quas Romanenſibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliiſque quaeſtui ſunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινομένου) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita ſententia poſtulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etſi φαινομένου non improbo, nihil tamen ſine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quaſi ſubſtantive, pro *apparitione* acceptum intelligi poteſt eod. modo, ut *phaenomena* philoſophi ponere ſolent; & ſic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. *l.* 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Caſaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu diſcum geſtante & vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur ſtatuae duae, feminae miniſtrantis diſcum, & iaculantis viri. Sed non ſatis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina eiuſmodi non admiſſae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος poſſit eſſe via & quaſi linea, ad quam proiiciendus eſt diſcus, ut dicatur hic diſcobolus tanquam metas reſpicere & ſuperare conari ſigna aliorum, qui ante ipſum proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος eſt via, qua commeat ὁ λεὼς, ſic δισκοφόρον poſſe vocari viam, & lineam, ad quam diſcus dirigitur. GESN. Ignoſcet Geſnerus, ſi, recte ſenſiſſe Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα ſenſus eſt facilis. Id autem ſubſtantivi ſaepe intelligi, ſatis ipſe novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν abſurdam eſſe, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae ſi in mentem mihi veniſſet, aut aliunde eſſet oblata, reddidiſſem, *reflexo ad manum diſco oneratam vultu.* GESN. *in Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipſius ſtatuae meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam diſtortum & elaboratum, quam eſt ille* DISCOBOLOS *Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, ſi Th. Magiſtro fides, ſcribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiaſten Mſ. notare, Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque ſe non intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Luciano, niſi forte ſit

alius Polycletus. Verba enim ſunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis neſcit Polycletum Sicyonium Angeladae diſcipulum, & eius Canonem, & tot ſtatuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone ſive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio conſtat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus ſermo fuit. Ad hunc locum Scholiaſtes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inſcitiſſime quidem hoc, ſi unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaſte ſcriptum eſt. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi eſt ars*, inquit, *in qua praeſtantes fuerunt Myro, Polycletus, Lyſippus.* Idem Plutarcho in Sympoſio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus ſtatuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeſſit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaſte ſtatuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo ſtudioſus lector poſſit diſcere. IENS. Vid. Ienſ. Et Daviſ. not. ad pag. 4 Tuſc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Ῥητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαντίας, *recalvaſter*, ubi vid. quae Hemſterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον) Vid. Hemſterhuſius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipſiſſimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promiſit, ſe hic dicturum, quid ſit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc ſibi facultatem ereptum, & ſucceſſorem tam feſtinantem, ipſoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis ſtatua humana vel levi arte facta ſimilis eſt homini: talem ſi diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixiſſet; at iam vult eam ita referre vivum ac ſpirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin ſit *ipſe homo.* Talia autem praeter philoſophorum αὐταρχὴ, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Heſych. affert, αὐτόλυκος, *fur* pecudes lupi inſtar furari ſolitus. Nec refert, num ab ávo Ulyſſis *Autolyco* derives, an ab ipſo λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne: Qui facere aſſuerat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Conſule Thucyd. I, 29, ubi ſaniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde ſupra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. *l.* 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë verſus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρὶς περιῆει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuiſſe ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hiſt. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic ſupra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῷ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. *l.* 2. Πυρετῷ ἐχόμενοι) Πυρετῷ συνέχεσθαι uſitate dici, oſtendit Iac. Elſner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῷ Lucianum dixiſſe refert. At verbo ſimplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentiſſime, ut ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliiſque locis, ab Foeſio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepoſ. ὑπό. Sed & ſine ea, ἀνὴρ νούσῳ εἶχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἐτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impreſſis antea ſcriptum erat Ἀλωπεκεῖθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. reſtituit, quia non ſolum ſic amat ſcribi locis ab eo indicatis, ſed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonſtravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλωπεκῆθεν quoque ſcribentem. REITZ.

Pag. 272. *l.* 3. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγαναχτεῖ &c.) Scribe, ἀγαναχτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, *indignatur, nisi statо tempore eximiis victimis pascatur.* Sic scribendus Mſ. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur ſatis inepte, *nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ ſunt victimae, hoſtiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ ſunt eximiae hoſtiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero eſt, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *sacra facere, victimas caedere:* apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hoſtiae: inde ἱερεῖα ſunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, ὑϊκὰ ἱερεῖα caro ſuilla: Athen. lib. I, τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων, *caro tenerarum pecudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum eſt ſacrificare, ſed & mactare. Sic & *ſacrificare* apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', niſi quod *Fl.* habet ὑφ'. SOLAN. Facile ſecutus ſum id, quod verum eſt. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio ſcribi, hoc non plane perſpicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & ſimilia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, *uno impetu,* Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Weſſel. non eſſet adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id ſignificaret, *unde* excipiare; ſed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius eſt, & ἐφ' hic melius ſatisfacit tempori, totumque ſacrificium complectitur, id cum viro clariſſ. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. *l.* 14. Ἐσπειραμένους) Conf. ſupra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etſi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— ſed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc ſcripturam & verſionem valent: nam a σπειράομαι, *in gyrum contraho,* formatum eſt, pro quo Th. Morus interpres Pariſinae ed. *ſparſis* dedit, quaſi ἐσπαρμένους a σπείρω legiſſet. Sed Geſnerus id ſponte ad Graeca rectius compoſuit. REITZ.

Pag. 274. *l.* 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; ſed traiectio eſt, quamvis duriuſcula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Traiectiones nonnullas eiuſmodi conſtructionis oportuiſſet additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano eſt verſatus. Nos dedimus aliquot ſupra, Paraſit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accuſ. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἥλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praeſtant, teſte Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πινυρᾷ) Ita *V.* 2. Reliquae πιννυρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἑκάτῃ) Videnda hic vita Marini a Proclo ſcripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοείδεσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. *l.* 9. Κατὰ φῦλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἱερῷ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forſan εἴκαζον. Sed ſi per ellipſin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemiſſo εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: *homini amico non eſt mentiri meum.* Lact. VI, 18: *Sed etiam inimico atque ignoto exiſtimabit non eſſe mentiri ſuum.* SOLAN.

Pag. 276. *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie ſignificet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocoſe uſurpatum, pro *teſtimonio ſuperfluo admetiris, ſuperaddis*, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καῦσος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris, tanquam incendium vehementiſſimum, ardentior.* REITZ.

Pag. 277. *l.* 1. Χάσματος) Conf. ſupra de Luct. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum eſt, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. ſupra notata de Luct. c. 5. At non plane opus eſt mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum ſenſum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδὴς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quaſi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod poſt φιλοψευδὴς eſt, poſt ἀπιστῶν collocandum, iam quiſque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὔπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Auguſtinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caeſarius Monachus hiſtoriar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenſis, quem 50 annos perpetuos dormiſſe fama eſt; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Υἱέων) Sic pro υἱῶν etiam paulo poſt & alibi ſcriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — *bene tibi ſit ex te ipſo.* Ubi plura exempla, non omiſſo hoc Luciani, dedit peritiſſimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Aſin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱέων, monuit Iac. Elſn. in Epiſt. ad Philem. I, 20, ubi legimus, ναὶ ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam ſimilia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phraſi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Muſc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. ſupra Μισθ. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίεσθαι) De puerili, item ſervili & contumelioſa hac ſolearum ac ſandaliorum caſtigatione veteribus uſitatiſſima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic eſt. SOLAN. Sic Demoſthenes, teſte Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum ſurgere videret Phocionem, ad amicos dicere ſolebat, ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiſſ. conferendum iuſſit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πλαγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris noſtris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa eſt Kuſteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexſpectatus. Ariſtoph. Theſmoph. v. 272, εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναί μοι) Nihil equidem abſurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipſa Fortuna advocatus veniſſe dicatur Arignotus? Sed non diſſimulanda tamen oppido elegans doctiſſimi Kuſteri coniectura, qui ad Ariſtoph. Θεσμοφορ. 774 ſuſpicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν eſſe theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in ſcenam deſcendentes de coelo Dii, repraeſentantur. Quod ſi admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc ſcenam a Fortuna demiſſum.* Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librariorum ſuperante, non dubitarem, ſic, ut iubet Kuſterus, reponere. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. Ἐπήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Neſcio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione ſollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑφεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. *l.* 7. Κράνειον) Sic ſcribitur etiam N. Δ. 1, ubi vid. not. SOLAN. Κρανειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. *Fl.* & *S.* cum *A.* Reliquae ἀνοίξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοίκητος ἦν, ἢδ' ὃς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epiſt. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiſiodorenſis Epiſcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. *l.* 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Theſ. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici ſi-

gnificatu; cum & pro *valde ſapiens*, & quaſi pro eo, qui in ſpectrorum negotio callidus eſt, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, *miſere*, i. e. *valde cupiens*, Ariſtoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὼς δαιμονίως. Et Spanh. ad Ariſtoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. *l.* 8. Μνῆμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Heſych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Noſtrum lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Στειλάμενοι νεκρικῶς) Ad iſta verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti inſuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν· & ad ſequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς ζώντας ὤετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In *Salm.* ed. ſimul & in hac ipſa vitioſe edi video in Latinis, *ac perſonis in capitis affictis*, ignorans, utrum ſic praeſes eius & editionis & verſionis de induſtria ſcripſerit, ac interpolare voluerit Th. Mori verſionem, an eam ipſam retinere, quae eſt *in capita*, ut ſit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, aſſumſiſſe eos perſonas vel larvas in capita, ſed clare ſumſiſſe larvas tales, quae in ſpeciem ſimul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae eſſent. GRON.

Pag. 286. *l.* 4. Τάχα) L. & *Ven.* utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terreſtri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis ſtatuam fuiſſe diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iſide p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam viſus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noſter ἐπιμετρεῖται, cum voces ſibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philoſtr. p. 232, & Strabonem, qui ipſe ſtatuam vidit, ſtrepitumque audivit; ſed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulſatae ſtatuae, an vero ab aliquo, qui tum adeſſet, aut ſub baſi lateret, a ſacerdotibus ei rei, quod ſubinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, ſi lubet, Pauſaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemſterh. adſcripſerat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Caſaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis ſunt: τὸ Μεμνόνιον — Πεπίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Caſaub. *Plinius ait*, *quotidiano ſolis ortu contactum ra-*

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, viſam fuiſſe Germanico hanc Memnonis ſaxeam effigiem; (meminit & Euſebius in Chronicis, & Dionyſ. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν *pag. 349, T. 2 ed. Amſt.*) Adde Scalig. Animadv. ad Euſeb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae reſonant ubi Memnone chordae;* ubi vet. Scholiaſt. ait: Memnonis ex aere ſtatua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyſes rex iuſſit aperiri, exiſtimans mechanici aliquid eſſe, quod intra ſtatuam lateret: nihilominus tamen aperta ſtatua, quae erat magice conſecrata, horis ſtatutis ſonum reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id eſt, aperto & diviſo. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ) Prorſus eadem locutio eſt in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elſner. phraſin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeſchylo aliiſque. De pleonaſmo autem τῆς ἐν, vid. ſupra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Paſt. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciphr. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non abſimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἕντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Noſtro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν θύραις καταλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; ſed ſatis eſto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex ſacris illis ſcribis, mirabili ſapientia.* Sic Benedictus. Meminit & alibi ſcribarum Aegyptiorum, in libello de ſacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus aſſiſtens, coetu paſtophororum, quod ſacroſancti collegii nomen eſt, velut in concionem vocato,* ut fuerint inter ſacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum ſapientiam docebant, aliiſque muneribus ſacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenſet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων, ſed in Mſ. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto faſtidiendum eſſe, ut ſit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili ſacrarum literarum

ſapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae nonniſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, alioſque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & ſupra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἷς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Ariſtophan. Plut. εἴ γὰρ τῶν φίλων, aliiſque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo *Fl.* & *Fr.* ſed & *I. H. P. B.* 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuiſſent oſtendere, Iſidem Graece locutam. Sed ſolent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. *l.* 1. Ἀδύτοις) Conf. ſupra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. *l.* 5. Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. ſic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπίστων· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. *l.* 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δείσει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπανθλούμενην) Et quae venuſtas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubiicit, reſidebit, ſi claudatur domus aqua referta? Immo an claudi poteſt? Periit omne auctoris ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauſtu refertam mergi & inundari. Res ipſa dictat. GRON. Certiſſima eſt, meo iudicio, Gronovii emendatio, reſcribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noſter in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti ſumus emendationem Gronovii omnino neceſſariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weſſ. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non exspectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. *l.* 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benedictus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mſ. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Pag. 291. *l.* 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la ſtatue de ce héros a réellement cauſé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrob. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: *οἰηθεὶς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle*, (vel *speciem praebere*) *ac si solus contradicerem omnibus.* Mallem tamen, electo alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. *l.* 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & *ἀπέλαυσα* quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. *ἀπήλαυσα.* SOLAN.

ead. l. 15. Λυττᾷν) Λυσσᾷν supra Nigr. in fin. *οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν.* At *λυττώντων κυνῶν* contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, *οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ — ἀγωνιστὴν εἶναί σε*, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. *l.* 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) *Προσλαλιὰ*, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, *μνημονικὸν σφάλμα* est; nisi forsan respiciat Ἡρ. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθός τι ποιεῖν, *aptus ad aliquid praestandum*, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρῆτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare *antiquos*, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, *posterorum.* Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) *Non quod aliter historiam edere velim.* Sic Salmuriensis. Sed per

Muſas! cui bono hic illud *aliter?* Immo, *non quod temere* & futiliter *hiſtoriae narratione me oſtentare volo.* GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Soſtratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo inſula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipſe vero noſter Lucianus ſupra, lib. Quom. Hiſt. ſcrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diverſionem, exſpecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc hiſtoriam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione ſilent hiſtoriae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id eſt, *qui Ptolemaeo ſubiecit Memphin.* Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Soſtratus, & quo imperante & ſumtus ſuppeditante exſtruxit illam celebrem turrim in Pharo inſula, inter amicos habuit illum Soſtratum Cnidium, nec unquam, quod ſciam, nec ab illo nec ab alio captus eſt. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam ſuſpicio, haec intelligenda eſſe, ſed ſine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promtus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti eſſet, a minore natu Philadelpho ſupplantatus fuerat, patre communi faveute Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque ſuſpicor, eum Memphin occupaſſe, in qua obſeſſus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, ſi captus fuit, credendum eſt, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, ſeu Lagi dicto, id accidiſſe, ſcilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam ſi patre iam mortuo rebellaſſet & captus fuiſſet, non eſt credibile, Philadelphum eum vivum dimiſiſſe, qui poſt patris mortem duos fratres Leontiſcum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum eſt, iſta haec mea non eſt ſine veriſimilitudine. Si quis ſuper hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentiſſime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum cenſeo, non, ut in libris eſt, Πτολεμαίου. Narrat Pauſanias in Att. ſub Philadelpho defeciſſe Gallos mercenarios, & ab eo in Inſula Nili fame conſumtos. Vide, an inde aliquid elici poſſit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) *Combuſtas* ab Archimede hoſtium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores ſunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omiſſuri cenſendi ſunt. Mendum eſſe hic in *x*— ſuſpicor. Ut ut ſit, exſtare Venetiis audivi inſtrumentum uſtorium ad quingentos uſque paſſus vim ſuam exſerens. Sed an veteribus ſpeculi uſtorii uſus iam cognitus fuerit, ego ſane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos noſtros nominis, de ſpeculo uſtorio locum S. ſcripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri poſſe videtur, quod alicubi apud Ariſtophanis Scholiaſtam de lapide φεγγίτη legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21 dictum eſt. Lactantius autem diſerte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua ſi tenueris in ſole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in duriſſimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primus ſomnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab ſe inventis machinis hoſtium naves repuliſſe atque demerſiſſe narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem fruſtra Romani fabri machinas ſuas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. *A. W.* adſcriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Geſn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἅλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ῥεῖθρον παρατρέψαντα. REITZ.

Pag. 296. *l.* 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Caute narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem ſe adiungere narrationi diſerte neget: aſſeverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane ſine ulla dubitatione Schol. ad Ariſtoph. Nub. 180. Illud κατόπιν noſtri diſerte, ut ſolet, explicat Herodotus, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηνοειδέα, ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρομένον κατὰ νώτου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud obſervandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, ſed diviſum in duo brachia Halyn ob ipſam illam diviſionem utrinque vadoſum factum, ut pedibus tranſiri poſſet: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum eſſe. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noſter dedit praecepta ſcribendae hiſtoriae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non ſpecula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Ariſtoph. Scholiaſtes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuiſſe Thaleti artem, ſed virum induſtrium & ſagacem, ingenii felicitate id aſſecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voſſ. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippia confundas; quod miror a viro doctiſſimo factum in Catalogo Philoſophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipſo in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένου) Spuria haec videntur & inſititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσεσιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita multo poſt, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Eſt duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota converſa, quae ab aliis elaborata ſunt, quae magiſter oſtendit, ea ſatis feliciter imitatione aſſequuntur, ſed nihil novi ipſi inveniunt: quoties non eſt, quod imitentur; tanquam deprehenſi, haerent. Talis non eſt Hippias: non exſpectat exempla aliena: ipſe ſibi & aliis exemplum eſt. Non tantum deſignatam omnibus lineis figuram deſcribere & transferre puerili induſtria poteſt, ſed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum poſtulatum fuerit, conſtruere. GESN.

ead. l. 13. Ηὐτύχησαν) Etſi Florentinae ſcripturam probo, quod augmentum ſaepiſſime omitti ſoleat, ſecutus tamen ſum numerum maiorem illarum, quae ηὐτ— habent. Vid. ſupra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμουν. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non ηὐτ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac paſſim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Matheſin minime cultam fuiſſe a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aeſtimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quaſi ſummum artis culmen, afferat: quaſi quis dicat, literarum decus ſummum in eo verſari, ut quis elementum primum a ſcite pingat, niſi forſan Scholium inſulſum textui Luciani intruſum eſt. Certe niſi aliunde conſtaret hiſce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non posſem. Ex his autem verbis, ut aliquis ſenſus exprimatur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos ſperamus, ſi notam cl. Bel. de Ballu, ſimul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipſis viri praeſtantiſſimi verbis integram adſcribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le* non plus ultra *de la géométrie, eſt le premier de tous les principes de cette ſcience, comme l'obſerve Duſoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathematiques. J'ai de la peine à croire qu'un philoſophe auſſi ſavant que Lucien, ait négligé cette partie de philoſophie ſi eſſentielle, & ſi eſtimée des anciens. En vain Duſoul appuie ſon opinion d'un paſſage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blame la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déja été attaquée par Ariſtote* de inſec. lin. *p. 1223, & par Sextus Empiricus* adv. Phyſ. *pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Ariſtote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette ſcience. D'ailleurs, pour pretendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimenſions, longeur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a néceſſairement ces dimenſions: & ſi ce ne ſont pas des corps, ce n'eſt rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la claſſe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'exiſtence n'eſt prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du paſſage de Lucien. Il me ſemble qu'il eſt aiſé de le rendre très-intelligible, ſi l'on retranche un mot paraſite, & qui nuit au vrai ſens de la phraſe. Ce mot eſt εὐθείας, que quelque copiſte aura ajouté pour déterminer le ſens de δοθείσης, qui ne doit point être determiné. Alors la penſée de Lucien eſt, qu' Hippias étoit ſi habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le diſent les géométres,* former un triangle parfait ſur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, *c'eſt à dire,* qu'il pouvoit faire même l'impoſſible; *car il n'eſt pas poſſible de tracer un triangle rectiligne, qui eſt le triangle parfait, ſur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot* εὐθείας *n'empeche pas la phraſe d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde ſait que le mot* γραμμὴ *eſt un de ceux, que les Grecs aiment a ne point exprimer.* Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενον reponi iubebat συνιστάμενον.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuiſſe videtur. GUYET.

Pag. 297. *l.* 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. Ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἑκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, *posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret.* At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, *firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-*

ſtruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito cenſemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuiſſe prope rivum aut fontem, ad quem ſpectans alterum latus fuit declive, ut ſolet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmiſſimam omni operi ponens, & fundamentorum poſitione ſtabiliens ſecuritatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde preſſa ventrem faceret, & extrinſecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — ϑ.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. *l.* 1. Ὑψεσι — κρατυνάμενος) Et haec inſititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum faſtigiis; de quibus ſi hic diceret, importunus mihi videretur: ſed de montium iugis circumpoſitis, quae portu quaſi quodam facto tutum a ventis undique praeſtarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adſcripſerat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id eſt, Δικαστηρ. ſ. Bis Accuſ. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον· quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, niſi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum ſubſtitueris. Nam etſi ὕψεσι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψίσι hac ratione melius conveniret, non tamen aſſequor, quid ἀποτόμοις, proprium celſi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Geſneri expoſitione acquieſcemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At ſi, quod iam ſuſpicor, ἀψίδες, ſubſtructiones, ſive murorum proiectiones, magnis aedificiis ſuſtinendis extrorſum adiectae, quas *contreforten* appellamus, ſignificent, belle procedet ἀψίσι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς) Conſuetudo fere & ſenſus communis virorum inſignium tutos ab reprehenſione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *veſtibulum:* ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae ſimilitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum veſtibulum? & maxime huius, qui dicitur fuiſſe ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano veſtibulo ſunt alieniſſima. Res ipſa clamat. Sequentia ſic diſtinguenda ſunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις. Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum* (*quippe & haec balneo aptiſſima*) *venuſti*

& multa luce fulgentes receſſus. Vulgo enim vides arenas ſine calce. Et ſicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas*, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) ſed *conclavia*, ſic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac deſcriptione uſurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic ſupponuntur?) ſed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in iſta ſignificatione propriam ſibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipſum paſſim non obſervatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non ſufficit, ſi cum Salmurienſi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non eſſe niſi candidum?) ſed potius cum Obſopoeo *ex albo lapide*. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) *Oecos* Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noſter περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita conſtitutum eſt, ut ſiniſtrum ſit conclavium, ſive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per veſtibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem ſunt, niſi fallor, οἰκηματία & ὑποχωρήσεις; quae non recte diſtinxit doctiſſimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritus. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deeſt, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Aſſentior Guyeto, aut ex praemiſſo iterum intelligendum ἔχων διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non ſatis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. *l.* 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic ſupr. Ῥητ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare deſcriptionem oeci, in quo adhuc verſatus eſt, ſed ad novum membrum tranſire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. *Exeuntes* ex oeco adhuc deſcripto *excipit* &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας ſignificare debet, *progreſſos* ad interiora: & hoc ſecuti ſumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam ſi ἐξελθ— reperirem, lubentiſſime id cum Geſnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio eſt. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) *Supra hanc. Poſt.* GUYET. I. e. Bene-

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. Il. H, 163—64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο — Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopoeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. *l.* 1. Πυέλους) Conf. supra Ἱστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτὸς, *annus incipitur*, vel *incipit se*. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, *ab incipiente usque nocte*, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagaciſſime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum eſſe αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωθαγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Poſt paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, ſiquidem & βορρᾶς dicitur) *fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean ſpectans.* Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκεκρῖσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Ienſ. monet ſic ſcribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Ienſ. Prave antea in omnibus βορᾶν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορᾶ enim *eſca* eſt. Long. Paſt. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορᾶν ἰχθύων ἥσω. Vel *opſonia*, ut vertit Hemſterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quieſcens aër eſſet, ſed copioſe a Septemtrionibus affluens, anguſtum verſus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus eſſet ſalubrior. GESN.

Pag. 301. *l.* 9. Ἀμφόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφόδων. Mox L. & *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiaſtae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum ſine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν· quam attentior loci ipſius atque rei conſideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte poſſit applicari ad balneum: ſed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) *avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia neceſſario tetri aliquid eſſent habitura.* Sed res eſt manifeſta, & quae ſubolere unicuique poteſt. Nec minus δυσὶν legendum eſſe, non δυσσὶν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum cenſeo, qui recte de ſeceſſibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque ſuadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honeſtiore vocabulo, ſignificari ſolere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88, p. 134, καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεία ἀναγκαία, ubi Weſſ. & illa Epicteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, *multis ianuarum egressibus munitum*, (& quaeso, quid est *muniri egressibus ianuarum?*) sed ut recte Obsopoeus, *multarumque ianuarum egressibus patens.* GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένου) *Pervium.* GUYET. Bene; nam θυρόω est *ianuam* vel *ianuas facio.* Aristoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις. REITZ.

ibid. Ὁρῶν) Corrige ὡρῶν. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὡρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter *multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter cetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse μυκηθμὸς, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de *horologiis*, figurasque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. *l.* 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit cl. Bel. de Ball. intellecto ὑμῖν post παράσχοι: rectius quam Gesnerus, qui — *ut lavare quandoque hic possim.*

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philops. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. *l.* 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatius; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit; quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὄθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, *quando de te probra audio.* Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi *super nobis consuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14 Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. *l.* 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἐκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κεράσται οἷα τοῖς ὀρτι γενηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφυεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι↓. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα· & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κεράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita* COMPRESSA EST, *ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praeceſſit nec ſequitur expreſſa mentio. Philoſtr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noſter Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemſt. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hiſt. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα ſequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Weſſel. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec ſic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingenioſe iſta verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba ſic diſtingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veſte.* GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veſte purpurea & aureo cothurno.* GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & deſcriptiones perſequitur, neque hoc loco praetermiſſo, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne ſuſpicere, τραχὺν melius eſſe, quod barbatus ſenex intelligatur; nam id paulo poſt ſequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemtui haberi ſolitam, qui Tacitum, Curtium ac Caeſarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caeſ. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praeſertim homines tantulae ſtaturae, (nam pleriſque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum ſuorum, brevitas noſtra contemtui eſt) tanti oneris turrim in muros ſeſe collocare confiderent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὦτα μεγάλα &c.) Cauda non inſtruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id obſervat Weſſ. eumque rarius conſpici in nummis & gemmis ait. Sed ſi hoc tanti eſt, adderem, conſpici in marmoribus. At cum plurimum aſino inſideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, deſcriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et ſupra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανὸν) In omnibus libris noſtris antea legebatur πιθανὸν, nullo aut abſurdo ſenſu. Certiſſima eſt emendatio haec noſtra: nihil enim tali legato *abſurdius.* SOLAN. Πιθανὸν) Lubens dediſſem ἀπιθανὸν, ſi ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam poteſt ironice intelligi, etſi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primarium ducem aperte contemtum inducit; adeoque & alterum ſerio deſpectum proponi veriſimile eſt. REITZ.

ibid. Ἕτερον δὲ) Τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l 13. Τεράστιον ἀνθρωπον) Sic infra Ἐκκλ. c. 5, γελοίους θεοὺς καὶ τερατίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyaenus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγα πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ὀινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. *l.* 5. Εὐοῖ — δεσπότην) Omiſſa viris ſummis Bocharto atque Huetio obſervatio, quam aeque facile ipſis fuiſſet exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonſtr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipſum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipſum, ſolis vocalibus & ſpiritibus conſtans, cui reſpondet apud ſeptuaginta interpretes κύριος. Qui diviſerunt hanc vocem, & εὖ οἷ, vel εὖ οἱ, ſcripſere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati ſunt, qua ratione cum nobili illo *hoſchia na* —— conveniret, quod in Iudaica illa thyrſophoria (Βακχείαν & hanc vocat Plutarchus Sympoſ. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὖ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari coniice*, cum non moneat vel iubeat auctor, ſed narret, ſpeculatores coniicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἀλλ' εἴπερ) Ἀλλ' ἤπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτριν) Hinc emendandus Suidas, apud quem ſuo ordine θηλύμιτρις leg. pro θηλύμητρις. Conf. Ἐκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum ſemiviro comitatu Maeonia mentum mitra ſubnixus.* — REITZ.

Pag. 306. *l.* 5. Ἐγχαλινώσαντες) Abſurda haec omnino; nec, cum haec ſcriberet, aut elephantem viderat, aut uſum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. *l.* 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 ſeqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum periculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ Ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviore cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγξιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio, *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac leniſſima mutatione unius prope apicis posse restitui, ἀϊόμενοι, *dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, *credunt.* Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo ἄϊομαι, pro ἄϊω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset.* Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit;* nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt*. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere . . . quid exspectamus? *laudarene* an *redire*? *Redire* profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. *l.* 2. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, quî sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo superstit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, noram adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὧν ποιοῦσιν ἀλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Poteſt interim curioſis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Noſtro confictum. GESN.

Pag. 310. *l.* 5. Τορὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. ſupra Gall. ſub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· ſed nunc ita alibi etiam a Noſtro uſurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδές τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151: Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. Ὄγμιον) Haec vox Graeca eſt, contra quam multi cenſent, ab ὄγμῳ ſulco. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum deſcripſit, addita hic illic de ſuo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemiſit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad ſolius vim eloquentiae, ſed ad hanc, & ad rem militarem ſimul repraeſentandam referunt auctores hiſtoriae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum ſecundo, laudatum Charifio l. II, p. 181 extr. Putſch. *Pleraque Gallia duas res induſtrioſiſſime perſequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic ſupra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis ſit indutus*, bene interpres. Nec reiicio hanc ſcripturam. Nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo Codice Mſ. legitur ἐνεῖται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἶται *indutus eſt*, ſic & ἐνεῖται hic accepit, ſi haec eius manus eſt, Lucianus. Nam poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. At ſupra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν, & Necyom.

1, Μενίππους ὅλους. Adeoque & hic ſuſpicari liceret ὅλος ſcribendum. Sed adeo indifferens eſt, & utrumque ſanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epiſt. 113 pr. χαίρει γὰρ οὕτως καλούμενος, pro οὕτω, quod non prorſus immerito ibi malit Wolf. Sed notum eſt, modo adiectivis, modo adverbiis uti Graecos aeque ac Latinos, in huiuſmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde ſupra Philopſ. cap. 6, ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, ſi proba lectio; qua occaſione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi ſimiliter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum eſſe Ienſius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod ſic velim, ſed quia facilis eſt aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἕλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς· atque alibi; quare plura non addam, niſi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Ariſtoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. *l.* 2. Ταῖς σειραῖς) Obſcura conſtructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & poteſt dativus hic intelligi poſitus pro genitivo. Certe non opus eſſe putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γήρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. EI apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. *l.* 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, ſi τὸ δὲ γῆρας abſcideris, quod male in unum verſum compactum eſt in *P.* in aliis plane non diſtinctum; tum ſenarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod ſequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Reſpicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opuſculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor ſenes, comparanturque cicadis, οἵ τε καθ' ὕλην Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος eſſe λείριον, ſed, ut recte hic Euſtathius, εἶδος ἄνθους, & ſpeciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτῃ) I. e. *hac parte*, ſcil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — *τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.* GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — *τετρυπημένη*) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις
Γὰρ ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶσσα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. *l.* 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, *εὐδοκιμοῦντα πάροδον.* SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo *δόξαιμι*, aoristus optativi *ἐπιπλήξαι*. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, *χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει.* Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λέλυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs.*

Pag. 317. *l.* 5. Εἰσιδών με) An *εἰσιδών μου ὑποπόλιον γένειον*. Vel sic potius, *εἰσιδών με ὑποπόλιον*, ita ut *τὸ γένειον*, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed *ἐπέχω*. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si *τὸ γένειον* legeretur, forsan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, *κατὰ* intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum *χρυσοφαὴς*. SOLAN. Χρυσοφαέννων — *πτερύγων*) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem *πτερύγοιν χρυσοφαέννοιν*· sic enim respondet dativus dativo *ἀετοῖς*. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur *χρυσοφαέννοις πτέρυξι*, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοιν cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἠέριος, adeoque pro ἢ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. *l.* 5. Οἵην ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτόν. Iudicialem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἤδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγχέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἠλέκτρου) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen eius interpres Obsop. *nobis fidem fecit* dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam ſuſpicio hic poſſit eſſe, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; ſed nihil opus eſt; nam *electrum* ipſum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, ſi quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut conſtructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ) Culpa tua factum eſt, Luciane, ut tua te ſpes falleret. Legiſſes Plinium 37, 3, & alia te docuiſſet. Quin tuum conſuluiſſes Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, eſſe qui dicant, Ἠριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπό τευ τὸ Ἤλεκτρον φοιτᾷν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile eſt, in illa vicinia litorum Pruſſicorum, ubi invenitur hodieque ſuccinum, fuiſſe appellationem, quae ob ſimilitudinem qualemcunque ſoni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel ſimile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita ſimpliciter dicit Pauſanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri poſſit ipſe quoque huius erroris, cuius ſe accuſat Lucianus, non immunis fuiſſe. Quod ut fatemur, ſic depellendam cenſuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina verſione, male intellecta, illum confudiſſe inſimulat electrum ſ. ſuccinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Act. Erud. Lipſ. 1733, p. 109 ſeqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκον) In omnibus libris noſtris antea ἦκον legebatur. Ego ſic neceſſario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, toramque fabulam enarrat, quam tamen & ipſe contemnit. REITZ.

Pag. 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noſter. At quis dixerit adeo male omiſſum? nam quia ſatis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forſan id iam per ellipſin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite ſupplendum, quod frequentiſſime omitti, abunde oſtenſum ſupra. Vid. Gall. cap. 14, ὃ τὰ πιναρά· Bis Accuſ. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα· notaſque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & *Ven.* utraque optime. Vid. notam noſtram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. *l.* 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accuſ. etiam eſt in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 ſ. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνησομένους, quod fruſtra ſuſpectum eſſe Stephano & Rhodomano docet Weſſel. ex Plutarch. Apopht. p. 225, iiſdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Ariſtoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non eſt ſemper eiuſmodi diſſimilis caſus anomalus, quando duo verba adſunt, quae diverſum caſum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξεστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omiſſam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lyſiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνῆσθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας &c. Merentur interim talia obſervari, quia & continuatur alias dativus praemiſſus, ut ead. Orat. p. ſeq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. ſerm. CXIX, p. 607, Cic. Tuſc. I, 30, & Daviſ. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi πάρεδροι illis, quos magna diligentia, nec ſine felicis ingenii ſpeciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. *l.* 10. Ἔνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id eſt frequens. Noſter ſupra Paraſ. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι. Ariſtoph. Plut. 348, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demoſth. aliiſque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elſn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἔνι δοῦλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἔνι, & frequenter alibi. Ita ἔνι pro ἔνεστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. *l.* 5: Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam ſit ſimplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipſi inſit modulatio.* Haec eſt verſio Salmurienſis. Sed in Mſ. eſt ἄμουσος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ψιλή. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem* &c. *fuisse dicebat*. Ubi *volubilis* est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μύθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἴδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἴδωλον autem & ἔμφασιν hic pariter & Heliodorus Lariss̈aeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. Plin. XXXVI, 26, s. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐγχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicialem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 3. Ἐμπίσι καὶ κώνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *muscolas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, muscis

adſcribendas, *tabanos*, *aſilos*, *oeſtros*, muſcarum genera ipſa quoque eſſe, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiſcretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, ſi noſtri aevi praeſidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonſtratore uſus eſſet Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili ſtructura, in proboſcide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾷν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus ſatis fuit interpres in hiſce vertendis hoc modo: *eſt autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicibus alis utuntur.* Poſteriorum verborum hic eſt ſenſus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in ſchedis Mſſ. Plura in Obſ. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omiſiſſe τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipſa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec inſititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* eſſe vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Noſtrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, ſed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odioſe occurrit, & ſenſum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abeſſe μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* delerat. Ego etſi abeſſe poſſe credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior ſit pronuntiatio, ſi μὲν deleas. Abundat ſimiliter μὲν apud Long. Paſt. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus eſſe, ut δὲ ſemper ſequatur, patet etiam ex Ariſtophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non diſſimile etiam eſt hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλεύσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non ſequitur, niſi poſt aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apoſtoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverſativa ſequitur, ſed tacite intelligitur, in oppoſito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paras. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* est, *vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 s. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. *l.* 5. Ἀπηνοῦς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, *non cervici affixum, ut est locustarum*; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον reddidit inscite, *non aculeo*, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. *l.* 4. Ὀδοὺς) Florentinam recte ὁδοὺς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foes. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adſpirate habet Mſ. unum Pollucis, editores id recte ſpreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omiſit) Noſtri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquiro. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non ſatis ex fide hiſtoriae. MARCIL.

Pag. 327. *l.* 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obverſatur*. Verte, *negotiatur*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *ſubſidit* eſſe vertendum, ac dein pro *contractae*, *ſubſidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat ſecum ipſe fine encomii: nam cis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcae nomine, & muſcas & culices contineri, & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία ſemper ſcribendum, & ſic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; ſed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noſter de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis ſervavimus. Ut igitur fruſtra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία ſemper ſcribendum, ita iam minus etiam certam habeo obſervationem Stephani contrarium docentis: ſed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσόλοικον fuiſſet enim ἄλλα τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα ſtili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui ſubſcribo, quamquam delendo ſequens γὰρ conſuli ſententiae poſſit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barneſium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem ſuam ibi facientia, ſed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano alluſum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum Il. P, 570, ubi Menelao Minerva μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medeae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad Il. Ε, 3, ubi Diomedi Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Bas.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρρος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. s. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἷον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, *una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia.* Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρίη, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλίης τε καὶ θρασύτητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid supersit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτόν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessel.

etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται-- τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.— οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. *l.* 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) Il. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπών) Hom. Il. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Bas.* ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γάρ φασι τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἥδιον, ἤγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ῥέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φόνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe H. B, 469, p. 194, 48 *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. *l.* 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζώων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae insperſione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsiccetur; alioqui & sine hac insperſione id contingit ad solem & fornacem. Sed forſ. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elsnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2.

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Hiſtoriam habet Apollonius Dyſcolus cap. 3, & Orig. c. Celſ. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixiſſe narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, ſ. 53, dedit Harduinus: copioſe inprimis id iam egit Huetius demonſtr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. *l.* 5. Ἢ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καί· quod cum ferri non poſſet, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρμένη, ſublato altero *η*; certe ſic debet, ſi ab αἴρω compoſitum eſt: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω *extollo*, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένος *elatus* Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Eſai. XVI, 2. Quid multis? ſimplex αἱρέομαι facit ἠρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἦρμαι, ἠρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid eſt. REITZ.

Pag. 331. *l.* 1. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parentheſi, ut aliquatenus ſenſui conſulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipſo loco Luciani vid. Olear. Diſſ. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantiſſimi atque honeſtiſſimi ingenii, doctrinae autem ſolidae, viro, Io. Chriſt. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philoſophis Muſcae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem *cineribus adſperſis*, quod de vulgaribus muſcis Lucianus modo dicebat, ſed ſale candido atque puro. Ceterum verſiculus comici ita legendus eſt, Ἡ Μυῖ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. *l.* 4. Δεινὸν) Eurip. haec ſapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua conſule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyr. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omiſſum, quod de muſcis Piſatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; ſupra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro *viciſſim*, ſaepe utitur Noſter; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemſt. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum teſtimonia addidit; nam non inſeruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, εὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. *l.* 5. ἐκ γειτόνων, *leg.* ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. *l.* 2. προστάτην, *leg.* προστάτιν.

Pag. 197. *l.* 13. ἀναφύετο, *leg.* ἀνεφύετο.

Pag. 301. *l.* 11. ὁρῶν, *leg.* ὡρῶν.